

EDITURA MIRON

Lacey Dancer

CRINUL DIN OGLINDĂ

NOELLE

by Lacey Dancer

Romance

LACEY DANCER

Crinul din oglindă

Traducere de Lucia Ion

EDITURA MIRON

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: Georgeta Toma
Sanda Vidrighin

ISBN 973-95063-8-1

Prolog

Toată lumea se adunase în jurul fericitei perechi. Toți zîmbeau, rîdeau, urîndu-le o viață fericită împreună, şoaptele de bucurie reuşind parcă să mai încălzească aerul rece de iarnă. Noelle St. James stătea la marginea grupului care-i înconjurase pe sora ei, Leora, şi pe soțul ei, Maximilian Silver.

Ar fi fost binevenită în mijlocul mulțimii, dar ea nu se simțea niciodată în largul ei atunci cînd exista atîta dragoste şi voie bună răspîndite în jur. Învățase mult prea de timpuriu că nimeni nu putea avea încredere deplină în acest efemer sentiment care era iubirea. Prea mulți oameni care-i spuseseră că o iubesc o părăsiseră. Prea mulți promiseseră că vor rămîne alături de ea şi n-o făcuseră. Acum devenise mult mai circumspectă şi nu mai aştepta să vadă nimic permanent în ochii unui bărbat. În loc de asta îşi crease propria ei lume, un univers mirific, unde se bucura de siguranța că tot ceea ce-i aparținea putea fi păstrat, că promisiunile făcute nu erau încălcate şi că dragostea reprezenta mai mult decît un

cuvînt care să înşele, să trădeze sau să producă suferinţă.

Îşi privi familia cu ochii pierduţi în lumea ei imaginară în care se ţeseau poveşti potrivite dorinţelor ei.

Deodată auzi un strigăt care o smulse din reveria ei.

– Aruncă buchetul!

Noelle se uită la Leora care-şi ridică fruntea scoţînd mici hohote de rîs ca sunetul unor clopoţei de argint şi apoi aruncă buchetul mare de flori către mulţimea de femei adunate în faţa ei. Buchetul de flori albe şi albastre împodobit cu panglici în aceleaşi nuanţe trecu peste capetele oaspeţilor îndreptîndu-se spre Noelle.

Noelle privi cascada de flori apropiindu-se, apreciind cu ochii ei de artistă nuanţele culorilor, dar nu făcu nici cel mai mic gest de a încerca să prindă buchetul. Brusc, două mîini puternice apărură din spatele ei prinzînd buchetul şi îndesîndu-i într-un fel florile în mînă, deşi ea îşi ţinea degetele împletite fără a face vreo mişcare.

– Ia-le pentru Leora, Noelle, murmură Darian King McCloud cu un glas la fel de enigmatic ca noaptea fără lună, de afară.

Noelle rămase cu buchetul în braţe, datorită tonului poruncitor din glasul bărbatului, care fusese destul de puternic ca să se însoare cu Caprice, sora ei mai mare.

Întoarse capul, zîmbind vag, ca de obicei. Ştia că acest bărbat vedea lucruri pe care alţii nu le

observau, dar ei îi era teamă că el va găsi în ea ceva ce altora le scăpa. Învățase să se ascundă mult prea bine. Uneori chiar se întreba dacă într-adevăr se ascundea sau dacă nu cumva iluzia devenise realitate.

– Îmi plac florile, zise ea absentă, ridicînd buchetul şi trăgînd adînc în nări mireasma lor parfumată.

– Acum e rîndul tău să te măriți, îi murmură încet la ureche Caprice, care-l ținea de braț pe Dare.

Privirea blîndă a ochilor ei albaştri se lumină odată cu vorbele rostite, pentru că o iubea mult pe această soră a ei cu privirea pierdută a ochilor ei violeți. Dintre toate, Noelle era cea mai frumoasă, cea mai fragilă şi cea pe care toată lumea o proteja cît putea de mult. Nimeni nu o înțelegea cu adevărat, dar toți încercau.

– Oh, nu, şopti Noelle privind peste capetele mulțimii care se pregătea să-şi ia rămas-bun de la mire şi mireasă.

Ea nu va fi iubită. Nu putea fi iubită. Nimeni nu o dorise vreodată. Nici părinții care o abandonaseră la cinci ani, nici mulțimea de familii cărora le fusese încredințată spre creştere după aceea şi unde ea încercase să prindă rădăcini, doar ca să afle după aceea că motivul real pentru care era tolerată în casele acelor oameni era alocația pe care aceştia o primeau de la stat pentru îngrijirea ei. Chiar şi atunci cînd în viața ei apăruseră Geoffrey şi Lorraine aducîndu-i confort, siguranță şi veselie, ea nu fusese în stare să accepte dragostea pe care i-o ofereau

pentru simplul motiv că era incapabilă să mai creadă în acest sentiment. Fusese o fiică bună, dînd tot ceea ce putea ea să dea, dar nu fusese de ajuns. Le văzuse dezamăgirea întipărită pe chip, atît părinților, cît şi surorilor ei şi se aştepta ca şi ei să se îndepărteze de ea, părăsind-o aşa cum făcuseră toți ceilalți pînă acum. Încă mai aştepta.

Nu, ea nu va fi iubită aşa cum era iubită Caprice de bărbatul înalt care se uita la soția lui cu o expresie hotărîtă, care spunea că nici un efort nu era prea mare pentru el ca să-şi protejeze soția şi s-o ştie în siguranță. Nu, ea nu va fi iubită nici ca altă soră a ei, Silke, de către soțul ei, Killian. Ea nu o să vadă niciodată arzînd de o dorință sinceră pentru ea ochii vreunui bărbat. Nu, ea nu-şi va găsi nici un cavaler în armură care să-i ucidă diavolii ce o chinuiau aşa cum îl găsise Leora pe Max.

Soarele este singur. Luna e solitară. iar marea nu are nici ea pereche. Întoarse capul privind chipurile în treacăt pentru că nu-şi putea permite luxul de a studia în amănunt. Siguranța însemna să fii de unul singur, ceea ce reprezenta un pas înainte spre libertatea propriu-zisă. *Deci fără pereche. Fără nimeni care să aibă vreun drept asupra ei.*

Capitolul 1

Sprijinit de perete şi cu braţele încrucişate pe piept, Kit Banyon o urmări intrînd în salonul de aşteptare al VIP-urilor. Frumuseţea ei îi atrăsese privirea. Cum se făcea că uneori creatorul universului reuşea să binecuvînteze cîte o femeie cu un ten mat în nuanţa celor mai scumpe perle, cu ochi de culoarea ametistului şi cu un păr negru, mătăsos, ce strălucea bogat la lumina lumînărilor? Aşa arăta ea. Era superbă şi orice bărbat ar fi considerat-o o adevărată prinţesă. Numai că această prinţesă arăta de parcă ar fi nimerit din greşeală în basmul altcuiva. Părul ei fin ca mătasea arăta ciudat de dezordonat, de parcă tocmai ar fi coborît din braţele unui misterios iubit. Ochii îi erau opaci, exprimînd o ciudată nesiguranţă, de parcă s-ar fi rătăcit, iar acum privea uimită în jur, ceea ce pentru majoritatea oamenilor nu ar fi reprezentat altceva decît agitaţia normală de pe un aeroport aglomerat. Hainele îi erau de bună calitate, dar nu le purta cu dezinvoltura şi eleganţa cuiva obişnuit cu un asemenea lux. Fusta de culoare crem era lungă şi croită astfel încît să-i pună

în evidență picioarele lungi şi frumoase. Din păcate, părea să atîrne exact în locuri nepotrivite. Bluza delicată a costumului avea o croială deosebit de feminină, dar, la fel ca şi fusta, îi stătea aiurea, creînd o impresie de dezordine.

El o privi din nou cum se învîrte în spațiul închis, de parcă ar fi vrut să scape. Părea să nu-i observe pe ceilalți oameni din jur, mai ales pe bărbații care îi urmăreau fiecare mişcare.

Kit îşi îngustă ochii brusc, dîndu-şi seama că de fapt ea nu-i ignora pe cei din jur, ci se afla undeva, într-o lume a ei. În ochii aceia violeți, nu se citeau decît confuzie şi un abandon total.

El se ridică fără a-şi da măcar seama că făcuse acest gest şi se îndreptă spre ea. Nimeni, fie el bărbat, femeie sau copil, nu ar fi trebuit să arate vreodată atît de pierdut şi de izolat. Ea privea prin ferestrele mari din față, cu spatele la el, cînd Kit veni lîngă ea.

– Ce vezi? o întrebă el blînd.

Nu era chiar atît de mică de statură cum îşi închipuise. Alături de cei un metru şi nouăzeci de centimetri ai lui, creştetul capului ei îi ajungea pînă la bărbie.

– Visuri, răspunse ea la fel de încet, fără să se întoarcă spre vocea care-i vorbise cu atîta blîndețe. Oamenii, şi mai ales bărbații, i se adresau adesea, deşi arareori stăteau în preajma ei mai mult de un minut.

Kit îşi înălță sprîncenele uimit de răspunsul ei. Vorbise pe un ton atît de serios şi cu atîta siguranță

în glas, încît reuşise să-l ia prin surprindere.

– Ce fel de visuri?

– Şoapte ale promisiunilor respectate, dorinţe exprimate în tăcere şi speranţe născute din disperare şi nevoi.

Atinse sticla rece a geamului conturînd cu vîrfurile degetelor silueta uriaşei păsări argintii care aştepta maiestuoasă să-i primească pe toţi cei care urmau să se îmbarce purtînd cu ei propriile lor visuri. Chiar dacă nu credea în visuri, Noelle îi înţelegea pe cei care credeau.

Kit privi în zare către scena care părea să-i fi captat întreaga atenţie lui Noelle. Nu văzu nimic deosebit decît imaginea obişnuită a unei zile de muncă. O echipă de mecanici lucra în viteză pentru a pregăti un alt avion pentru cursă, profitînd de soarele care îndepărtase puţin frigul. Pista de decolare se întindea ca o panglică neagră legînd între ele clădirile aflate în preajma terminalului. El nu văzu nimic care să-i inspire vreun vis. Dar această femeie ciudată vedea acolo altceva cu ochii aceia superbi ai ei de culoarea ametistului.

– Se anunţă zborul nostru, zise el încet auzind comunicarea la megafoane.

Noelle nu făcu nici o mişcare. Din nou pleca de acasă. Se scutură înfiorată. Nu voia să se urce în avionul acela. Ceva urma să se întîmple. De azi-dimineaţă simţise acest lucru. Ar fi putut amîna călătoria. Şi asta pentru că ştia din experienţă că a se lupta cu destinul însemna să pierzi chiar înainte de a începe bătălia. De aceea venise totuşi aici, dar

avusese grijă să-şi ia rămas-bun acasă de la ceilalţi ca să nu vină însoţită, asigurîndu-se că nu va exista nici un martor la ceea ce simţea ea că se va petrece.

Kit îi atinse braţul surprins de fermitatea muşchilor ei. Pe undeva, se aşteptase la o carnaţie mai moale şi la o mai mare doză de feminitate.

Noelle se întoarse privind în ochii lui verzi şi citindu-i nedumerirea din privire, aşa cum se întîmpla de fiecare dată cînd cineva o atingea.

Era înalt, la fel ca Dare, Killian şi Max, dar pe chipul lui existau urme ale unei vieţi trăite din plin. Ar fi fost un subiect bun pentru o pictură. Trăsăturile sale exprimau caracter şi putere. Îi plăceau.

– Există o soţie? Copii? Cineva care te iubeşte?

Pe chipul lui se înregistră la început surpriză, apoi curiozitate şi, în final, veni şi răspunsul.

– Nu. Are vreo importanţă?

Ea aruncă o privire peste umăr către avion.

Din nou o încercă aceeaşi senzaţie de frig. I-ar fi putut spune şi lui despre asta, dar n-ar fi crezut-o.

Arareori i se mai întîmpla să aibă asemenea senzaţii. Acum nu mai avea nevoie de acele instincte care o ajutaseră să supravieţuiască în copilărie, astfel încît se retrăseseră undeva în adîncul memoriei şi nu mai apăreau decît atunci cînd avea cel mai mult nevoie de ele, în clipele cînd un pericol ascuns o ameninţa în vreun fel.

– Rămîi aici. Ia un alt avion.

Kit aşteptă pînă cînd se termină şi ultimul anunţ, după care zise:

– Nu pot să rămîn. Am o întîlnire importantă la Denver, mîine după-amiază la două, răspunse el pe un ton la fel de serios ca al ei.

Ea era o persoană destul de ciudată, dar nu chiar atît de tulburată cum părea la prima vedere. Era cu siguranță uimitoare, dar parcă nu-i venea să plece totuşi de lîngă ea.

– Dar dacă ți-e teamă să zbori există şi alte mijloace cu care poți ajunge unde doreşti.

Noelle îl privi zîmbindu-i uşor fără să ştie de ce. Ei îi era doar teamă să nu fie abandonată, de moarte nu-i era frică.

– Nu mi-e teamă să zbor.

Kit se încruntă. Zîmbetul era acelaşi pe care i-l observase mai devreme, blînd, dar absent şi deloc personal.

– Vrei să stai lîngă mine? o întrebă el surprins de propriile-i cuvinte pentru că nu se gîndise în mod conştient s-o roage aşa ceva, dar şi mai uimit să descopere că de fapt îşi dorea foarte mult acest lucru.

– Dacă vrei şi dacă se poate aranja, murmură ea într-o doară îndreptîndu-se spre uşa ce dădea către tunelul de îmbarcare.

Îi simți mîna pe mijloc, dar nu o deranjă căldura atingerii lui. Nu era altceva decît încă un străin aflat în preajma ei pentru o scurtă perioadă şi care va dispărea peste două-trei ore. În ochii ei apăru o scurtă sclipire care nu-şi găsi însă calea şi către trăsăturile elegante ale chipului ei ciudat de tînăr. Sau poate că acest străin va rămîne pentru tot-

deauna în viața ei.

Senzația de frig o cuprinse din nou prevestind iminența unui pericol. Continuă să meargă. Oamenii puteau scăpa de lucrurile provocate de semenii lor. Dar cele dirijate de mîna divină care împodobise cerul cu stele nu puteau fi ocolite sau împiedicate de jalnica intervenție umană.

Kit o privi așezîndu-se pe scaunul de lîngă fereastră. Deși avionul era arhiplin, majoritatea pasagerilor fiind însoțiți de familii și copii mici, el reușise destul de repede să-și schimbe locul pentru a sta lîngă ea. Cînd se așeză, își dădu seama că nici măcar n-o întrebase cum o cheamă. Ciudat.

– Nu ne-am prezentat, zise el încet.

– Noelle, răspunse ea continuînd să se uite pe fereastră unde erau atît de multe de văzut pentru cine avea ochi să vadă.

– Doar Noelle? ridică el din sprîncene iritat pe undeva că ea încă nu era conștientă de interesul lui.

Nici o femeie nu putea fi atît de vagă, mai ales una atît de frumoasă ca aceasta care probabil că încă de la naștere auzise mereu același refren referitor la cît de rară și de unică era ca persoană.

Ceva din vocea lui o făcu să întoarcă deodată capul. Ciudat. Aruncă o privire în jur și-l văzu uitîndu-se la ea cu intensitate. Un experiment mental de a-și scoate la iveală secretele.

– St. James.

– Noelle St. James. Frumos.

Ea zîmbi din nou, iar în ochi îi apăru o licărire de

amuzament care însă dispăru atît de repede, încît aproape că putea trece neobservată.

El aştepta să i se pună aceeaşi întrebare şi, cînd văzu că nu există nici o şansă, răspunse totuşi:

– Kit Banyon.

– Destinaţia?

El strînse din buze auzind răspunsul telegrafic. La o altă femeie ar fi exprimat dezinteresul, dar la ea nu prea era sigur şi de aceea continuă să insiste încercînd să-i provoace un interes cît de mic.

– Acasă.

Din nou nu veni nici o întrebare legată de informaţia pe care intenţionat o lăsase incompletă.

Şi iarăşi el răspunse fără a fi întrebat.

– La Denver. Tu?

Noelle îi simţi interesul. De cîte ori oare nu se înşelase pînă acum găsind doar indiferenţă şi durere acolo unde crezuse că va afla iubire şi înţelegere? Dragostea ei îi făcea pe oameni să dispară. Apropierea ei îi făcea să lupte pentru a-şi rupe lanţurile iubirii cu care-i înconjurase ea. Nu înţelegea motivele, dar învăţase să accepte situaţia aşa cum era. Aşa că renunţase să mai iubească. Nu se mai apropia de nimeni, devenind nepăsătoare. Singurătatea era propria ei alegere, nicidecum ceva impus din afară pentru că nu avea resurse cu care să supravieţuiască. Aşa că privi în ochii acestui bărbat care aveau culoarea ierbii primăvara. Îi ascultă glasul care-i amintea de vîntul care foşnea printre copacii din jurul cabanei aflate în vîrf de munte şi care ei îi plăcea atît de mult. Îi simţi curiozitatea ca pe o ploaie

blîndă ce cădea pe pămîntul uscat. Dar ea nu voia să bea aceste picături de ploaie. Nu-şi dorea acest lucru şi nu visa la aşa ceva. Pur şi simplu se retrase şi mai mult în spatele armurii pe care şi-o construise, lăsînd iluzii confuze să-i domine sufletul şi inima şi aşteptînd ca această curiozitate să moară ucisă de frustrare.

– În munţi.

– Unde?

– Dincolo de vale, pe acoperişul lumii, acolo unde cerul leagănă stîncile şi răspîndeşte aripi de curcubeu pe zăpadă.

Frumos. Cuvinte simple care descriau frumuseţea acestui loc ciudat. Kit privi adînc în ochii ei negăsind însă acolo nici un semn că ea ar fi devenit conştientă de el ca bărbat. Îşi ţinea braţul pe spătarul fotoliului doar la cîţiva centimetri de trupul ei. Cu fiecare respiraţie îi simţea în nări parfumul pe care aproape că-l putea gusta.

Auzi foşnetul hainelor cînd ea se aşeză mai bine în fotoliu. Avu o senzaţie de teribilă dorinţă, aproape dureroasă în intensitatea ei.

– Povesteşte-mi despre curcubee, îi ceru el brusc fără a-l mai interesa deloc întrebările normale pe care le-ar fi pus un bărbat într-o asemenea situaţie.

Indiferent cine era ea, făptură reală sau de vis, pe durata zborului urma să se afle alături de el.

– Şi despre visuri.

Ea clătină din cap în timp ce coama mătăsoasă, neagră ca pana corbului, îi mîngîia obrajii şi umerii.

– Eu nu am nici un fel de visuri. Dar tu ai.

Uimit, Kit ezită. Ea vorbea despre visuri, dar pretindea că nu le are. Schița o lume aparte prin cuvinte, dar refuza ca imaginația să aibă viziuni încă neatinse.

– Trebuie să existe totuşi ceva ce îți doreşti.

Ea privi dincolo de el, în viitorul plin de promisiuni niciodată împlinite.

– Există cineva care te iubeşte?

El îşi ținu respirația ciudat de tulburat de imaginea ei în brațele altuia.

Ea rîse încet, sincer amuzată. Ştia ce substrat are întrebarea lui. Nu despre familie era vorba, aceasta se putea citi cu uşurință în privința lui. Era vorba despre un bărbat; despre brațe care s-o legene, despre un trup care se putea contopi cu al ei şi despre un glas care să-i şoptească la ureche cuvinte ce nu erau altceva decît minciuni.

– Oh, nu. Pentru mine nu există aşa ceva.

Dintr-o dată ametistul din ochii ei nu mai era atît de vag. Pentru cîteva clipe apăru o sclipire de inteligență. Uluit de transformare, Kit se întrebă dacă nu cumva această făptură exotică nu se lăsase condusă de un joc sofisticat în care el îi devenise partener de bunăvoie. Avu o senzație de mînie amestecată ciudat cu dorința de a afla mai multe despre ea. O cercetă îngustîndu-şi privirea. Nu era un bărbat lipsit de experiență care să poată cădea pradă uşor unei asemenea intrigi, chiar dacă femeia era atît de frumoasă.

– De ce?

Doar două cuvinte atît de simple şi totuşi atît de

pline de realitate. Nu exista nici un motiv pentru care să nu-i ofere acestui străin ceea ce îşi dorea. O viaţă întreagă sau doar cîteva ceasuri.

– Întotdeauna voi fi liberă.

Zîmbetul efemer al unei alte lumi şterse delicat sclipirea de inteligenţă din ochii violeţi al căror irişi deveniseră acum blînzi şi senini, iar clipa de realitate rămase o amintire.

Kit urmări transformarea, iar întrebările lui primiră răspunsuri fără cuvinte.

Această femeie, Noelle, nu juca nici un joc, cel puţin nu unul dintre acelea în care femeile deveniseră adevărate maestre de-a lungul secolelor. Deşi era destul de bănuitor din fire faţă de ciudăţeniile oamenilor şi deşi nu refuzase niciodată să facă faţă imposibilului, Kit îşi dădu seama că de data asta nimerise în mijlocul unei poveşti cu zîne alături de o prinţesă adevărată. Poate însă că totuşi el nu era atît de pierdut ca ea în acest tărîm de basm. Sau poate că, dimpotrivă, ea deţinea secretul revenirii în lumea reală şi nu el. Însă, indiferent de situaţie, el era hotărît să rămînă pînă la capăt pentru a da ochii cu vrăjitoarea cea rea care o făcuse pe prinţesă prizoniera propriei ei lumi iluzorii.

Odată luată această decizie, Kit se lăsă pe spate în fotoliul lui ignorînd hîrtiile pe care ar fi trebuit să le studieze şi concentrîndu-se exclusiv asupra femeii care nu-l privea ca pe un bărbat. Şi, în timp ce aştepta să vorbească folosind acele fraze enigmatice, dar totuşi pline de înţeles, încercă să-şi facă un plan în cap pentru a descifra aceste misterioase

indicii care-i parveniseră din partea ei şi pe care încerca să le aşeze într-o anumită ordine pentru a descoperi imaginea acestui basm în bucăţele. Pe moment nu reuşi să dezlege nici unul dintre mistere, dar asta nu făcu altceva decît să-i sporească hotărîrea de a le rezolva.

În timp ce avionul zbura înspre vest, gonind către soare, el îşi făcu un plan. Îi cunoştea numele. Avea posibilitatea de a afla dacă măcar ceea ce-i spusese pînă acum era adevărat. Era atît de adîncit în gîndurile sale, încît nu observă că afară cerul îşi schimbase culoarea şi că, brusc, pasagerii începuseră să se simtă neliniştiţi. Copiii fură primii care începură să se agite. Pe chipurile adulţilor apăru îngrijorarea în timp ce părinţii încercau fără succes să-şi liniştească odraslele.

Brusc avionul căzu într-un gol de aer. În spate se auzi ţipătul unui copil urmat imediat de altele.

Kit se uită pe hublou afară şi văzu cerul acoperit de nori negri de furtună. Nu apucă să spună nimic pentru că se aprinse imediat beculeţul care-i atenţiona pe pasageri să-şi pună centurile de siguranţă, urmat imediat de vocea căpitanului care-i anunţa că vor trece printr-o zonă de turbulenţă. Kit nu ascultă asigurările venite din partea căpitanului, ci se uită în schimb la Noelle dîndu-şi seama că ea nu auzise avertismentul. Părea fascinată de furtuna de afară fără a observa deloc spaima celor din jur.

– Pune-ţi centura, Noelle, murmură el şi întinse mîna să i-o prindă pentru că ea nu făcu nici o mişcare.

Avionul pierdu din nou din înălţime şi se zgudui. Cerul se înnora mult prea repede.

Noelle îşi întoarse capul. El părea atît de îngrijorat din pricina ei, încît îi zîmbi ca să-l liniştească.

– Nu mi-e teamă. Doar ţi-am zis.

Pe Kit îl îngrijoră acel zîmbet. Exista un fel de resemnare pe chipul ei, ceva numai de ea ştiut care-l făcu să simtă fiori de gheaţă pe şira spinării.

Pe vremea cînd participa la curse de viteză cu hidroavioane, doar din plăcerea de a învinge toate pericolele, arareori îi fusese dat să vadă pe cineva care să accepte cu atîta seninătate o posibilă moarte. Nu-i plăcuse nici atunci acest lucru, iar acum cu atît mai puţin.

– O să treacă, zise el cu încredere, conştient că pasagerii din jur nu-i împărtăşeau părerea.

Chiar şi cei care călătoreau în mod curent pe această rută începură să se agite din cauza pierderii de altitudine a avionului.

Ea zîmbi din nou şi se întoarse să privească furtuna ce încerca să le împiedice trecerea temerarilor care îndrăzniseră să bată la porţile cerului.

– Îţi faci prea multe probleme în legătură cu lucrurile care nu pot fi schimbate.

Kit se încruntă. Nimeni nu-l acuzase vreodată că ar fi fost vreun alarmist. De fapt el era exact invers. I se spusese nu o dată că avea nervi de oţel şi că nimic nu părea să-l impresioneze. Pînă acum crezuse şi el acelaşi lucru. Dar văzînd-o pe Noelle cum priveşte furtuna şi simţind avionul cum se smuceşte din ce în ce mai tare, începu să se întrebe oare cît

sînge rece îi mai rămăsese. Pentru el ca persoană, nu-i prea păsa în mod deosebit. E drept că mai avea de făcut încă multe pe lumea asta, dar nimic chiar atît de important încît să influențeze în vreun fel viitorul omenirii. Dar familia lui ar suferi cumplit dacă el dispărea. Asta îl deranja cel mai mult. Privi în jur la copiii care mai aveau încă atîția ani de viață în fața lor şi la cei căsătoriți ce aveau pe cineva care-i aştepta acasă cu dragoste şi nerăbdare. În cele din urmă privirea sa se fixă asupra lui Noelle, femeia care declarase că nu o iubea nici un bărbat. Fără să se gîndească prea mult la gest, se întinse şi o luă de mînă. Părul ei superb, negru, flutură ca un drapel cînd îşi întoarse capul aruncîndu-i o privire.

– Te deranjează?

Noelle tocmai era pe punctul de a spune da, însă după aceea se uită în ochii lui. Teama oglindită acolo față de soarta ei era dezarmantă. Cu bună ştiință ea îşi îndepărtă unul din straturile protectoare. La fel ca şi cu Leora, cu mult timp în urmă, Noelle simțea durerea altcuiva şi-i oferea ceea ce putea ea să ofere pentru a-i uşura povara suferinței. Mişcîndu-şi degetele în palma lui, îl strînse la rîndul ei cu putere.

Atenția lui Noelle însă începu să fie atrasă de strigătele copiilor şi de spaima care începuse să-i cuprindă pe toți ceilalți aflați în avion. Se încruntă uşor. Ştia prea bine cît de distrugător poate fi sentimentul de teamă. Nici un copil nu merita să trăiască o asemenea senzație.

Nu-şi dădu seama că privirea ei nu mai era vagă

ca pînă atunci. Ochii violeți străluceau de un foc lăuntric şi de o putere pe care nu le-ar fi recunoscut nici în ruptul capului dacă ar fi fost conştientă de faptul că se trădase de una singură.

Privi în jur văzînd chipurile speriate ale copiilor care se agățau înspăimîntați de părinții lor. Îi văzu pe cei mai mărişori care-şi țineau buzele strînse în timp ce bărbiile le tremurau încercînd să fie curajoşi. Simți şi spaima părinților speriați de avionul care se zguduia înainte şi înapoi într-o mare de aer. Teama căpătase gustul metalic al iadului.

Brusc avionul păru să geamă jalnic, iar copilul aflat pe fotoliul din fața lui Noelle scoase un țipăt, înşfăcînd-o de păr pe mama lui. Noelle întinse mîna şi, cu blîndețe, desfăcu strînsoarea copilului, zîmbind în ochişorii plini de lacrimi.

– Vrei să-ți spun o poveste despre marele dragon? murmură ea, dar ridicînd puțin glasul ca să fie auzită şi de ceilalți copii din jur.

– Era un dragon deosebit care fusese fermecat într-un loc vrăjit.

Copilul o privi cu ochi mari, uimit, mai ales de tonul glasului ei decît de cuvinte.

Noelle îşi dădu seama că-i stîrnise interesul după cum îşi slăbise strînsoarea din mîna ei.

– A fost odată ca niciodată o pasăre mare. Avea aripi de argint şi semăna cu un dragon care însă era blînd şi bun şi-i lua pe prietenii lui să călătorească în văzduh, să vadă soarele de aproape şi să se joace cu stelele, iar pe drum să-i poată asculta pe zeii tunetului şi ai ploii, a căror muzică divină te înfiora.

Ţinînd-o în continuare de mînă, Kit rămase cu ochii aţintiţi asupra ei fără a mai fi în stare să se mire de glasul ei atît de blînd, atît de limpede şi de o tonalitate atît de deosebită, încît simţea fiori pe şira spinării. Ea spunea povestea părînd că se adresează doar copilului din faţa ei şi, totuşi, unul cîte unul, copiii tăcură şi la fel şi adulţii, în timp ce dragonul se înălţase în cer, fără teamă de vîntul care urla turbat de supărare pentru că dragonul era mai puternic şi mai iute decît el.

Ea începu să recite cu glas scăzut o incantaţie pe care o şopteau copiii purtaţi în văzduh de dragonul cel bun şi blînd. Glasuri mici de copii începură să repete cuvintele fermecate în timp ce povestea îşi urma cursul.

Atent să nu o deranjeze pe Noelle care-şi ţesea povestea frumoasă, Kit se aplecă şi trase storul de la hoblou, ca să ascundă furtuna de afară, măcar în această zonă a avionului.

Cîţiva pasageri făcură şi ei la fel, iar însoţitoarele de bord avură grijă de restul. Afară părea că se dezlănţuise iadul, dar înăuntru se ţesea un basm care anihila magia neagră a naturii furioase.

Kit privi în jur, în timp ce avionul gemea din toate încheieturile, luptînd cu elementele naturii şi parcă protestînd împotriva dificultăţilor pe care trebuia să le depăşească.

Micii pasageri zîmbeau acum, cînd avionul se zguduia cu ei. Nu era nimic altceva pînă la urmă, decît dragonul jucîndu-se cu vîntul.

Povestea se întrerupse doar o dată, cînd se auzi

glasul căpitanului care-i anunța că vor ateriza în curînd pe un alt aeroport. Apoi dragonul se mai zgudui o dată, învîrtindu-se în înaltul cerului, înainte de a-i coborî pe pămînt şi de a cîştiga bătălia cu vîntul furios. Copiii aşteptau nerăbdători, cu ochii mari şi curioşi. Vîntul urla cu furie, iar avionul se clătină, în timp ce maşinăria creată de om cîştiga bătălia cu capriciile naturii.

Toată lumea simți cînd atinseră pămîntul cu o smucitură care semnala că ajunseseră pe sol, în siguranță, chiar dacă nu la destinația dorită. Dragonul îi adusese acasă după cum promisese. Vîntul fusese învins. Copiii scoaseră strigăte de bucurie, rîzînd, în timp ce adulții înălțau o rugăciune către cer că nu se întîmplase nici o nenorocire şi că, datorită unui noroc formidabil sau destinului, o tînără iubea îndeajuns de mult copiii, încît să le şteargă din minte o spaimă cumplită ce le-ar fi putut rămîne pentru totdeauna în memorie.

Capitolul 2

Kit rămase lîngă Noelle în timp ce majoritatea pasagerilor se opreau înainte de a coborî din avion ca să-i mulţumească lui Noelle pentru ceea ce făcuse.

Ea le răspundea cu blîndeţe şi amabilitate, dar, cu fiecare compliment primit, Kit o simţea cum se încordează, retrăgîndu-se din punct de vedere psihic, undeva, în interiorul propriei fiinţe. În cele din urmă, după ce toată lumea din avion se îngrămădi în tunelul terminalului, Kit şi Noelle se ridicară să plece.

Stewardesa-şefă se apropie de ei adăugînd mulţumirile ei şi ale echipajului. Zîmbetul lui Noelle rămase acelaşi, dar el avea senzaţia că ea şi-ar fi dorit să se afle la o sută de mile distanţă de acest loc. O apucă de cot şi-i zise încet:

– Cred că ar trebui să vedem unde am putea rămîne peste noapte.

Stewardesa clătină din cap.

– Nu este nevoie. Compania aeriană a asigurat deja cazarea pentru amîndoi. La ieşire vă aşteaptă

o limuzină şi cineva se va îngriji de bagajele dumneavoastră.

Ea zîmbi cu ochii plini de recunoştinţă.

– E cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face. Erau atîţia copii în avion azi, încît am fi avut probleme mari dacă n-ar fi fost minunata poveste a domnişoarei St. James.

Se uită la Noelle.

– Sînteţi scriitoare? Nepoatelor mele le-ar face mare plăcere să citească nişte cărţi asemănătoare.

Noelle clătină din cap.

– Eu pictez.

Deşi avionul aproape se golise, ea se simţea de parcă ar fi fost înconjurată de o mare de oameni. Din locul unde se afla nu vedea nici o cale de a scăpa. Oricît de mult încercase să judece la rece nevoia de libertate, nu reuşise pînă acum să şi-o stăpînească prea bine. Situaţii de genul acesta îi reînviau în memorie trecutul, cînd se aflase abandonată într-o mulţime imensă, simţindu-se complet neajutorată şi îngrozită că se rătăcise.

Încercînd să se concentreze asupra prezentului, Noelle privi chipul plăcut din faţa ei. Ştia că femeia era doar amabilă, apreciind ceea ce făcuse şi fiindu-i recunoscătoare. Dar ea nu făcuse nimic în avion pentru ea sau pentru adulţi, ci doar pentru copii, aceste suflete nevinovate care n-ar fi putut uita această cumplită spaimă niciodată, oricît de multe explicaţii ar fi primit din partea părinţilor.

– Zău? Ar trebui să vă apucaţi şi de scris. Sînteţi atît de talentată.

Kit îşi drese glasul conştient de încordarea ce pusese stăpînire pe Noelle.

– Credeţi că am putea ieşi de aici fără prea multă agitaţie? întrebă el puţin cam dur.

Femeia se încruntă uşor, apoi zîmbi din nou.

– Îmi pare rău, dar nu putem să nu ne manifestăm recunoştinţa, murmură ea.

Privi peste umăr la cei care mai erau de coborît.

– Vreţi să mergeţi împreună cu echipajul? Ninge foarte tare, dar...

Kit se uită la Noelle înţelegîndu-i nevoia de a scăpa cît mai repede de aici, deşi nu-i cunoştea motivele.

– Ar fi foarte bine.

– Atunci, poftiţi cu mine.

Stewardesa îi conduse către ieşirea din faţă. Prin ninsoarea care cădea cu furie se zărea microbuzul care aştepta să-i ducă spre capătul terminalului.

– Aveţi grijă la coborîre, îi avertiză ea.

Kit se uită la Noelle, asigurîndu-se că avea toţi nasturii de la haină încheiaţi. Părul şi-l strînsese sub o căciuliţă de aceeaşi culoare vişinie ca şi a paltonului. Faţa însă nu-i era protejată împotriva vîntului şi a viscolului de afară, iar el simţi nevoia să o ia în braţe ca să coboare cu ea, adăpostindu-i pielea fină la piept. Dar gheaţa de pe scări făcea ca gestul lui romantic să nu fie deloc practic.

– Cobor eu primul, zise Kit păşind în faţa lui Noelle. Ţine-mă de mînă.

Noelle îl privi cum întinde mîna către ea. Fusese

uşor să-l atingă atunci cînd îi citise teama din privire. Acum însă nu văzu decît îngrijorare şi blîndeţe.

Kit strînse din dinţi dîndu-şi seama că deşi mai devreme îl ţinuse de mînă, acum nu mai avea de gînd s-o facă. Acum, el era cel care trebuia s-o strîngă de mînă pentru a o ajuta să coboare în siguranţă pe scările alunecoase din cauza gheţii.

Vîntul bătea cu furie, iar Kit o protejă cu trupul lui, ca un scut, cît de mult putu. Cînd ajunseră cu bine jos, o ridică în microbuz şi apoi o urmă şi el. Se întoarse către ea în întuneric, simţind mirosul iernii, al gerului de afară şi al trupului ei lipit de al lui.

– Te simţi bine?

– Dar tu?

– Cam ud la extremităţi.

Noelle îşi strînse mai bine paltonul în jurul corpului, acceptînd căldura pe care i-o oferea şi dorindu-şi să fi purtat pantaloni în loc de rochie.

– Şi eu la fel.

– Plecăm imediat, zise şoferul pe care nu părea să-l deranjeze cei doi civili din maşină. O să dau drumul la căldură cît aşteptăm. E o noapte afurisită, de asta sînt sigur.

Noelle începu să tremure de frig. Imediat simţi cum o înconjoară braţul lui Kit trăgînd-o la pieptul lui.

– Nu, încercă ea să protesteze.

– Mie mi-e frig şi ţie la fel. Hai să ne încălzim atunci unul pe altul, zise el şi o trase hotărît lîngă el.

Noelle rămase rigidă la pieptul lui încercînd să nu dea importanţă modului în care trupul lui părea

să se potrivească perfect cu al ei. Nici un bărbat nu o mai ținuse în brațe așa pînă acum.

Nici unul nu ajunsese vreodată atît de aproape de ea. Nici un bărbat nu-i vorbise vreodată mai mult de cîteva secunde înainte de a se lăsa păgubaș și a pleca. Dar Kit reușise pînă acum toate aceste trei performanțe. Pe el nu-l deranjau poveștile ei și nu se uita la ea de parcă ar fi văzut doar un trup de care ar fi putut să profite.

Cînd refuzase să-i ia mîna, el nu se simțise jignit de gestul ei, ci, dimpotrivă, o apucase el de mînă și o protejase cu trupul lui în timp ce coborau pe scări.

Noelle reflectă puțin asupra acestor fapte precum și asupra căldurii răspîndite de trupul lui lipit de al ei și descoperi că nu are nici o obiecție împotriva lui. Se încruntă meditînd cîteva clipe asupra acestui fenomen. Dar, înainte de a putea ajunge la vreo concluzie, portiera se deschise din nou aducînd un curent de aer rece ca gheața împreună cu restul echipajului. Oamenii începură să le vorbească, dar Kit continuă să o țină strîns lipită de el.

Noelle le răspunse cît mai puțin posibil, dar se îndoia că cineva observa acest lucru pentru că el făcea în așa fel, încît tăcerile ei să pară absolut normale. Îi ținu la distanță pe cei care încercau să comenteze asupra a ceea ce făcuse ea în avion, cu amabilitate, dar și cu fermitate, împiedicîndu-i astfel s-o deranjeze cu complimente pe care nu le dorea sau pe care simțea că nu le merită. Iar cînd ajunseră la coborîre, el continuă s-o țină lîngă el.

– Te simți în stare să zbori din nou mîine? Eu

trebuie să iau un avion înainte de prînz. Am putea călători împreună.

Kit se opri la aproape un metru de biroul unde se făceau rezervări. Mai erau şi alte persoane în faţă, dar el nici măcar nu le observă. Era mai interesat să afle reacţia lui Noelle la propunerea lui.

– Da, sînt de acord, murmură ea, apoi privi la rîndul din faţa casei de bilete şi în jur prin holul aeroportului. Asta dacă ai să găseşti bilete.

Încerca să se eschiveze acum, pentru că se aştepta ca el s-o lase în pace după ce furtuna trecuse, aflîndu-se deja în siguranţă. Emoţia îi alungă seninătatea din ochi lui Noelle, pentru că-şi dădea seama că el nu avea de gînd să rupă puntea de legătură ce se formase între ei. Acest lucru o deranjă pe undeva, dar cel mai mult o intriga faptul că ei începuse să-i placă această legătură; îi plăcea, de asemenea, senzaţia trupului lui lipit de al ei, căldura braţului cu care o ţinea pe după umeri, privirea blîndă din ochii lui şi tonul grav al vocii cînd i se adresa. Kit o strînse mai tare la piept.

– Ce s-a întîmplat?

Noelle receptă întrebarea prin mai multe feluri de reacţii. Nu-i putea spune adevărul pentru că acesta ar fi atras după sine mai multe întrebări, de data asta unele la care nu ar fi putut răspunde şi la care probabil că nici nu ar fi vrut să-i răspundă chiar dacă ar fi putut.

Astfel încît recurse la o scuză:

– Familia mea. Vor fi îngrijoraţi.

Kit îi urmări privirea spre telefoanele publice.

– Vrei să-i suni acum? Nici măcar nu eram programați să aterizăm la ora asta.

Noelle încercă să se desprindă de el, de data asta cu mai multă fermitate.

Privind-o în ochi, Kit îi dădu drumul cu greu.

– Ai fise? Sau o cartelă, ceva?

Noelle îl privi vag retrăgîndu-se în carapacea ei cu fiecare cuvînt pe care el îl rostea. Nu înțelegea cum şi de ce acest bărbat o putea atinge. O făcea să dorească să-i vorbească, să fie aproape de el. O cuprinse brusc o senzație de teamă, dar şi de dorință, ceea ce reprezenta o capcană care mutila sufleteşte. El oftă, băgă mîna în buzunar şi scoase mai multe fise. Îi ridică mîna şi-i puse monedele în palmă. Ea avea de gînd să se îndepărteze de el în mai multe moduri, iar el nu putea face absolut nimic în această privință, deocamdată.

– Du-te şi dă telefon, iar eu mă ocup în timpul ăsta de rezervări.

Noelle încuviință depărtîndu-se încet în timp ce toate instinctele o îndemnau să fugă cît mai departe. Simțea în monedele din palmă căldura mîinii lui răspîndindu-i-se în tot trupul şi amintindu-i de ceea ce dorea să uite. Încruntată, se opri în dreptul primului telefon şi ridică receptorul.

Kit oftă adînc, privind-o cum introduce fisele în aparat. Se îndepărtase de el fără să fi părut că l-a auzit. Unde mergea ea oare? se întreba el aşteptînd să-i vină rîndul. De ce se îndrepta într-acolo? Pentru o clipă, el reuşise să zărească în spatele aparențelor o femeie fascinantă, cu o mare capacitate de

iubire şi foarte puternică. Văzuse de asemenea la ea inteligenţă, imaginaţie şi compasiune. O privise cum e în stare să transforme teama în rîs şi sentimentul de condamnare într-o senzaţie de linişte şi pace. Astăzi crease un vis, deşi nega că ea credea în vise. Iar paradoxul era că el se simţea din ce în ce mai atras de ea, de-a dreptul captivat de personalitatea ei. Raţiunea îl îndemna să se îndepărteze de ea. Noelle era un amestec straniu ce nu putea fi descifrat în doar cîteva ore. Zîmbi uşor şi privi peste umăr ca s-o vadă formînd numărul de acasă. Însă de cînd oare raţiunea îi conducea lui viaţa? îşi zise el în gînd. Se născuse datorită unei şanse, trăise neratînd nici o şansă şi-şi cîştigase banii datorită norocului, dar niciodată nu-şi alesese femeile la întîmplare. Asta pînă azi cînd o pereche de ochi violeţi şi un glas catifelat îl impresionaseră atît de profund. Ar fi vrut să poată îndepărta pentru totdeauna din privirea aceea durerea ascunsă care o făcea să pară atît de pierdută. Dar mai întîi trebuia să descopere ce sau cine i-o provocase.

– Cu ce vă pot servi?

Kit se răsuci dîndu-şi seama că îi venise rîndul.

– Am nevoie de două bilete la cursa de mîine la prima oră, îi zise el funcţionarei de la ghişeu.

Noelle aştepta ascultînd ţîrîitul telefonului. Nu trebuia să ai prea multă imaginaţie ca să prevezi care vor fi întrebările care vor veni în următoarele cîteva minute.

– Reşedinţa familiei St. James, se auzi glasul

familiar al majordomului Steiner.

– Noelle sînt, Steiner, zise ea încet.

– Domnişoară Noelle, s-a întîmplat ceva? Puteţi aştepta o clipă pînă o chem pe mama dumneavoastră? Sau preferaţi să vorbiţi cu domnul Geoffrey?

– Nu s-a întîmplat nimic. Şi poţi chema pe oricare dintre ei.

După cîteva secunde se auzi în aparat glasul lui Lorraine.

– Draga mea, ce s-a întîmplat? Avionul tău încă nici nu era programat să aterizeze.

– O furtună. Sînt bine.

– Dar unde te afli?

Noelle se încruntă dîndu-şi seama că nu era prea sigură.

– Nu ştiu. Dar compania aeriană ne-a asigurat cazarea. Iar Kit se ocupă să ia bilete pentru zborul de mîine.

– Kit? Cine e Kit? întrebă Lorraine, aruncînd o privire către ceilalţi care începuseră să se adune în încăpere.

Aceasta urma să fie ultima masă pe care o luau în familie înainte de plecarea fiecăruia înapoi către casă mîine dimineaţă.

– Banyon.

– E un prieten de-al tău, draga mea?

– Nu ştiu. Poate, răspunse vag Noelle.

Lorraine se încruntă şi-i făcu semn lui Geoffrey să ridice receptorul celuilalt telefon.

– Tatăl tău vrea să-ţi vorbească, draga mea. Ai nevoie de ceva? De bani? Am putea trimite avionul

companiei după tine.

– Înțelegerea a fost ca eu să nu beneficiez de privilegii speciale în anul care vine, mamă, zise Noelle zîmbind slab, neştiind ce să facă pentru a şterge îngrijorarea din glasul mamei sale adoptive. Kit va avea grijă de tot. Nu-ți face griji.

– Fetițo, cine-i acest Kit? întrebă Geoffrey încercînd să-şi ascundă îngrijorarea din glas.

Noelle nu obişnuia să fie prietenoasă cu cei din jur. Acesta era mai degrabă stilul lui Silke. Noelle oftă aruncînd o privire peste umăr către locul unde Kit, din fericire, cumpăra bilete pentru zborul lor de a doua zi. N-ar fi trebuit să-i pomenească numele.

– E un bărbat pe care l-am întîlnit în holul aeroportului. Simpatic.

Îl văzu pe Kit semnînd ceva.

– Trebuie să plec. Vine Kit. Nu vă faceți griji pentru mine, zău, sînt bine.

Fără a mai da timp cuiva de vreo replică, închise telefonul încet şi se îndreptă spre Kit. Nici nu-l observă pe bărbatul care-şi prelungise convorbirea special ca să rămînă alături de ea cîteva minute în plus. Nu băgă de seamă că o urmăreşte pînă cînd nu simți pe braț o atingere străină. Se întoarse, iar în ochii ei apăru ca la comandă cea mai vagă dintre priviri, gata să reacționeze pentru a se păzi de ceea ce dorea acest om de la ea.

– Voiam să-ți spun cît de minunată a fost povestea ta, zise bărbatul cu un zîmbet care voia să-i spună că o găseşte frumoasă şi sexy. Eşti foarte talentată.

Noelle nici măcar nu clipi.

– Oh!

– Aş vrea să-ţi ofer ceva de băut şi să-ţi mulţumesc.

– Ce anume?

– Orice doreşti.

– Limonadă purpurie.

Uluit, el se uită după ea dîndu-şi seama că, de fapt, ea nu-l privea deloc. Se încruntă supărat.

– Asta e ceva nou? N-am auzit de aşa ceva pînă acum, murmură el aşteptînd ca privirea ei să se oprească asupra lui.

– Îţi plac copiii? Mie da. O să am şase. Trei băieţi şi patru fete.

– Asta fac şapte, murmură el dîndu-i încet drumul la braţ şi făcînd un pas înapoi.

– Nu mă prea pricep la numere, răspunse ea cu glas blînd, în timp ce îşi concentra ochii aceia superbi, dar lipsiţi de orice expresie, asupra chipului lui.

El reuşi să mai facă încă doi paşi înapoi, pînă cînd bărbatul care o însoţea pe această femeie ciudată se apropie şi o luă de mînă.

Kit de-abia se stăpîni să nu izbucnească în rîs văzînd chipul complet nedumerit al presupusului curtezan al lui Noelle. Sărmanul rămăsese cu gura căscată şi arăta de parcă s-ar fi trezit cu coada unui tigru în mînă şi nu ştia cum să-i dea drumul.

– Eşti gata, Noelle? o întrebă el încet, luînd-o de braţ.

Noelle îşi ridică fruntea, iar expresia goală din

ochii ei fu înlocuită de ceva nou ce exprima o uşurare amestecată cu recunoştinţă.

– Ai cumpărat bilete?

El o trase de lîngă bărbatul năuc ce rămăsese pe loc şi o împinse uşor către şirul de oameni ce se îndrepta către ieşire.

– Avem două locuri împreună. Plecarea e mîine dimineaţă la opt.

– Mi-e foame.

– Atunci o să mîncăm.

Apropiindu-se de limuzină el îi făcu semn şoferului care deschise portiera din spate. Kit intră după Noelle.

– Ce ţi-ar plăcea la cină?

Noelle se aşeză pe bancheta pluşată, prea obişnuită cu luxul ce o înconjura ca să mai observe cu cîtă uşurinţă trecuse de la o stare la alta.

– Pui.

Kit o privi cuibărindu-se pe banchetă, gîndindu-se cît de bine i se potrivea.

– E ceva uşor de găsit. Vreo preferinţă, ceva, a modului în care să fie gătit?

Ea ridică delicat din umeri.

– Oricum.

Privi o clipă în ochii lui mirată de felul în care o urmăreau mereu cu privirea. N-o deranja faptul că se uita mereu la ea, însă asta îi dădea de gîndit.

Sprîncenele i se încruntară uşor. Încercă să-şi folosească privirea inexpresivă la care putea recurge cu atîta uşurinţă faţă de cei din jur, dar de data asta nu reuşi. Rămase uimită şi tulburată, iar

încruntarea aceea se accentuă. Oare aceste ultime ceasuri deja îşi puseseră chiar atît de mult amprenta asupra modului ei de manifestare? Era de-a dreptul şocată. Kit ridică mîna uşor atingîndu-i cuta dintre sprîncene.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el cu grijă, pe un ton scăzut, care să-i inspire încredere acestei prinţese determinînd-o să-i mărturisească secretele ei.

Ea vru să clatine din cap, dar se opri încîntată de senzaţia pe care i-o dădea căldura degetelor lui.

– Nimic, şopti ea.

– Te-am speriat? o întrebă el cercetînd adîncul violet al ochilor ei pentru a putea ghici adevărul.

– Nu.

De fapt, nu o speria bărbatul ca atare, ci reacţia ei faţă de el.

– Vrei să mănînci singură?

El n-ar fi vrut să-i facă această ofertă, dar era obligat să-i propună aşa ceva de dragul ei.

– Nu.

– Atunci, de ce te-ai încruntat?

Noelle simţi întrebarea într-un mod pe care nu-l mai experimentase pînă atunci. Şi alţii îi puseseră întrebări, dar de fiecare dată fusese în stare să se retragă în tărîmul ei de basm şi în adîncul propriilor gînduri. Dar cînd îi vorbea Kit, descoperise uluită că mintea ei îl asculta, iar în inimă simţea ceva deosebit.

– Te uiţi la mine, zise ea în cele din urmă.

După ce rosti cuvintele îşi dori să le fi putut retrage.

– Eşti foarte frumoasă, o adevărată încîntare pentru ochi.

Kit îi simţi încordarea şi-i văzu îngrijorarea din ochi. I-ar fi putut spune mai multe, dar atunci ar fi trebuit să recurgă la întrebările care îl chinuiau de cînd o văzuse prima dată. Nici unul dintre ei însă nu era pregătit pentru aşa ceva.

– Frumos înveliş.

El îşi înclină capul cuprinzîndu-i obrazul în palmă şi ţinînd-o nemişcată în cazul în care ea ar fi vrut să privească în altă parte. Nu era un idiot care să poată fi înşelat chiar atît de uşor de modul absurd în care ea încerca să-l evite.

– Categoric, e un înveliş frumos. Dar mai există şi altceva.

Altceva. Un singur cuvînt. O sabie cu două tăişuri. Şoapta unei promisiuni niciodată împlinite.

Altceva.

– Nu.

El zîmbi atunci şi în ochi îi apăru un licăr de amuzament care-i lumină adîncul privirii de un verde crud.

– Să-ţi spun ce anume?

– Nu.

Ea ridică mîna cuprinzîndu-i încheietura ca să-i îndepărteze palma de pe obrazul ei. Dar cînd îi simţi pulsul, se opri pentru că năvalnica bătaie a inimii pe care o simţise făcea mai mult decît orice cuvinte.

– Eu nu sînt ca idiotul acela care s-a speriat de tine acum cîteva minute. N-ai să mă poţi alunga cu imaginaţia ta şi nici cu dialogurile absurde, cu ciu-

dăţeniile sau cu privirea ta inexpresivă. Mi-ai deschis o uşă, nu ştiu dacă ştii sau nu, ori dacă vrei să recunoşti sau nu acest lucru. Mi-am băgat călcîiul acolo şi să ştii că se află într-un pantof foarte rezistent.

Nimeni pînă acum, nici cei din familie, nici aşa-zişii prieteni sau îndrăgostiţi, nu-i vorbise vreodată atît de direct, provocînd-o atît de sincer. Noelle îşi ridică bărbia şi, brusc, privirea goală din ochii ei dispăru făcînd loc inteligenţei care aprinse o flacără în adîncul violet de culoarea ametistului.

El încuviinţă mai încîntat decît lăsa să se vadă transformarea apărută în ochii ei.

Catifea şi oţel. Mîngîiase doar catifeaua în ultimele cîteva ceasuri, iar acum îşi dorea să guste din tăria oţelului.

– Nu.

– Văd că acesta e un cuvînt preferat pentru o femeie care poate transforma teroarea în fantezie. Ciudat.

– Şi eu sînt ciudată.

El rîse încet.

– Eşti unică. Ceva extrem de rar.

Cuvintele lui o provocau delicat. În privirea ei inteligenţa începu să lase loc supărării pînă atunci inexistente. Noelle îl studie văzînd lucruri care îi scăpaseră. Trăsăturile feţei care-i arătaseră iniţial putere şi o viaţă trăită din plin ascundeau mult mai mult: caracter, umor şi o capacitate deosebită de a-l ironiza şi pe diavolul însuşi, dar şi de a sta la masă cu zeii pentru a bea o cupă de nectar cu ei.

– Nu-mi placi, afirmă ea clar, uitînd pentru prima dată în viața ei de adult toate lecțiile trecutului.

El zîmbi şi mai tare.

– Foarte bine. Nici n-aş fi preferat contrariul. E o dulcegărie verbală.

Ea clipi nedumerită de modul în care fusese parată prima insultă din viața ei.

– Eşti nebun.

El rîse şi-şi retrase mîna de pe obrazul ei. Îi lipsea căldura, dar privirea din ochii ei superbi compensa din plin acest lucru. De data aceasta, Noelle îl vedea ca pe un bărbat. Iar el, la rîndul său, vedea adevărata femeie.

În ochi îi scăpăra o flacără vie, iar cuvintele căpătaseră o nouă nuanță în pronunțare.

– Atunci înseamnă că facem o pereche bună, murmură el ştiind că acum era de-a dreptul neruşinat.

Erau ani de zile de cînd nu mai riscase nimic altceva decît bani. Pericolul drumului pe care-l alesese îl atrăgea însă mai puțin decît femeia în sine.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, dincolo de barierele pe care singură şi le ridicase, Noelle descoperea că următorii paşi erau mai uşori şi mai siguri.

– Nu sîntem o pereche.

– Vrei să facem pariu?

Tonul blînd al vocii ei nu se schimbă, dar uşoara accentuare a sfîrşitului fiecărui cuvînt era ceva nou:

– Eu nu pariez.

Limuzina opri în fața hotelului. Kit nu aşteptă şoferul şi, deschizînd portiera, ieşi afară. Întinse mîna.

Ea o privi de parcă n-o mai văzuse niciodată pînă atunci.

– Mîndrie sau curaj, Noelle?

Noelle înțelese întrebarea şi-i cercetă chipul în lumina reflectoarelor puternice de la intrare. Cel mai inteligent lucru ar fi fost să se retragă. Dar chiar în timp ce se gîndea la asta, îi întinse mîna. Zîmbetul lui o scăldă într-o căldură fierbinte în aerul înghețat al nopții.

– Poate că nu pariezi, *frumoasa mea* povestitoare, dar de jucat îți place să joci, murmură el încet în timp ce o conducea către intrarea în hotel. Noelle se gîndi la cuvintele lui în timp ce Kit se ocupa de înregistrarea lor la recepție. Aveau camere alăturate. Îl vedea că aşteaptă din partea ei să spună ceva, dar adevărul era că ea pur şi simplu nu ştia cum reuşise el s-o atragă pe un teritoriu atît de străin pentru ea. Se simțea de parcă ar fi pornit într-o călătorie fără destinație. N-avea nici un punct de referință şi nici un control asupra metodei de a călători.

Singura certitudine: era bărbatul care urma în tăcere acelaşi drum ca şi ea. *Oare putea avea încredere în el? Dar şi mai important, putea oare avea încredere în ea însăşi?*

Capitolul 3

Kit privea pe fereastră, conştient cît de aproape se afla Noelle de el. Nu simţise un asemenea interes faţă de o femeie de foarte multă vreme sau poate chiar niciodată pînă acum. Ştia foarte bine că reuşise să treacă prin sistemul de apărare al lui Noelle, sistem extraordinar de bine pus la punct, de altfel. Mai ştia, de asemenea, că existau şanse mari ca ea să-şi reconstruiască acest sistem mult mai bine de astă dată, chiar înainte de a o întîlni pentru a merge la masă. Nu conta, însă. Nu avea de gînd să se lase alungat de comportarea ei neobişnuită, de răspunsurile vagi sau de modul ei de a ignora faptul că el era vizibil atras de ea. Reuşise să depisteze cum era sau cum ar putea fi. Nu intenţiona să dea înapoi tocmai acum cînd îi observase focul lăuntric şi flacăra inteligenţei în ochii aceia extraordinari. Nu putea decît să aştepte lăsînd ca timpul şi apropierea să lucreze în favoarea lui.

Cunoştea bine puterea răbdării, valoarea riscurilor şi ştia să-şi acopere bine spatele. Dacă va fi necesar, va folosi orice mijloace.

– Cînd ai să afli cine este acest Kit Banyon, Killian? întrebă Lorraine îngrijorată.

– De îndată ce computerul va încheia verificarea, răspunse el calm în timp ce se întreba dacă avusese pînă acum o sarcină atît de grea.

Paza celor patru fiice ale lui Geoffrey şi Lorraine nu reprezentase pentru el chiar slujba ideală, dar nici nu se aşteptase ca sarcina aceasta să devină atît de periculoasă. Aruncă o privire către soţia lui, prima fiică a lor care păşise pe calea măritişului. Aproape că-şi pierduse viaţa ca să ajungă în braţele lui. Privi apoi către Caprice, cea de-a doua fiică; ea îşi găsise un partener de viaţă şi care stătea strîns lipită de soţul ei, Dare. Leora, cea de-a treia soră prin adopţiune, lipsea doar pentru că ea şi Max plecaseră în luna de miere.

– Iubitule, încetează să mai faci figura asta de parcă ai vrea să renunţi la această sarcină, îi murmură Silke pe un ton senzual şi tărăgănat.

– Nu-l mai întărîta, Silke, zise Caprice încet. Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar mie mi se face pur şi simplu rău la gîndul că Noelle goneşte prin lume cu un bărbat pe care nimeni dintre noi nu-l cunoaşte şi care, după cîte se pare, a agăţat-o pur şi simplu într-un aeroport.

– Eşti sigură că nu este din cauza copilului? o întrebă Dare, punînd mîna pe pîntecul ei rotund.

Caprice îşi sprijini capul de umărul lui puternic zîmbindu-i liniştitor pentru a-i alunga îngrijorarea.

– Mă simt bine, zău. Noelle e de vină, nu copilul. Pe cuvîntul meu.

Lorraine se ridică agitată îndreptîndu-se spre fereastră şi privi la peisajul alb de afară pe care nu era în stare, în clipa de faţă, să-l aprecieze la justa lui valoare.

– Dacă i se întîmplă ceva, n-o să mi-o iert niciodată.

Geoffrey se încruntă şi veni în spatele soţiei lui. O cuprinse de talie, oferindu-i mîngîiere, în ciuda propriei îngrijorări.

– Şi eu am fost de acord cu asta, îi aminti el.

– A fost o idee bună, mamă, adăugă Silke, încruntîndu-se uşor din cauza încordării, ceea ce ei i se întîmpla foarte rar.

O privi pe Caprice.

– Nimeni dintre voi nu regretă planul tău, continuă sinceră Caprice. Sînt sigură că nici Noelle.

Lorraine se întoarse dorind să creadă acest lucru din tot sufletul. Însă, înainte de a apuca să deschidă gura, sună telefonul.

Răspunse Killian care începu să-şi noteze ceva repede, fără ca pe chipul lui să se poată citi ceva.

– Ei bine? îl întrebă Silke în clipa cînd el închise. Ce-ai aflat?

– Cred că putem renunţa la ideea că acest Kit Banyon ar putea fi cineva care urmăreşte banii lui Noelle. Stă foarte bine din punct de vedere financiar, deşi averea nu îi provine dintr-o moştenire. A

fost un foarte bun pilot de hidroavioane care a participat la multe competiții. Este, de asemenea, inventatorul unor sisteme de siguranță. Are un lanț de magazine cu echipament sportiv, mai exact şase, specializate în sporturile acvatice. Acum doi ani s-a retras din competiții. Este însă destul de bun pentru că o serie de mari companii vor să-l determine să revină, sponsorizîndu-l, dar pînă acum nu a cedat. Nu e căsătorit. Nu există nici un indiciu care să ateste că nu ar avea un stil de viață normal şi sănătos pentru un bărbat. Nu bea în exces şi nici n-a folosit niciodată droguri. Are două case: una în Denver, se pare că e schior amator, şi alta în Orlando, Florida. Are permis de zbor pe avioane particulare...

– E un sportiv, spuse pe scurt Caprice. Şi e cu Noelle? Simt că mă apucă ameţeala. Ideea ei de a face sport înseamnă să picteze.

– Sportivii de obicei însă nu reuşesc să pună pe picioare un mic imperiu, din cîte am auzit destul de respectabil, comentă sec Dare.

Caprice îl privi fix.

– Eşti în stare să ți-o imaginezi pe Noelle alături de un om ca ăsta?

– Nu ştim dacă ea se află într-adevăr împreună cu el. Din cîte am aflat pînă acum s-ar putea să fie pur şi simplu doi străini care stau alături datorită unor împrejurări de circumstanță. Ştii doar cît de neajutorată e Noelle. S-ar putea ca acest Kit, pur şi simplu, s-o facă doar pe cavalerul.

– În zilele noastre? răspunse Caprice sceptică.

Silke se încruntă gînditoare.

– Dare s-ar putea să aibă dreptate. Nu cunosc nici un bărbat care să poată rezista privirii ochilor lui Noelle. Dacă aş fi încercat şi eu aşa ceva, probabil că am fi murit de rîs ori eu ori bărbatul la care m-aş fi uitat, dar ea o face cu nevinovăţie.

Se uită la mama ei sperînd ca informaţia obţinută de Killian să-i alunge îngrijorarea.

– Acest Kit Banyon mi se pare un bărbat amabil. În fond, Noelle se va afla din nou în avion, mîine cel tîrziu. Apoi, omul lui Killian îi va lua urma după ce ea va părăsi aeroportul ca să meargă acasă şi totul va reintra în normal, adăugă ea.

Lorraine oftă încet, încercînd să zîmbească.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar pur şi simplu nu mă pot abţine să nu fiu îngrijorată. Noelle nu e genul care să se poată adapta la lumea reală aşa de bine ca tine sau Caprice.

– Nu, dar seamănă destul de bine cu Leora, zise blînd Geoffrey, iar ea s-a descurcat destul de bine pînă la urmă.

Îi luă mîna soţiei lui şi i-o duse la buze.

– Am făcut tot ce am putut ca să o creştem cum se cuvine, oferindu-i protecţia necesară pînă cînd a considerat că e destul de pregătită pentru a-şi lua zborul. A reuşit aproape opt luni să se descurce singură. Sînt sigur că va reuşi şi acum.

– Sper, zise Lorraine resemnată, neştiind că şi ceilalţi gîndeau cu toţii acelaşi lucru.

Se auzi o bătaie uşoară la uşa camerei lui Noelle. Ea tresări, trezită din gînduri, deşi pînă acum nu

reuşise să ajungă la vreo concluzie şi nici nu-i făcea vreo plăcere să-şi continue meditaţia asupra celor petrecute pînă în prezent. Kit o aştepta probabil pe culoar. Vor lua cina împreună, după care se vor întoarce în camere aşteptînd naşterea unei noi zile. Mii de cupluri din lumea întreagă făceau acelaşi lucru. Şi ea putea face la fel. Se auzi din nou un ciocănit şi-şi dădu seama că de fapt nu răspunsese la primul. Se îndreptă spre uşă şi o deschise. El o aştepta în prag, după cum bănuise, căutîndu-i privirea cu ochii lui verzi, imediat cum o zări.

– Încercai să-ţi găseşti scuze ca să nu mai vii cu mine? o întrebă el încet, observîndu-i hotărîrea din privire şi uşoara nervozitate. Într-adevăr, dorise ca acea privire vagă să-i dispară pentru totdeauna din ochi, dar nu dorea nici s-o vadă astfel.

Pentru că era o întrebare neaşteptată, dar şi pusă pe un ton neutru, ea răspunse sincer:

– Da.

El zîmbi uşor, bucuros că ea nu încercase să se ascundă în spatele vreunui tertip. Dorea ca ea să aibă încredere în el şi asta era un lucru nou şi pentru el în privinţa relaţiilor pe care le avusese pînă acum cu femeile. Niciodată nu considerase că o relaţie cu o femeie poate fi extrem de simplă. Acum însă tresări auzindu-i cuvintele, iar modul în care ţinea uşa barîndu-i calea îi arăta că încă mai avea de lucru pînă reuşea s-o convingă să aibă încredere în el.

– Dar te-ai îmbrăcat totuşi, văd, zise el privind combinaţia de mătase şi şifon care se unduia în

jurul trupului ei suplu la fiecare mişcare.

Rochia era de culoarea untului şi se potrivea minunat cu pielea ei fină, iar croiala reprezenta o adevărată provocare pentru un bărbat, obligîndu-l în permanenţă să privească silueta femeii pentru că nu descoperea decît atît cît era necesar pentru a-i trezi interesul. Dar oricît de încîntător era tabloul pe care ea i-l oferea, Kit descoperi din nou că existau şi mici imperfecţiuni care deveneau cu atît mai atrăgătoare pentru că se potriveau de minune cu restul înfăţişării ei splendide, făcînd-o să pară mai umană.

Privi din nou în ochii ei ştiind că putea rămîne pe hol, dacă aceasta era neapărat dorinţa ei. Sau, dimpotrivă, ar putea risca. Fără a-şi desprinde ochii de pe chipul ei păşi încet înainte căutînd să afle din semne nu numai ce gîndea, ci şi ce simţea urmărindu-i atent limbajul trupului. Dacă într-adevăr îi va opune rezistenţă, atunci se va opri. Dar ea nu o făcu, ci se dădu într-o parte lăsîndu-l să intre.

Uşurat, simţindu-se mai încrezător în forţele sale, îşi permise o uşoară relaxare, imperceptibilă pentru un ochi neavizat.

Noelle se dădu înapoi simţindu-se puţin iritată de insistenţa lui, dar fără a avea senzaţia că trebuie să se ascundă. Ceva din privirea lui îi spunea că el nu va face nimic din ceea ce ea nu dorea. Nu era prea sigură dacă se putea încrede în această promisiune, dar în timp ce el se apropia de ea, descoperi că era dispusă să-i acorde o şansă acestui om şi promisiunii sale. Aşa că rămase pe loc, aşteptînd curioasă să vadă ce va urma.

– Ți-am adus ceva, zise Kit scoțînd mîna de la spate. În mînă avea un buchețel de violete legate cu o panglică trandafirie.

Noelle rămase cu ochii pironiți asupra florilor delicate, ştiind că aveau exact culoarea ochilor ei.

– Cum?

El zîmbi auzindu-i întrebarea formată dintr-un singur cuvînt. Era atît de deosebită şi de ciudată. Nu semăna deloc cu alte femei.

– Oricare altă femeie probabil că mi-ar fi mulțumit sau m-ar fi întrebat „de ce", nu „cum".

Ea îşi ridică ochii spre el încruntîndu-se uşor, dar îi zări apoi în privire aprobarea şi continuă să rămînă încruntată din alte motive, de astă dată.

Era obişnuită ca toți din jur să-şi manifeste dezaprobarea sau dezamăgirea amestecate probabil la membrii familiei ei şi cu un fel de dragoste față de comportamentul ei ciudat. Dar străinii nu se apropiau niciodată atît de mult de ea, aşa cum o făcuse Kit.

El nu spuse nimic aşteptînd ca ea să afle motivele care o determinaseră să aibă cuta aceea dintre sprîncene.

Arăta ca un înger nedumerit. Ar fi vrut să o mîngîie într-un fel, dar rămase pe loc aşteptînd.

În cele din urmă, Noelle încuviință dînd uşor din cap şi întinse mîna, ezitînd să mîngîie micile petale ale unei flori. Era impresionată de acest dar şi de efortul pe care-l făcuse el să găsească o florărie de unde să poată cumpăra aşa ceva la ora asta.

– Cum de le-ai găsit? repetă ea completînd în-

trebarea inițială.

– Datorită norocului, destinului sau poate chiar soartei a vrut să se întîmple aşa. Contează? Le-am luat pentru tine.

Spera ca ea să ia florile şi, cînd o văzu că ezită, îi luă mîinile şi i le aşeză în jurul buchetului.

Noelle rămăsese cu ochii ațintiți asupra violetelor, incapabilă să-şi desprindă privirea de la florile delicate.

Bărbații îi oferiseră pînă acum trandafiri sau orhidee splendide. Membrii familiei îi oferiseră bijuterii, iar prietenii îi făcuseră tot felul de cadouri. Toate aceste gesturi frumoase o impresionaseră într-un fel, dar nici unul nu reuşise s-o emoționeze atît de adînc ca aceste floricele mici legate cu o panglică şi care îi umpluseră sufletul de o căldură fără seamăn, dorindu-şi pentru cîteva clipe să facă un pas înainte doar pentru a fi ținută în brațe cu aceeaşi delicatețe cu care Kit îi dăduse acest buchețel.

– Îți plac? o întrebă el încet, văzîndu-i emoția întipărită pe chip, precum şi întrebările pe care şi le punea în gînd şi la care nu avea încă răspuns.

Probabil că mai tîrziu va simți dorința să capete lămuriri. Acum însă el nu-şi dorea nimic altceva decît zîmbetul ei şi glasul şoptit plin de plăcere.

– Oh, da, rosti ea, ridicîndu-şi ochii luminoşi spre el şi zîmbind uşor. Sînt minunate.

– Ți se potrivesc.

El îi atinse obrazul cu vîrfurile degetelor bucurîndu-se de zîmbetul pe care sperase să i-l provoace.

De obicei, cu un buchet de flori cîştiga din partea

unei femei un sărut şi poate chiar mai mult. Dar zîmbetul lui Noelle era o recompensă mult mai mare, la fel de delicat ca şi petalele florilor din palma ei. Să oferi trandafiri sau orhidee era uşor. Dar să găseşti violete în mijlocul iernii era greu. Iar el reuşise.

– Oare?

El încuviinţă şi-şi plecă încet fruntea cu ochii aţintiţi asupra gurii ei. Nu dorea decît să poată gusta puţin din acel zîmbet. Va fi foarte atent, îşi zise el în gînd. Mîna îi alunecă pe gît mîngîindu-i uşor pielea delicată şi fină.

Noelle respiră adînc în timp ce emoţii stranii începură să-şi facă loc în sufletul ei.

– Kit?

– Un sărut, Noelle. Doar un mic sărut.

Îşi ridică şi cealaltă mînă cuprinzîndu-i obrajii în palme.

– Lasă-mă, te rog, să mă bucur măcar de atît.

Era atît de aproape de ea, încît simţea în nări parfumul violetelor şi mireasma trupului ei de femeie. Atît de aproape, încît îi simţea căldura din corp care-l atrăgea ca un magnet invizibil.

– Doar un sărut?

– Da.

Noelle respiră adînc şi buzele i se uscară. Cu vîrful limbii şi le umezi din nou.

– Bine, se arătă ea de acord, vorbind cu glas răguşit şi simţindu-se uşor încordată cînd îl privi cum se apropie de ea.

Pe chipul lui trecu un zîmbet fugar de uşurare şi încîntare. Nu apăru nici o clipă vreo expresie de

triumf sau de dorință în ochii lui verzi și strălucitori. Fără să-și dea seama, Noelle scăpă de încă o îndoială și-și ridică puțin bărbia ca lui să-i vină mai ușor.

– Minunat. Cu adevărat minunat, șopti el, după care îi acoperi gura cu buzele lui.

Îi savură gustul delicat ca pe un vin mult prea scump pentru a fi irosit. Se lăsă cuprins de mireasma trupului ei și-i pipăi delicat obrajii catifelați.

Noelle scoase o exclamație ușoară la primul contact al buzelor lui. Mai fusese sărutată și înainte de bărbați care însă doreau s-o cucerească, nu să-i trezească simțurile. Cîștigase acele bătălii cu o rigiditate a trupului și a inimii care-i descurajase pe doritori. Dar nu și de această dată. Kit nu căuta să cucerească ceva cu orice preț. Nu voia să jefuiască sau să fure ceva ce nu-i aparținea.

El oferea. Oferea blîndețe, delicatețe și căldură.

O invita să-l sărute și ea. Își șoptea în tăcere încîntarea pe care o simțea. O strîngea cu aceeași grijă cu care ținuse în mîini mai devreme florile pe care i le dăruise.

Cînd își ridică fruntea, ea îl privi uimită văzîndu-l într-o lumină nouă, așa cum nu-l mai zărise pînă atunci. Emana din plin putere și forță, dar în spatele lor se ascundea ceva mult mai impresionant. O finețe și o subtilitate nemaiîntîlnite.

– Ți-a plăcut? o întrebă el cu o șoaptă catifelată, mai emoționantă decît cuvintele.

– Da.

Atunci el îi zîmbi, iar ea își primi recompensa

pentru şansa pe care i-o acordase.

– Mai ţi-e foame? o întrebă el pe acelaşi ton.

Noelle clipi, reflectă asupra întrebării, apoi îl privi îndeaproape.

– De mîncare? zise ea încercînd să limpezească întrebarea.

El rîse, luîndu-şi mîinile de pe faţa ei şi retrăgîndu-se cu părere de rău de lîngă căldura trupului ei.

– De mîncare, aprobă el trecînd cu uşurinţă peste faptul că ea îi deschisese o nouă poartă a sufletului.

Alţii poate că s-ar fi lăsat înşelaţi de remarca ei şi ar fi tachinat-o pe această temă, dar Noelle nu era genul care să accepte o conotaţie sexuală a vorbelor rostite.

– Vrei să iei florile cu tine, să le porţi, sau le laşi aici?

– Pot să le port? întrebă ea privind buchețelul şi dîndu-şi seama că de fapt se putea prinde uşor la corsaj avînd un ac de siguranţă de cristal ataşat la panglică.

– Mi-ar plăcea.

– Sper că n-o să-ţi păteze rochia, nu?

– Nu, am să fiu atentă.

Se întoarse cu spatele la el şi se duse să-şi prindă florile în faţa oglinzii.

Kit se sprijini cu spatele de perete, privind-o, uimit să simtă că-i vine foarte uşor şi-i face mare plăcere să se afle în preajma ei în ciuda dorinţei nesatisfăcute care-i cuprinsese trupul. S-ar fi putut

oferi să-i prindă el buchețelul, dar din nou preferase să se abțină în a face uz de metodele lui mai sofisticate de a cuceri o femeie. Cunoştea la perfecție fiecare mişcare şi gest, pentru că le practicase ani de zile. Niciodată nu folosea cuvinte pentru a înşela sau a seduce. Îi plăceau foarte mult femeile, dar le şi respecta. Îi făcea însă plăcere să se prindă în jocurile lor, să tachineze sau să uzeze de nuanțe şi subtilități.

Aceste jocuri însă nu erau pentru Noelle. Ca şi florile care o împodobeau acum putea foarte uşor fi rănită şi avea nevoie de multă atenție şi grijă pentru a rămîne ea însăşi şi a evolua după dorință.

– Cum arată? întrebă ea încet învîrtindu-se în fața lui în valuri de mătase şi şifon.

– Frumos.

El se desprinse de lîngă perete şi se apropie.

– Mă bucur că îți plac.

Îi ridică mîna şi i-o puse la brațul lui.

– Eşti gata? Mi-e o foame de lup.

Ea rîse, un sunet ciudat de delicat care-i învălui pe amîndoi ca nişte aripi de catifea. Amuzamentul ei îl impresionă adînc. Această prințesă pe care o curta nu mai era evazivă acum. Dacă era foarte atent, înțelept şi rapid poate că reuşea să o cîştige.

– Sînt gata, recunoscu ea surprinsă. Şi de obicei nu sînt. Probabil că totul se trage de la aerul de munte.

El o conduse spre uşă.

– Poate, murmură el întrebîndu-se dacă dorințele unui bărbat care arareori îşi permitea să viseze

ar putea fi auzite de cei care i le-ar putea îndeplini.

Spera că da.

Noelle descoperi că-i place să se afle în preajma lui Kit. El avea grijă de ea fără a părea că face vreun efort anume. Braţul lui se afla întotdeauna sub mîna ei şi chiar dacă nu se afla acolo îi simţea palma pe spate, un gest absolut normal în public pe care n-ar fi îndrăznit nimeni să-l comenteze.

Ea avea nevoie de aşa ceva, deşi nu ar fi recunoscut în faţa nimănui o asemenea dorinţă. Din copilărie încă frumuseţea ei îi atrăsese pe bărbaţi. Întotdeauna fusese atinsă sau auzise cuvinte care o indispuneau. Dar alături de Kit nu trebuia să treacă prin aşa ceva. Era limpede că-i plăcea de ea cum arată, dar nu era insistent încercînd s-o înghesuie în primul colţ întunecat.

Kit se încruntă uşor cînd se aşeză în faţa lui Noelle. Din nou ea se retrăsese undeva într-o lume a ei. Îi cuprinse mîna. Aşteptă pînă cînd se uită la el, apoi îi zise:

– Unde ai plecat?

Îşi ascunse iritarea cît de bine putea, deşi nu era supărat pe ea, ci pe el, pentru că acest lucru reuşea să-l tulbure atît de mult.

– Să plec? întrebă nedumerită Noelle.

– Nu eşti aici cu mine, spuse el dîndu-şi seama că ea nu realiza încă faptul că din cînd în cînd dispărea în lumea ei.

Se întreba de ce oare se întîmpla acest lucru, dar era convins că a o întreba reprezenta un risc mai mare decît îşi putea asuma deocamdată. Nu

putea insista să afle motivele pentru care ea devenea brusc distrasă de parcă n-ar fi interesat-o nimic altceva.

– Îmi pare rău, murmură ea oftînd şi privi într-o parte. Mi se întîmplă des. Prietenii mei s-au obişnuit cu asta.

Ridică uşor din umeri fără a-l privi în ochi. Nu dorea să vadă acolo ceea ce observa de obicei în privirile celor care o cunoşteau.

– Încerc să mă dezvăţ de acest obicei, dar nu reuşesc.

– Uită-te la mine, Noelle.

Cu greu ea îşi întoarse ochii uluită să descopere că în privirea lui nu apăruse acea expresie de care se temea. În ochii lui nu exista nici dezamăgire, nici dezaprobare. Orice altceva, dar nu aşa ceva.

De aceea făcu un efort pentru a-i răspunde la întrebare.

– Ai observat că, un obiect, cu cît e mai frumos cu atît oamenii îi apreciază mai puţin calitatea, utilitatea şi locul unde se află?

Kit clipi nedumerit şi surprins în acelaşi timp de formularea frazei. Nu apucă să-i răspundă, că ea continuă:

– Colecţionarii cumpără obiecte şi le aşează pe rafturi sau în vitrine doar ca să le privească. Oare ce gîndesc acele lucruri? Nu cumva se simt inutile tocmai pentru că nu sînt folosite pentru ceea ce au fost create să facă? Oare nu urăsc privirile acelora care le pizmuiesc frumuseţea, textura, culoarea şi forma care au fost create de alte mîini decît ale lor? Oare

nu simt nevoia unor defecte care să le întineze perfecțiunea, făcîndu-l astfel pe colecționar să înțeleagă că perfecțiunea nu e ceva uman, că există mai mult decît simpla plăcere a ochiului care face din ele doar un trofeu care să poată fi vînturat în fața altor colecționari?

Kit o privi atent pe măsură ce rostea cuvintele. Tonul blînd rămase același, nemarcat de mînie sau de ură. Pe chip nu i se citea nici o expresie a tumultului sufletesc care determinase apariția acestor gînduri.

– Semăn eu a colecționar? o întrebă el încet aproape speriat că trebuia să rostească această inevitabilă concluzie. Dacă spunea că da?

Noelle îi cercetă privirea și descoperi în ochii lui o suferință la care nu se așteptase. Ar fi vrut să-i cruțe această durere. Dar el o întrebase și brusc ea simți nevoia să-i fie auzite îndoielile ca el s-o poată înțelege.

– Nu știu. Ești? Oare ești mai deștept decît restul? Sau poate mai subtil?

Kit îi dădu drumul încet la mînă, șocat să descopere că acum și-ar fi dorit ca ea să se retragă în lumea aceea a ei ca înainte. Crezuse că pînă acum reușise s-o înțeleagă cît de cît, chiar dacă nu în totalitate. Se înșelase. De-abia atinsese suprafața acestei femei. În ochii ei violeți se afla mai mult decît inteligență. Înțelegea perfect ce se întîmpla în jurul ei, iar asta era ceva îngrozitor atunci cînd o priveai mai de aproape.

– Nu sînt colecționar, zise el încet, privind-o

drept în ochi şi lăsînd-o să judece singură adevărul. Nu posed nimic care să nu-şi justifice scopul. Şi nici nu-mi împart viaţa sau timpul cu o femeie doar datorită felului în care arată.

Se opri puţin, apoi adăugă clar şi răspicat:

– M-am apropiat de tine la aeroport doar pentru că păreai atît de singură. Nu mi-a plăcut acest lucru deloc, dar, dacă trebuie să-ţi dau un motiv clar de ce atunci sau de ce acum, pur şi simplu nu ştiu. Ştiu însă că există o mie de lucruri despre care aş vrea să te întreb. Dar mai ştiu şi că nu am acest drept. Ştiu că vreau să te înţeleg. Ştiu că nu mi-am făcut în viaţa mea atîtea probleme în privinţa unei femei cîte mi-am făcut de cînd te cunosc pe tine. Ştiu că sper să mă laşi să mă apropii de tine. Şi mai ştiu că am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te fac să te răzgîndeşti, dacă nu eşti de acord.

Se aplecă pentru a-i lua din nou mîna întorcînd-o astfel încît palma ei catifelată să stea întinsă în mîna lui mare.

– Tu mi-ai pus întrebări. Am şi eu una pentru tine. Dacă într- adevăr ai crezut că sînt un vînător, un colecţionar de trofee, de ce m-ai lăsat să mă apropii de tine? Probabil că eşti cea mai bine apărată femeie din cîte cunosc.

O privi fix cu toată forţa ochilor lui verzi.

– Ai un răspuns la asta?

Noelle îi cercetă chipul văzînd în ochii lui nevoia de a afla. Cuvintele cereau răspuns, iar glasul blînd implora. O combinaţie ciudată faţă de puterea bărbatului aflat în faţa ei.

– Nu. La fel ca şi tine, nu ştiu de ce.

– Îţi place să rişti?

Ea clătină din cap.

– Mie da.

– Adică?

– Acordă-mi o şansă.

– Ce fel de şansă?

– Vorbeşte cu mine şi am să vorbesc şi eu cu tine. Fără ascunzişuri.

– Tu nu ai aşa ceva.

– Toată lumea are.

Aşteptă, conştient de cît de dificil era pentru ea să-i accepte o asemenea propunere.

– Sincer, cinstit şi cu orice risc.

El zîmbi uşor din cauza scepticismului ei. Se potrivea de fapt cu al lui.

– Am să încerc, dacă şi tu eşti de acord s-o faci.

Noelle reflectă asupra acestei probleme, dîndu-şi seama că dorea mai mult decît ceea ce de-abia apucase să întrevadă. Deşi pînă acum niciodată nu simţise nevoia cuiva, acest bărbat o intriga suficient cît să o facă să-şi pună întrebări despre cum ar putea fi altfel.

– Cred că n-ai să încerci să faci...

Ezită, întrebîndu-se cum să-şi exprime îngrijorarea.

Kit îi înţelese teama din indiciile pe care ea i le dăduse pînă acum. Prea mulţi oameni din existenţa ei o judecaseră doar prin prisma aspectului fizic, luînd sau încercînd măcar să profite de ceea ce ea nu putea sau nu voia să ofere.

– N-am să te oblig să faci nimic, Noelle, indiferent cît de mult mi-aş dori acest lucru, oricare ar fi el. Dacă ai să spui nu, o să mă retrag. Îţi dau cuvîntul meu.

Noelle îi primi promisiunea cu o emoţie mai mare decît simţise vreodată. Se simţea bine în lumea pe care şi-o crease. Îi cunoştea regulile şi riscurile, precum şi puţinele avantaje. Kit îi oferea un univers plin de pericole, de riscuri necunoscute care s-ar putea dovedi prea puternic pentru ea. Supravieţuise la cinci ani cînd fusese un copil abandonat. Supravieţuise calvarului perechilor de părinţi adoptivi care o alegeau dintr-un grup de copii doar datorită înfăţişării ei. Supravieţuise chiar şi faptului că tot înfăţişarea ei îi atrăsese şi pe Lorraine şi Geoffrey cînd o adoptaseră oferindu-i iluzia că e iubită pentru ceea ce reprezintă ea ca om şi bucurîndu-se de condiţiile de viaţă deosebite pe care ei i le creaseră. Încercase să fie pentru ei fiica pe care şi-o doreau, deşi nu fusese destul de curajoasă ca să se apropie de ei. Încercase chiar să împrumute cîte ceva şi din însuşirile surorilor ei mai mari, deşi îi venise destul de greu. Totuşi de fiecare dată nu reuşise mare lucru şi trebuise să recunoască faptul că nu era atît de dotată ca rudele ei. Nu avusese suficient curaj pentru a întîmpina viitorul aşa cum era el. Nu fusese în stare să devină pe parcurs fiica pe care Lorraine şi Geoffrey crezuseră că o vor avea în clipa cînd o aleseseră pe ea din grupul destul de mare de copii orfani. Iar mai tîrziu, cînd era suficient de mare ca să înţeleagă motivele pentru care fusese adoptată şi

de ce surorile ei încercau s-o iubească, răul fusese deja făcut, apărarea pe care şi-o construîse era mult prea puternică pentru a putea fi distrusă, iar calea pe care mergea îi era prea cunoscută ca să se mai poată rătăci.

– Nu ştiu dacă *am* să pot face aşa ceva, recunoscu ea pe un ton ce exprima toată disperarea unei vieţi petrecute în încercări. Aş putea să încerc, bineînţeles, dar dacă n-am să pot?

Kit îi duse mîna la buze, privind-o. În loc să-i răspundă, dîndu-i asigurări care nu ar fi reprezentat decît cuvinte goale, el o întrebă:

– Dar dacă n-am să pot *Eu?*

Ea clipi surprinsă. Nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

– Nici eu nu sînt prea sigur de ceea ce fac. S-ar putea să mă împiedic pe drum. De ce ai crede tot ceea ce spun eu? Sau oricare alt bărbat care nu e orb? Văd foarte bine că eşti o femeie splendidă. Dar dacă n-am să pot să-ţi dovedesc că tu reprezinţi mai mult pentru mine?

Încruntată, ea îşi alese cu grijă cuvintele:

– Dar eu nu ţi-am cerut nici o dovadă.

– Eşti sigură, Noelle?

Capitolul 4

Noelle se gîndea la acele cuvinte în timp ce stătea în pat încercînd să adoarmă, dar fără succes.

În ochii lui văzuse o amărăciune, o durere şi o anume frustrare la care nu se aşteptase. Continuă să se foiască în pat simţindu-se vinovată şi totodată tulburată de emoţii necunoscute pînă atunci precum şi de faptul că le-ar putea cădea pradă.

„Eşti sigură, Noelle?“ o întrebase Kit.

O propoziţie simplă care ar fi putut fi trecută cu vederea în altă situaţie, probabil, dar care de data asta prin cele trei cuvinte stîrnise tot felul de întrebări la care ar fi trebuit găsite răspunsuri de multă vreme.

Într-adevăr, ea îi ceruse lui Kit să-i dovedească faptul că pentru el nu conta înfăţişarea ei şi că nu se va mulţumi doar să o admire pentru un timp, iar după aceea să dispară din viaţa ei lăsîndu-i-o la fel de pustie cum fusese înainte de apariţia lui. Poate că fără să ştie, exact asta le ceruse tuturor celor cu care venise în contact pînă acum.

Se gîndi la perioada pe care o petrecuse în orfelinat pînă la apariția lui Lorraine. De atîtea ori auzise cum diverse cupluri își manifestau dorința de a o înfia pe ea doar pentru că era atît de frumoasă, cu ochii ei violeți, părul negru și tenul alb.

Pe vremea aceea ajunsese să-și urască înfățișarea. În miez de noapte, cînd nimeni nu putea s-o vadă, își plîngea cu lacrimi amare drăgălășenia care le făcea pe toate mamele vitrege s-o îmbrace ca pe o păpușă ca să se laude cu ea în fața prietenelor lor. Plîngea și pentru că alți copii o invidiau pentru frumusețea ei și-i făceau viața un iad. Dar cel mai mult o afectase ceea ce auzise din partea unei femei pe care o considerase o adevărată zînă bună și care se exprimase referitor la frumusețea ei.

Într-una din zile, cînd se afla pe un hol întunecos, auzise glasul cultivat al lui Lorraine lăudîndu-i virtuțile și calitățile de parcă ar fi vorbit despre ceva total lipsit de sentimente. O auzise spunîndu-i soțului ei că pur și simplu simțea că nu o putea lăsa acolo. Ea merita mai mult decît atît, merita un loc unde să i se poată dezvolta frumusețea cu care era înzestrată.

Lorraine reușise să-și atingă scopul și ea plecase să trăiască alături de familia St. James. Devenise și mai frumoasă și se învîrtise printre oameni frumoși, purtînd haine frumoase și bijuterii scumpe. Viața ei era ca un basm cu zîne în ochii tuturor celor care priveau lucrurile doar la suprafață.

Îi trebuiseră ani de zile pînă cînd, ajunsă la maturitate, să poată înțelege că lui Lorraine, departe să

fi fost atrasă de frumusețea ei pentru ca familia St. James să se poată lăuda cu ea, îi fusese teamă pentru ea, teamă de ceea ce i-ar fi putut face alții datorită înfățișării și vulnerabilității ei. Dar din păcate Noelle înțelesese prea tîrziu acest lucru. Comportamentul față de familia ei era deja programat și nu mai știa cum să-i schimbe configurația.

Apoi, zîna cea bună le ceruse ca fiecare dintre ele, atît surorile ei, cît și Noelle să învețe să trăiască departe de averea și influența familiei St. James.

Era pentru prima dată cînd Lorraine le cerea ceva în schimbul generozității ei. Așa că ea plecase de acasă și se aventurase în lume ca să descopere că aceasta era în continuare un loc unde frumusețea era văzută mai repede chiar și decît aurul!

Pînă cînd îl întîlnise pe Kit. El vedea frumusețea, dar căuta mai mult. Ridicase oglinda și o invitase să vadă dincolo de propria imagine. O provocase să pășească alături de el îndemnînd-o să riște întunericul necunoscutului pentru curcubeul pe care l-ar putea vedea arcuit pe cer. Singura lui promisiune fusese cuvîntul pe care și-l dăduse că întotdeauna el o va întreba și niciodată nu va lua de la ea ceea ce nu putea sau nu voia să dea.

Noelle rămase cu ochii deschiși în întuneric văzînd mai mult decît umbrele de abanos care semănau atît de mult cu petele ce-i umbreau sufletul. Singurătatea reprezenta mai mult decît un simplu cuvînt. Însemna un pat rece, o tăcere fără sfîrșit și lacrimi pe care nu le vedea și nu i le putea șterge nimeni. Așa fusese viața ei pînă cînd îl cunoscuse

pe Kit. Ea alesese această variantă. Dar acum se gîndea la o alta. Un joc nebunesc ce nu era bazat pe fapte reale.

– Trebuie să încerc, şopti ea cu un amestec de înfrîngere şi triumf. Trebuie să încerc.

Cuvintele rămaseră în tăcerea din jur ca o declaraţie de intenţie şi necesitate. Teama însă îi dădea necontenit tîrcoale. Dar curajul reuşi în cele din urmă să coloreze totul îndepărtînd cenuşiul. Mişcarea ei necontenită în pat încetă odată cu un oftat adînc de uşurare. Pleoapele îi căzură încet.

Somnul veni cu blîndeţe să-i aducă binemeritata pauză de odihnă pînă cînd va trebui să ia viitorul în piept mîine în zori împreună cu bărbatul care o provocase să se vadă pe ea însăşi şi lumea din jur într-o nouă lumină.

Norii erau mai jos acum împiedicînd vederea la distanţă şi de aceea conturul pămîntului părea să se confunde cu înaltul cerului destul de aproape.

Zăpada era destul de groasă, întreruptă ici-colo de cărări lucii de gheaţă pe şosele şi pe trotuare.

Soarele îşi trimise cîteva săgeţi luminoase, ameninţînd cu încălzirea timpului care însă deocamdată se dovedea o promisiune deşartă. Noelle ieşi din holul hotelului foarte conştientă de prezenţa lui Kit alături de ea. Venise la uşa ei aproape imediat după ce se trezise. N-o atinsese, n-o sărutase, dar ea îi văzuse dorinţa oglindită în ochi.

Luaseră micul dejun împreună şi vorbiseră puţin. Chiar şi acum nu era sigură a cui fusese această

decizie. Asta nu pentru că nu ar fi avut vreo importanță. Îi plăcea compania tăcută pe care i-o oferea el şi căldura din ochi cînd o privea.

– Crezi că vom putea zbura azi? întrebă ea mai mult din dorința de a spune ceva decît pentru că ar fi interesat-o în mod deosebit acest lucru. Spre deosebire de el, ea nu avea un program anume de respectat.

– Sper că da, zise Kit uitîndu-se lung la cer. O luă de braț. Fii atentă pe unde calci, o atenționă, uitîndu-se la porțiunile de gheață din fața lor.

Pe chipul lui Noelle trecu un zîmbet fugar.

– Eu sînt din Philadelphia. Ştiu ce înseamnă zăpada şi gheața.

Zîmbetul lui Noelle îl surprinse ca atacul unei săbii ascuțite în mîna unui maestru. O strînse de braț din reflex atît de repede, încît nu avu timp să se oprească. Preț de o clipă savură atingerea trupului ei, apoi îi dădu drumul slăbind strînsoarea, astfel încît să-i acorde spațiul necesar. Kit îşi propusese nişte lucruri noaptea trecută. Unul dintre ele era şi acela de a înceta s-o mai împingă pe Noelle pe calea dorită de el. O dorea, era adevărat, dar nici înainte cînd simțise ceva asemănător față de vreo femeie nu se grăbise. Ştia foarte bine cîtă valoare avea răbdarea şi cîtă importanță avea să lase femeia să se implice într-o relație atît cît voia ea. Niciodată nu recursese la forță sau la grabă. Şi totuşi acum, paradoxal, ar fi dorit să profite de ambele în relația cu Noelle. Voia să pună mîna pe ea înainte de a-i aluneca printre degete, s-o facă să vadă

cît de bine se potriveau şi s-o convingă să-i împărtăşească secretele ei.

– Nu vreau să păţeşti ceva, murmură el în cele din urmă întorcîndu-şi privirea de la zîmbetul acela care dispărea încet înlocuit de curiozitatea ce-i apăru în ochi datorită răspunsului lui întîrziat.

Noelle îi cercetă chipul preţ de o clipă. Avea senzaţia că el nu se afla în întregime alături de ea.

– Eşti altfel în dimineaţa asta, murmură Noelle, în timp ce el o ajuta să urce în microbuzul hotelului ce urma să-i ducă la aeroport.

Kit urcă şi el, apoi îi răspunse:

– Poate că nu sînt o persoană vioaie, dimineaţa.

Noelle oftă adînc, ştiind că el evita să-i dea un răspuns direct.

– Nici eu n-am dormit prea bine, recunoscu ea.

Kit o privi surprins de onestitatea ei, deşi trebuia să recunoască faptul că pînă acum ea fusese întotdeauna sinceră cu el. Nedumerirea şi timiditatea ciudată din ochii ei îl făcură să-şi dorească s-o poată lua în braţe ca să-i îndepărteze îngrijorarea ce-şi croia drum în sufletul ei.

Pentru că senzaţia era prea mare îşi băgă mîinile adînc în buzunare şi se lăsă pe spate în scaun.

– Zău?

Ea încuviinţă. Ar fi fost mai uşor să-i vorbească dacă ar fi ţinut-o în braţe.

– Nu sînt curajoasă. Mi-am făcut griji.

– Te-ai răzgîndit?

Chiar în clipa cînd puse întrebarea simţi cum se încordează ca un arc în aşteptarea răspunsului.

– Nu, zîmbi ea uşor, fără amuzament, ci mai degrabă preocupată. Am vrut, dar n-am făcut-o.

El oftă adînc, îndepărtînd tensiunea ce-l cuprinsese, apoi surîse cu o expresie de uşurare întipărită pe chip.

– Mă bucur.

Se aplecă şi o sărută uşor pe obraz.

– Mă bucur foarte mult, repetă el, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase aproape.

Noelle se cuibări la pieptul lui şi un zîmbet adevărat îi ridică puţin colţurile gurii.

– Şi eu, murmură ea în timp ce alte două grupuri de călători se apropiară de microbuz şi începură să urce.

Nici unul dintre ei nu vorbi prea mult în drum spre aeroport, spre deosebire de ceilalţi care vorbiră şi pentru ei. Kit continuă s-o ţină pe după umeri şi cînd se aşezară la rînd ca să-şi ia biletele pentru restul călătoriei pînă la Denver. După cîteva clipe însă zîmbetele le dispărură de pe chip.

– Cum adică nu aveţi biletele noastre? Compania aeriană s-a ocupat de asta. Am fost anunţat că totul a fost aranjat pentru ora opt în dimineaţa asta.

Ochii lui Kit se îngustară de iritare, deşi tonul îi era mult mai politicos decît ceea ce gîndea.

Femeia din spatele ghişeului încercă o privire înţelegătoare.

– Nu pentru dimineaţa asta, domnule, ci pentru astă seară. Biletele sînt pentru ora opt seara, nu dimineaţa.

Kit strînse din dinți pentru a nu da drumul înjurăturii care-i stătea pe limbă. Cînd se mai calmă puțin, spuse:

– E imposibil. Trebuie să fiu în Denver la ora două azi după-amiază.

Chipul femeii reflectă îngrijorarea în timp ce încerca să-i explice:

– Cu plăcere v-aş da bilete la o altă cursă, dar nu există nici un zbor mai devreme. Avionul dumneavoastră n-a fost singurul obligat să aterizeze aici, iar aeroportul nostru nu este atît de mare ca acela din Denver. Îmi pare rău, zise ea neputincioasă.

Kit se uită la ea cîteva clipe gîndindu-se. Posibilitățile erau limitate. Trebuia să facă totul pentru a încerca să ajungă la timp în Denver.

– Există vreun serviciu de închiriat avioane pe aici?

Ea încuviință, uşurată, şi îi dădu repede instrucțiuni.

Kit se uită la Noelle. Ideea de a o lăsa de una singură aici nu-i surîdea deloc, dar nu-i putea cere să-l însoțească.

– Vrei să aştepți pînă diseară să ajungi acasă sau vrei să vii cu mine?

Noelle se uită la el lung observîndu-i furia datorită situației create precum şi îngrijorarea față de ea. Ea nu avea un program anume şi putea pleca oricînd dorea. Promisiunea lui precum şi hotărîrea ei o făcură să se decidă.

– Vin cu tine.

Kit dădu drumul unui oftat de uşurare. Sperase ca ea să meargă cu el, dar nu fusese sigur. O luă de braț şi se îndreptară împreună spre biroul de închirieri.

– Sper doar să aibă un pilot disponibil, zise ea după cîteva clipe.

– Dacă nu au, am să pilotez eu.

Ea îi aruncă o privire chiar înainte de a trece pragul biroului de închirieri.

– Ştii să pilotezi?

El zîmbi larg.

– Pe legea mea că da. Ai avea încredere să zbori cu mine dacă trebuie?

Ea nu ezită nici un moment.

– Da.

Poate că din punct de vedere emoțional îi era teamă şi era îngrijorată, dar fizic nu-i era teamă să-şi încredințeze viața în mîinile lui Kit.

– E prima dată cînd zbor într-un avion particular, zise Noelle privind în jur cu interes.

Cerul ce se întindea în fața lor era relativ senin, iar soarele strălucea blînd deasupra norilor de dedesubt. Printre ei se zărea verdele copacilor ca nişte smaralde împrăştiate pe o mantie albă de catifea. Peisajul era străbătut de panglicile cenuşii ale şoselelor şi de albastrul ca safirul al rîurilor şi lacurilor.

– Înțeleg că-ți place ce vezi? murmură Kit privind la expresia ei încîntată.

Era ca un copil care se entuziasma mereu de tot

ceea ce vedea. Ochii îi zîmbeau ceea ce dovedea că prinţesei lui îi plăcea călătoria pe aripile micului dragon.

– Categoric. E mai linişte decît mă aşteptam şi mai confortabil.

El rîse încet.

– Aş fi vrut să-ţi pot face o poză cînd ai realizat că acesta va fi avionul cu care vom zbura.

Ea strîmbă din nas prea încîntată de zbor ca să-i mai ia în seamă ironia.

– Tot mai cred că arată ca o jucărie şi categoric aşa şi este.

Arătă în jur către cabina mică.

El ridică uşor din umeri.

– După cum ai subliniat tu atît de corect înfăţişarea nu reprezintă totul.

– Aşa este, zise Noelle ciudat de încîntată că el se arăta de acord cu acel comentariu al ei.

Brusc o mişcare de jos îi atrase privirea.

– Uite! Ce-o fi acolo?

Kit se uită în jos, încercînd să-şi dea seama de forma animalului înainte de a intra într-un nor.

– Nu ştiu. S-ar putea să fi fost o căprioară.

Noelle se lăsă pe spate zîmbind.

– Am o cabană pe culmea unui deal. Speram să văd nişte căprioare astă vară, dar n-am avut noroc. Poate că am acum.

Ea privi pe geam gîndindu-se la toate lucrurile pe care dorea să le facă în iarna asta. Unul dintre cele mai importante era să se pregătească pentru Crăciun. Era sărbătoarea ei preferată, deşi avea

prea puține amintiri despre ea înainte ca Lorraine și Geoffrey să-i ofere acele Crăciunuri de neuitat. Nu conta. Ei îi plăcea la nebunie. Îi plăceau culorile, veselia și aura de fantastic care reușeau să înmoaie și cele mai dure inimi.

De Crăciun putea merge acasă. Bineînțeles că fusese invitată, dar ideea de a petrece acele zile într-o atmosferă de perechi care se iubeau n-o prea atrăgea. Îi plăceau în schimb cabana pe care o avea, singurătatea pădurilor și slujba pe care și-o găsise într-un magazin de artă.

– Cred că o să-mi cumpăr un brad argintiu de Crăciun, zise ea gîndind cu glas tare.

Kit de-abia dacă o auzi. Era îngrijorat privind la brusca schimbare a vremii care nu fusese anticipată în buletinele meteorologice pe care le citise înainte de a decola.

– Pune-ți centura de siguranță, îi ceru el cu glas scăzut.

Noelle tresări din visare și se uită la el. Brusc deveni atentă zărindu-i expresia feței.

– Ce s-a întîmplat?

– Asta, zise el arătîndu-i către frontul atmosferic ce se apropia cu rapiditate, fără a-și lua mîinile de pe aparatele de control.

– Ce-i asta?

Noelle privi către zidul negru de nori din față. Amenințători și întunecați, promiteau o furtună pe cinste.

– Necaz mare.

– Dar ai zis că vremea va fi bună, replică ea în

timp ce-şi verifica centura de siguranţă.

– Aşa ar fi trebuit să fie, rosti el cu dinţii încleştaţi în timp ce avionul se zguduia iritat că era forţat să intre în întuneric.

– Se pare că nu vom putea ocoli furtuna. Ne-am putea întoarce, încercînd s-o depăşim, dar nu cred că vom reuşi. Şi apoi sîntem mai aproape de Denver acum decît de baza de unde am plecat.

Noelle se apucă de scaun cu amîndouă mîinile cînd avionul se zgudui atît de tare, încît ameninţa să o azvîrle în geam.

– Atunci cred că n-avem încotro şi va trebui să trecem prin ea, zise Noelle cu ochii aţintiţi asupra mantiei cenuşii ce îi învăluia ca un duh rău.

Kit îi aruncă o scurtă privire, uluit de calmul cu care ea accepta situaţia. Din cauza întîlnirii lui se aflau în această conjunctură.

În calitate de pilot acum vieţile lor depindeau de îndemînarea lui. Pentru el însuşi nu-şi făcea griji pentru că ştia care sînt riscurile şi-şi acceptase propria moarte de foarte mult timp. Dar nu suporta ideea de a fi cauza morţii sau a rănirii altcuiva.

– O să reuşim, murmură el cu maxilarele încleştate şi o expresie de hotărîre întipărită pe chip.

Ea îşi întoarse capul văzînd ceea ce poate altcineva s-ar fi prefăcut că nu există.

– Indiferent ce se va întîmpla ştiu că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă. Nu regret deloc că am venit cu tine.

Nici nu apucă să termine, că elementele naturii se dezlănţuiră. Fulgerele brăzdau tot cerul ca nişte

săbii strălucitoare îndreptate spre ei. Urmară tunetele cu un zgomot asurzitor. Cenuşiul din jur se transformă în negru, iar mantia duhului celui rău îi înfăşură strîns între faldurile ei.

Noelle se ţinea bine de scaun, fără să spună nimic, dar conştientă de războiul pe care-l purta Kit împotriva naturii. În cabină aerul se încălzi brusc parcă din cauza violenţei furtunii care creştea în jurul lor. Broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte şi se apucă şi mai zdravăn cu mîinile de perna scaunului de sub ea. Îşi muşcă buzele în timp ce avionul continua să se zvîrcolească aproape dureros în aer.

O dureau umerii şi tot corpul de încordare precum şi locurile unde era strînsă centura de siguranţă. Ştia că dacă va scăpa cu viaţă mîine va avea vînătăi.

Kit scoase o înjurătură în timp ce se lupta să menţină avionul pe direcţia de zbor.

– Porneşte radioul, Noelle, şi fă ce-ţi spun, îi zise el dîndu-şi seama că avionul nu va mai rezista mult timp într-o asemenea furtună. Trebuia să găsească un loc de aterizare dacă putea, înainte ca unul dintre fulgerele ce brăzdau cerul sau forţa crescîndă a uraganului să distrugă aparatul.

Noelle întinse mîna şi luă microfonul urmînd instrucţiunile lui exact în timp ce lansa apelul de ajutor. Frica i se cuibări în suflet ca o bestie hidoasă, aşteptînd doar un moment de slăbiciune pentru a ţîşni la suprafaţă. Ignoră pericolul concentrîndu-se asupra lui Kit care se lupta să coboare pe pămînt în

siguranță. Norii căpătaseră culori amenințătoare, iar fulgerele luminoase păreau adevărate limbi de foc care-i urmăreau neîncetat.

Zgomotul din jur era atît de puternic, încît nu l-ar fi auzit pe Kit nici dacă ar fi strigat. Apoi, brusc, în jurul lor explodă o lumină orbitoare, nepămîntească, urmată de un tunet asurzitor.

Noelle simți cum avionul cade cu ei către sol. Mai degrabă simți decît auzi blestemele lui Kit. Chipul lui era o mască împietrită, atît de împietrită, încît nici măcar nu îndrăzni să-l întrebe ce s-a întîmplat. Continuă să se țină strîns de scaun în timp ce pămîntul se apropia cu repeziciune de ei. Copacii păreau niște giganți întunecați, aliniați ca niște furci caudine gata să-i distrugă cînd se vor apropia de ei. Ramurile se repezeau asupra lor cu zgomot neputînd să-i rețină.

Furtuna de zăpadă se învîrtea în jurul lor într-un dans drăcesc. Contactul cu pămîntul fu dur și zgomotos. Și totuși nu se opriră cu totul pentru că aripile avionului erau distruse în cădere de copaci. Fuselajul alunecă printre copaci pînă cînd se opri cu botul într-un brad gros. Metalul nu rezistă impactului și botul avionului se distruse în timp ce zăpada îi acoperea din toate părțile.

Noelle fu aruncată înainte, apoi înapoi și se lovi cu capul de geamul din față, rămînînd cu el într-o parte. Văzu stele verzi, după care în jur se instală o liniște nefirească parcă, după bubuiturile îngrozitoare de pînă atunci. Înmărmurită, rămase atîrnată în centura de siguranță care o salvase de la lovituri

mai serioase. Cu ochii închişi ascultă liniştea din jur şi zgomotul îndepărtat al furtunii. Era ca şi cum, odată ce-şi încheiase misiunea, uraganul se îndepărta ca să-şi caute o nouă pradă. Încet, Noelle îşi ridică pleoapele şi-şi mişcă uşor capul.

Primul lucru pe care-l simţi fu răceala zăpezii care pătrundea înăuntru prin geamul spart din faţă. În mod ciudat, însă, primi senzaţia de frig ca pe o binecuvîntare care-i dovedea că se afla încă în viaţă. Îşi mişcă încet mîinile şi picioarele şi văzu că nu-şi rupsese nimic.

Apoi îşi întoarse capul aşteptîndu-se să-l vadă pe Kit mişcîndu-se. Scoase o exclamaţie de teamă cînd văzu că el atîrna ca o păpuşă de cîrpă suspendat de centura de siguranţă care ar fi trebuit să-l protejeze. De pe tîmplă i se scurgea încet un firicel de sînge. Era alb la faţă, iar genele întunecate contrastau vizibil cu paloarea chipului.

– Kit? şopti ea, scoţîndu-şi mănuşile şi atingîndu-i faţa cu grijă.

El stătea absolut nemişcat şi doar faptul că respira arăta că mai era încă în viaţă. Corpul îi era cald, deşi probabil că nu va mai rămîne aşa mult timp dacă vîntul rece de afară continua să pătrundă înăuntru. Desfăcîndu-şi centura de siguranţă, se ridică de pe scaun şi făcu o nouă descoperire.

Avionul nu stătea drept. Era înclinat spre stînga, aşa încît ea aproape că îi căzu în braţe lui Kit cînd vru să facă primul pas.

Bombănind o înjurătură printre dinţi pe care nici măcar nu-şi dăduse seama că o ştie, se sprijini de

bord şi cu cealaltă mînă examină rana de la cap a lui Kit. Văzu că era superficială, putînd să aştepte pînă cînd îl va trage din calea vîntului. Începu să-i desfacă încet centura. Apoi simţi mirosul combustibilului. De undeva curgea combustibil.

Foc! În minte cuvîntul îi apăru brusc făcînd-o să se grăbească în timp ce-l elibera din chingi. Trebuia să-l scoată de acolo.

În cele din urmă reuşi să desfacă şi ultima curea. Îl împinse încet către uşă, apoi îşi muşcă buzele. Dacă nu cobora ea întîi, el probabil că se va lovi din nou în cădere la cap. După ce mai bombăni cîteva înjurături, alunecă pe jumătate afară în zăpadă ţinînd cu trupul ei uşa deschisă pe care vîntul de afară o împingea neîncetat. Avuseseră noroc: deşi avionul fusese înclinat spre stînga, uşa totuşi nu se blocase. Scuipînd zăpada care-i intra în gură mai spuse cîteva cuvinte care i- ar fi şocat pe membrii familiei dacă ar fi auzit-o şi apoi îşi puse picioarele pe pămînt. Fără să se gîndească la ce va face mai departe, Noelle se concentră asupra sarcinii de a-l scoate cît mai repede pe Kit afară din avion.

– Eşti greu, murmură ea cîteva minute mai tîrziu în timp ce ţinea trupul inert al lui Kit în braţe, folosindu-şi propriul corp ca pe o pernă în timp ce cădea cu el pe pămînt. Îi simţi gura caldă pe gîtul ei în timp ce gemea încet la urechea ei. Îşi ţinu respiraţia o clipă şi, auzind cum lichidul continua să se scurgă din rezervor, renunţă să-şi mai tragă sufletul şi se chinui cu mare greutate să iasă de sub Kit.

Se ridică privind în jur ca să vadă încotro se

putea îndrepta mai repede ca să găsească un adăpost atît împotriva gerului, cît şi a unei eventuale explozii a avionului.

– Mă întreb cît de departe ar trebui să ajungem pentru a fi în siguranţă, murmură ea privind în jur.

Cam la cincizeci, şaizeci de metri distanţă se vedea un pîlc de copaci lîngă o colină. Acolo era bine, se hotărî ea. Putea constitui cît de cît un adăpost, iar distanţa era convenabilă.

Apucîndu-l de haină, se lăsă pe spate puţin şi începu să-l tîrască. Era foarte greu pentru că terenul nu era plat, iar trupul lui inert părea să cîntărească o tonă. Dacă nu i-ar fi fost teamă de focul ce ar fi putut izbucni poate că atunci ar fi avut timp să-l examineze pe Kit mai îndeaproape.

Cînd reuşi să ajungă cu Kit la o distanţă confortabilă, abia mai respira şi era udă de transpiraţie ceea ce pe un asemenea viscol constituia un real pericol. Se aplecă obosită sub un copac şi săpă o gaură în zăpadă pentru Kit sub ramurile dese ca să-l aşeze la adăpost. Nu era mare lucru dar ţinînd cont de împrejurări reprezenta totuşi ceva. Îl rostogoli uşor în gaură, îi băgă mîinile cu tot cu mănuşi în buzunare şi îi aranjă mai bine pe cap fesul pe care i-l pusese în avion. Citise undeva că omul pierde mult din căldura corpului cînd nu are capul acoperit.

Noelle se aşeză pe vine după ce termină şi se uită la el studiindu-l. Era foarte obosită, dar nu se putea gîndi încă la odihnă. Mai avea multe de făcut. Îi venea greu să-l lase singur acolo, dar făcu un efort să se ridice şi porni abia tîrîndu-şi picioarele

înapoi către avion. Conta fiecare minut. Nu se ştia cît timp avionul va mai rămîne cît de cît întreg. Mirosul combustibilului era şi mai puternic avertizînd în tăcere despre pericolul de a se apropia prea mult. Ea ignoră amenințarea şi urcă din nou în cabină pentru a căuta şi alte lucruri ce le-ar fi folosit. Găsi o trusă de prim-ajutor şi o casetă mică ce conținea alimente. Le aruncă pe amîndouă în zăpadă cît de departe putu, apoi se întoarse către radio. O singură privire fu de ajuns ca groaza să pună stăpînire pe ea. Aparatul era mort, distrus de o ramură a copacului ce pătrunsese prin fuselaj.

Oftînd şi fără ca măcar să-şi dea seama că înjura din ce în ce mai mult şi mai des, îşi dădu drumul jos din cabină şi ocoli avionul pentru a ajunge la locul unde se puteau depozita mărfuri şi bagaje.

Uşile erau încuiate cu zăvorul. Minute prețioase trecură pînă cînd reuşi să-l deschidă şi apoi se chinui trăgînd de uşă.

În cele din urmă găsi înăuntru valizele ei şi pe a lui Kit, o cutie mică cu scule, un ghem de sfoară destul de mare, ceva ce semăna cu nişte pături sau poate că erau doar nişte valuri de pînză şi două recipiente cu apă de mărime mijlocie. Se întrebă preț de o clipă de ce oare compania mai pusese apa acolo, din moment ce în jur se afla atîta zăpadă ce putea fi topită, apoi ridică din umeri şi-şi văzu de treabă. Simțea deja cum puterile încep să o părăsească. Pînă acum avusese noroc şi avionul încă nu explodase.

– Doar încă vreo cîteva minute, se încurajă ea în

timp ce scotea din avion în ordinea importanței lucrurile de care avea nevoie, după care se apucă să le care la locul unde se afla Kit.

Cînd termină era epuizată. Căzu în genunchi lîngă Kit nedorindu-şi nimic altceva decît să se aşeze lîngă el prefăcîndu-se că nu s-a întîmplat nimic şi că totul e doar un vis urît din care se va trezi curînd.

Brusc observă că el nu se mai afla în aceeaşi poziție în care îl lăsase ea. Noelle îl pusese cu fața în sus. Acum el se afla pe o parte, într-o poziție mai naturală, ca şi cum ar fi dormit sub copaci. Atingîndu-i cu blîndețe rana de la cap se simți uşurată cînd descoperi că sîngerarea încetase. Spera ca el să fi adormit într-adevăr şi nu să se afle în continuare în stare de inconştiență. Blestemînd în gînd lipsa ei de cunoştințe, îşi scoase mănuşa şi-i puse palma pe frunte să vadă dacă nu are febră. Era rece. Fără a se putea mişca singur ca să se încălzească, pericolul era mai mare pentru el să înghețe decît pentru ea. Trebuia să găsească o soluție pentru a-l proteja mai bine de frig.

– Niciodată n-am fost în stare să învăț cum să ridic un cort în curtea din spate, murmură ea, ridicîndu-se cu greutate în picioare. Ce bine mi-ar fi prins acum.

Desfăcu valul de pături şi le folosi pe primele două pentru a-l înveli pe Kit cît de bine putu. Cînd o desfăcu pe următoarea găsi înăuntru o surpriză plăcută: un fel de cort. Fu greu pînă reuşi să-l desfacă, dar şi mai greu să-şi dea seama cum l-ar putea

instala. Curînd însă găsi din fericire o foaie cu instrucțiuni atașată într-un colț al genții în care se aflase strîns.

Cu ajutorul ei reuși surprinzător de repede să-l monteze puțin mai încolo lîngă o stîncă flancată de brazi uriași. Nu era sigură dacă locul ales era foarte bun, dar mai mult de atît nu putea face.

Brusc, vîntul se stîrni din nou cu putere, biciuindu-i fața cu furie. Noelle își ridică uimită ochii și văzu cum cerul își schimba din nou culoarea.

– Nu acum, se răsti ea uitîndu-se urît în sus.

Își simțea picioarele ca de plumb din cauza extenuării. Era stoarsă de puteri și conștientă că nu mai era în stare să facă mare lucru. Dar afurisită să fie dacă va renunța tocmai acum, cînd se afla atît de aproape. Și Kit ar fi avut grijă de ea cu aceeași hotărîre.

– Tu ne-ai adus aici, se adresă ea furtunii. Ai putea măcar acum să ne lași în pace ca să ne putem feri din calea ta.

Cu o izbucnire de energie de care nici nu bănuia că mai era capabilă, se duse pînă la Kit și din nou îl înșfăcă de haină tîrîndu-l centimetru cu centimetru pînă la noul adăpost. Înainte de a-l trage cu totul în cort îl scutură cît de bine putu de zăpadă.

Din cîte își dădea seama cortul avea pe jos material plastic și îi era teamă ca zăpada topită să nu-i ude hainele sau să provoace umezeală în acest adăpost improvizat în care urmau să rămînă pînă soseau ajutoare.

Intră pe genunchi în cort și-și adună ultimele

puteri pentru a-l trage pe Kit. Îşi înfipse mîinile în umerii lui şi trase.

În clipa aceea Kit scoase un geamăt adînc, de parcă l-ar fi durut ceva foarte tare.

– Kit? şopti ea dînd drumul la haină şi aplecîndu-se deasupra lui.

El deschise ochii şi gemu din nou.

Scoţîndu-şi mănuşile, Noelle îi atinse faţa.

– Vorbeşte, Kit, spune ceva. Trezeşte-te.

El scoase iar un geamăt şi-şi mişcă uşor capul.

Bucuroasă că el dădea semne că-şi revine, Noelle se aplecă şi mai mult.

– Kit! Deschide ochii, Kit!

– Nu mai ţipa aşa la mine şi poate-i deschid, murmură el clipind ameţit şi apoi uitîndu-se la ea. Eşti frumoasă. Cine eşti tu?

Noelle privi în adîncul ochilor lui verzi şi simţi cum o îneacă lacrimile, la care nici nu se gîndise pînă acum. Dintre ei, el era cel care ştia mai multe lucruri despre cum se poate supravieţui în asemenea condiţii grele.

– De ce oare n-am fost eu aceea cu capul spart? Cel puţin tu ai fi ştiut ce să faci.

Kit se încruntă uşor.

– Nu vreau să păţeşti ceva. Eşti prea frumoasă. Ca un înger.

El vru să-şi ridice mîna dreaptă, apoi gemu din nou şi braţul îi căzu inert pe zăpadă.

– Nu te mişca, zise Noelle amintindu-şi că ea îl trăsese de umeri.

Nici nu voia să se gîndească la cît de rău i-ar fi

putut face fără să-şi dea seama.

– Am reuşit să încropesc un adăpost. Aproape că am ajuns acolo.

Privi peste umăr muşcîndu-şi buzele. Cum naiba putea să-l mai tragă acum, dacă-l durea atît de tare umărul?

– Trebuie să te trag puţin mai departe, murmură ea, întorcîndu-se cu spatele la el.

– De ce?

Ea clipi nedumerită.

– Pentru că nu poţi să mergi.

– Ba pot.

El se rostogoli pe partea stîngă, clătinînd din cap încet.

Noelle îl cuprinse în braţe, ţinîndu-l pe loc.

– Fii atent, Kit, îi murmură ea la ureche.

– Aş vrea să mă joc cu tine, iubito, dar mă simt ca dracu' în clipa de faţă, zise el sprijinindu-se uşor de ea. Mi-e şi frig.

Lui Noelle nu-i păsa ce zice el atîta timp cît reuşea să-l ducă la adăpost unde să-i poată cerceta mai bine rănile.

– Lasă-mă să te ajut ca să nu te doară.

– Sînt prea mare.

Noelle era de acord, dar se simţea foarte bine cu el alături, simţindu-i trupul cald, solid şi masculin.

– Ar trebui să-mi fac un examen psihiatric, bombăni ea dîndu-şi seama încotro o bătea gîndul.

Kit îşi ridică fruntea spre ea privind-o printre gene.

– Şi tu eşti rănită?

Îngrijorarea din ochii lui era la fel de blîndă şi de tandră ca în noaptea trecută. Noelle ar fi vrut să rămînă aşa cu el în braţe, uitînd de ceea ce mai avea de făcut, de pericolul situaţiei în care se aflau şi care ameninţa să devină imposibil de stăpînit.

– Nu. Doar obosită.

Îi îndepărtă şuviţele de păr de pe frunte ce-i alunecaseră de sub fes.

– Atunci odihneşte-te.

Ea zîmbi epuizată.

– După ce ajungem înăuntru.

– Bine, îi zîmbi el. O să te ajut şi eu.

Ea se încruntă.

– Eşti sigur?

Îl privi neliniştită pentru că avea o privire ciudată. Totuşi pupilele erau normale şi părea să nu fi păţit mare lucru în afară de această pierdere a memoriei despre care ea spera să fie ceva temporar.

– Categoric.

Îi zîmbi din nou, apoi o sărută.

– Arăţi ca un înger îngrijorat. Îngerii n-ar trebui să-şi facă griji.

Protejîndu-şi umărul drept, el se ridică în genunchi alături de ea, văzînd pentru prima dată intrarea în cort în faţa căreia îngenunche. Se încruntă.

– Ar fi trebuit să fie un castel.

Noelle clătină din cap descoperind că necazurile ei erau departe de a se fi încheiat. Crezuse că prăbuşirea avionului era cel mai rău lucru ce se putuse întîmpla. Acum, însă, cînd îl vedea pe Kit comportîndu-se aşa, realiză că putea fi şi mai rău.

– Haide, Kit. O să înceapă să ningă din nou.

– Bine.

Ea se lăsă puțin pe spate ca să-l sprijine. Reuşiră pînă la urmă să intre în cort şi după aceea îl înveli pe Kit bine cu păturile. Imediat ce îl aranjă, el adormi. Sau cel puțin aşa spera ea. Deşi n-avea ce face nici dacă era altfel. Folosindu-şi bruma de energie care-i mai rămăsese în trupul secătuit de puteri, Noelle adună toate lucrurile pe care le adusese din avion şi le băgă în cort, trăgînd apoi fermoarul de la intrare. Apoi se prăbuşi alături de Kit, abia respirînd de oboseala ce pusese stăpînire pe ea.

Aveau hainele relativ uscate şi începuseră să se încălzească puțin. Aveau mîncare, apă şi puteau face foc cu chibriturile pe care le descoperise în cutia de alimente precum şi trusa de scule. În lumea în care trăise pînă acum aceste cîteva lucruri nu reprezentau mai nimic, dar în situația actuală le considera o adevărată comoară în acest mediu ostil în care forțele naturii dețineau puterea supremă.

Capitolul 5

Kit se foi fără încetare pînă în clipa cînd simţi durerea din umărul drept. Deschise ochii încet încercînd să-şi dea seama de unde provine culoarea albastră de deasupra care în nici un caz nu era cerul. Îl durea îngrozitor capul. Se încruntă realizînd că era un fel de acoperiş, ceea ce n-avea nici un sens pentru el. Nu era acasă, de asta era sigur. Şi nici în spital, deşi era conştient că acolo ar fi trebuit să fie. Îl dureau capul şi umărul. Cu grijă îşi ridică mîna stîngă, pipăindu-şi tîmpla. Avea un cucui cît o minge de golf şi nu ştia de ce. În timp ce-şi atingea umflătura începu să-şi aducă aminte.

– Noelle, murmură el amintindu-şi brusc de prăbuşirea avionului şi de femeia care se aflase în acelaşi pericol ca şi el. Noelle, repetă el mai tare.

Folosindu-şi braţul sănătos, îşi dădu păturile deoparte şi dădu să se ridice. Atunci o văzu. Zăcea pe spate cam la o jumătate de metru distanţă, cu ochii închişi şi cu faţa palidă. Nu era învelită ca el, deşi avea mănuşile în mîini şi o căciuliţă pe cap.

– Noelle, zise el din nou.

Se tîrî cu greutate lîngă ea, scoţîndu-şi mănuşile ca să-i verifice temperatura corpului. Într-o astfel de situaţie, hipotermia era un risc foarte mare. Cînd ea îşi flutură pleoapele simţindu-i atingerea, el respiră uşurat.

– Haide, prinţesă, deschide ochii.

O mîngîie pe obraz ignorînd durerea din partea dreaptă. Pleoapele ei se mişcară din nou. Noelle îşi întoarse capul către blînda mîngîiere de pe obraz. Era plăcută, caldă şi-i dădea un sentiment de siguranţă. Nu voia să deschidă ochii, dar îşi auzi numele rostit din nou, mai încet de astă dată, dar la fel de hotărît.

Deschise ochii şi-l văzu pe Kit aplecat deasupra ei. Arăta atît de îngrijorat, încît, deşi nu simţea nevoia, îi zîmbi.

– Ţi-ai revenit.

Kit nu dădu importanţă cuvintelor pentru că altceva era mai important pentru el.

– Eşti rănită?

Cînd îi auzi întrebarea, mintea înceţoşată de somn începu să i se limpezească. Îi spusese pe nume. Ştia cine este. Indiferent de situaţie, acum era mult mai bine.

– Nu, răspunse ea sincer şi, cercetîndu-i chipul, văzu îngrijorarea din ochii lui şi atenţia pe care i-o dădea.

Umărul şi capul continuau să-l doară.

– Doar obosită.

Se chinui să se ridice în capul oaselor simţind

cum o dor toţi muşchii din cauza efortului făcut mai devreme.

Kit se lăsă pe vine legănîndu-şi braţul drept cu grijă. Privi în jur văzînd proviziile şi cortul.

– Tu ai făcut asta? întrebă el uimit. Cît timp am fost inconştient?

Noelle nu se mai uită în jur pentru că simţea pe pielea ei efortul făcut.

– Prima dată sau a doua oară?

El se întoarse din nou către ea, îngustîndu-şi ochii.

– Explică-mi.

Ea ridică uşor din umeri.

– Ai deschis ochii mai devreme, dar nu m-ai recunoscut. Mai înainte, însă, cam cu un ceas, cred că te-ai mai trezit o dată în timp ce eu scoteam proviziile din avion pentru că-ţi schimbaseşi poziţia cînd m-am întors.

Îl atinse uşor pe tîmplă.

– Nu prea ştiu mare lucru despre loviturile la cap. Tu ştii?

Kit se gîndi cîteva clipe încercînd să-şi amintească.

– Doar din experienţă, răspunse el în final, aducîndu-şi vag aminte că se trezise în zăpadă sub un copac şi apoi ceva despre un castel. Aceste două imagini nu aveau legătură între ele, astfel încît probabil că ea avea dreptate. Îl durea capul, dar nu chiar atît de tare ca prima dată cînd avusese o lovitură serioasă.

Se concentră asupra ei încercînd să-i îndepăr-

teze teama şi îngrijorarea pe care încerca să şi le ascundă.

– M-am lovit la cap destul de des ca să ştiu că nu-i o rană serioasă chiar dacă mă doare atît de tare, încît cu mare plăcere i-aş face cadou cucuiul ăsta celui mai mare duşman al meu.

Noelle scoase un oftat de uşurare, simţind cum o părăseşte încordarea de parcă el i-ar fi şters tensiunea în care se aflase pînă atunci.

– Şi umărul?

– Sper să fie doar dislocat şi nu rupt.

Ea îşi înghiţi cu greu nodul din gît.

– Asta nu e prea bine, murmură ea. Oare nu-i doar o lovitură?

Singurul lucru pe care-l ştia în legătură cu acordarea primului ajutor era cum să pună un pansament. Kit o privi atent.

– Cît de sensibilă eşti?

Noelle închise ochii gîndindu-se cît de mult ura durerea fizică.

– Nu prea mult, răspunse ea minţind de dragul lui.

Nu mai exista nimeni care să-l poată ajuta şi Kit n-ar fi întrebat-o dacă n-ar fi avut nevoie de ajutorul ei.

El îi cuprinse obrajii, dîndu-şi seama că minte, dar înţelegîndu-i motivele.

– Dacă ar exista o altă cale... zise el încet.

Ea făcu ochii mari privindu-l fix.

– Ştiu. Indiferent ce trebuie, am să fac tot ce-mi stă în puteri. Tu doar să-mi arăţi.

El zîmbi văzîndu-i curajul care nu era o prefăcătorie.

– Mai întîi spune-mi care-i situația afară. Despre avion şi radio.

– Amîndouă sînt distruse. Am simțit miros de combustibil, dar n- am stat să văd de unde curge. Mi-a fost teamă de foc şi de aceea ne aflăm acum cam la şaizeci de metri de avion. Există o mică groapă şi o zonă deschisă între noi şi avion. Sîntem pe o movilă la poalele unei coline şi cu un pîlc de copaci într-o parte. Atît am reuşit. Sper să fie de ajuns.

– Te-ai întors în avionul acela, deşi ştiai că există riscul să ia foc? o întrebă el încet, privind-o cu atenție.

Ştiuse ce pericol există şi totuşi riscase. Ştia că ea e o ființă curajoasă, dar nu ştiuse cît de mult. Ea ridică din umeri fără a considera că făcuse ceva deosebit.

– Aveam nevoie de ceea ce se afla acolo. Şi tu ai fi făcut la fel.

El încuviință, înclinînd scurt din cap.

– E adevărat, dar nu-mi place să ştiu că ai făcut-o tu.

Îi atinse obrazul bucuros că nu fusese treaz ca s-o vadă asumîndu-şi asemenea riscuri.

– Eu ar fi trebuit s-o fac.

– Avînd în vedere cît timp mi-a luat să fac totul sînt de acord cu tine, mai ales cînd a fost vorba să ridic cortul ăsta. N-am mai făcut aşa ceva niciodată în viața mea.

El zîmbi aruncînd o privire în sus.

– Pentru o începătoare te-ai descurcat de minune.

Ea rîse surprinsă că se putea amuza într-o asemenea situație.

– Fii fericit să nu ai fost treaz pentru că ai fi rămas şocat de cuvintele pe care le-am folosit.

– Înțeleg că nu erau dintre acelea pe care le aprobă părinții.

Îşi desprinse cu părere de rău mîna de obrazul ei, apoi se tîrî înapoi către păturile pe care i le aşezase ea pe jos.

O mişcare greşită îl făcu să geamă de durere fără a-şi putea opri înjurătura care urmă.

Noelle veni repede lîngă el.

– Ce-ai făcut?

– M-am lovit la afurisitul ăsta de umăr, bombăni el iritat de ceea ce însemna o asemenea durere în împrejurările date. Prințesă, o să trebuiască să mă ajuți.

Întinse mîna ca să-şi descheie haina.

Noelle îi dădu mîinile la o parte.

– Te deschei eu. Tu ai grijă de braț.

Dezbrăcatul hainei fu deosebit de dureros, în nici un caz ceea ce şi-ar fi dorit Noelle. Cînd reuşiră să scoată haina şi puloverul, Kit era livid. Ea îi privi umărul şi brațul care nu păreau să stea aşa cum ar fi trebuit.

– Nu arată prea bine, Kit, şopti ea.

El se uită încruntat către umăr.

– De fapt, cred că arată mult mai bine decît dacă

ar fi fost rupt, aşa că poate dracul nu-i chiar atît de negru.

Trase aer adînc în piept ştiind ceea ce urma să se întîmple şi blestemînd ghinionul care-l adusese în starea asta. Ar fi trebuit să anuleze întîlnirea aceea nenorocită din Denver.

– Ce vrei să fac? îl întrebă Noelle cînd văzu că el ezită.

– Va trebui să punem osul la loc.

Ea simţi un nod în gît.

– Amîndoi?

El încuviinţă.

– O să te doară, nu-i aşa?

– Ca dracu'!

O privi sincer în ochi.

– Nu te-aş fi rugat să mă ajuţi, dar nu cred că mă pot descurca singur. Dacă era umărul stîng, poate reuşeam. Dar sînt dreptaci. N-am reuşit nicodată să fac mare lucru cu mîna stîngă.

Noelle respiră adînc, adunîndu-şi puterile.

– Cînd o să ne întoarcem în civilizaţie, primul lucru pe care am să-l fac o să fie un curs de prim ajutor, promise ea.

El zîmbi plăcîndu-i curajul ei.

– Ştiu eu un curs bun.

– Nu-mi spune acum.

Ea îşi descheie haina şi şi-o scoase punînd-o alături.

– Hai să încercăm să-ţi scoţi cămaşa. Maioul poate să rămînă.

În timp ce Noelle îi descheia nasturii, Kit îi

explică în amănunt ce urmau să facă. Ea îl ascultă, deşi ar fi vrut să-şi poată astupa urechile. În cele din urmă reuşi să-l aşeze. El îi explică apoi cum anume să-şi ţină mîinile şi o puse să repete ce are de făcut.

– Să nu-ţi faci probleme dacă nu reuşeşti de prima dată.

Ea se uită urît la el.

– Taci din gură, Banyon, şi ai grijă să nu leşini. După cum mă simt acum, am să cred că ai murit. Am trecut prin toate şocurile pe care le puteam îndura pe ziua de azi.

Kit rîse încet.

– Bărbaţii nu leşină. Îşi pierd doar cunoştinţa.

Noelle îşi concentră privirea asupra locului unde cele două oase trebuiau să fie puse la loc. Putea s-o facă, se încurajă ea. Putea. Strîngînd din dinţi şi muşcîndu-şi buzele, îşi adună toată energia.

– Acum! zise ea şi trase.

Kit îşi înghiţi urletul de durere de dragul ei în timp ce cu mîna liberă îşi strînse carnea de pe pulpă. Văzu stele verzi şi încercă să nu se mai gîndească la durerea îngrozitoare care-i străbătu tot trupul. Ca prin vis auzi o pocnitură puternică care arăta că osul revenise la loc în încheietură. Simţea ca şi cum cineva îi trecea un fier înroşit prin umăr şi respiră adînc ca să nu leşine de durere. Noelle suferise destul.

Ea îi atinse încet umărul şi văzu că totul părea să se fi aşezat cu bine la loc.

– Am reuşit, murmură ea atît de bucuroasă, că se simţi puţin ameţită.

Atinse maxilarul încleştat al lui Kit.

– Te simţi bine?

– Lasă-mă puţin şi am să-mi revin, zise el răguşit.

Cu fiecare gură de aer reuşi să scape puţin cîte puţin de durere şi putu s-o privească limpede fără a mai avea ochii înceţoşaţi.

– Tu cum te simţi?

Ea încercă să zîmbească.

– Nu mă întreba.

El îi atinse conturul buzelor cu mîna sănătoasă.

– Mulţumesc.

– Şi tu ai fi făcut la fel dacă erai în locul meu.

– Slavă Domnului că n-a fost aşa.

Gîndul acesta era mai dureros decît umărul lovit. N-ar fi vrut să fie el acela care să-i provoace o asemenea durere lui Noelle.

– Acum ce facem? îl întrebă ea.

– Îmi trebuie ceva să-mi agăţ braţul de gît. Se încruntă gîndindu-se la ceva care să-i folosească. Am nişte cravate în valiză care ar putea fi bune.

– Eu am o eşarfă care e mai potrivită.

Noelle se tîrî pînă la valiză unde căută printre haine cu repeziciune, fără a mai ţine cont că le punea claie peste grămadă.

– Am găsit-o, zise ea începînd să se simtă mai bine. Deocamdată, ce fusese mai greu trecuse.

Kit privi cu îndoială la eşarfa viu colorată în purpuriu, verde şi galben.

– Bănuiesc că n-ai de unde să găseşti ceva mai puţin strălucitor, nu? murmură el.

Ea zîmbi. Era atît de obosită şi de epuizată, încît îi venea ameţeală.

– O să te ajute, îţi promit.

Veni din nou lîngă el ajutîndu-l să-şi îmbrace cămaşa şi puloverul. Apoi îi prinse eşarfa pe sub cot şi i-o legă de gît, după care se dădu înapoi admirîndu-şi opera.

– Nu-i rău.

– Nu eşti prea pretenţioasă, zise el amuzat, în ciuda durerii surde care-i pulsa în umăr.

Ea deveni brusc serioasă.

– Asta pentru că-mi dau seama cît de rău ar fi putut să fie.

Cuprinzîndu-i ceafa cu o mînă, el se aplecă şi o sărută pe buze.

– Ai dreptate şi, pentru că nu ţi-am spus-o încă, ţi-o zic acum. Ai făcut un lucru extraordinar avînd grijă de toate. Nu cunosc prea multe femei care ar fi în stare de aşa ceva. De fapt, dacă mă gîndesc bine, nu cunosc nici una.

Ea se uită în ochii lui şi văzu că spunea adevărul. Cuvintele lui nu erau laude goale.

– Îţi mulţumesc pentru asta, şopti ea.

Kit ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i promită că se aflau în siguranţă, că prăbuşirea avionului fusese doar un vis şi că totul va reveni curînd la normal. Dar nu putea. Nici măcar nu ştia cît de gravă era situaţia lor pînă cînd nu ieşea afară.

– Vrei să mă ajuţi să-mi pun şi haina? o întrebă el, deşi îşi dorea să rămînă aşa, în continuare, alături de ea.

Ştia însă că trebuia să iasă ca să-şi dea seama de situaţie înainte de căderea nopţii. Oricît de grijuliu ar fi fost, ştia că se va mişca foarte încet şi cu mare greutate.

– De ce?

– Trebuie să văd ce e cu avionul.

Îşi trase haina şi reuşi să-şi bage braţul sănătos pe mînecă.

Noelle i-o puse pe umeri şi după ce i-o încheie îi băgă mîneca liberă în buzunar.

– Vin şi eu cu tine.

El o văzu cît era de obosită.

– Nu e nevoie. De ce nu rămîi să te odihneşti?

– Am timp diseară, după ce mîncăm.

Oricît ar fi vrut s-o protejeze, era conştient că ea era mult mai puternică decît lăsa să se vadă. Nu voia să-i creeze cumva o senzaţie de inutilitate.

– Bine.

Noelle zîmbi obosită, apreciindu-i gestul, pentru că el ar fi putut oricînd să insiste ca ea să rămînă pe loc. Îşi puse haina, mănuşile şi fesul şi ieşi din cort după Kit.

– Ai făcut o treabă nemaipomenită, aprecie el privind în jur la locul pe care-l alesese ea. Singura problemă e că te-ai înşelat puţin asupra distanţei.

– E prea aproape?

El îi zîmbi.

– Nu. Doar că nu sîntem chiar atît de departe, pe cît ai crezut. Cred însă că e suficient.

Ea rîse.

– Tocmai mă vedeam îngrozită cărînd toate

chestiile astea din nou. Mă pregăteam să urlu.

El rîse şi o luă pe după umeri.

– Prinţesă, dacă pînă acum n-ai urlat, de-acum încolo ai cu atît mai puţine şanse s-o faci.

– Nu te baza pe asta, murmură ea, încîntată de căldura ce se răspîndea din trupul lui lipit de al ei.

Îi plăcea chiar şi cuvîntul cu care o dezmierda şi pe care părea să-l pronunţe cu atîta naturaleţe.

– Hai să mergem să vedem ce-i cu radioul. Poate că-l putem repara.

Se îndreptară spre avion.

– Dar combustibilul care se scurge?

– Dacă n-a luat foc pînă acum, nici n-o să mai ia.

Nu era prea uşor pentru Noelle să uite cît de îngrozită fusese de o eventuală explozie.

– Eşti sigur?

El se uită la ea cînd se opriră lîngă epava avionului.

– Sînt sigur. Nu aş risca, dacă n-aş fi.

Îi atinse obrazul cu mănuşa. Nu-i putea simţi pielea, dar îşi amintea de căldura şi fineţea ei.

– Ştiu că-ţi vine greu să mă crezi, ţinînd cont că eu conduceam avionul cînd ne-am prăbuşit, dar crede-mă, totuşi.

Fără a ezita, ea încuviinţă.

– Şi eu am fost înăuntru, ai uitat? Am văzut că ai încercat tot ce s-a putut. Şi, după ce am ajuns jos, am putut ieşi. Am auzit că asta se numeşte o prăbuşire bună.

– Termenii ăştia se cam contrazic, murmură el, uimit de modul în care ea vedea situaţia.

O altă femeie l-ar fi învinuit sau s-ar fi aşteptat la un miracol din partea lui ca să scape imediat dintr-o asemenea situaţie. Dar nu şi Noelle. Acei ochi extraordinari îl priveau cu o sinceritate dezarmantă şi-l asigurau că ea e gata să împartă toate greutăţile cu el indiferent de viitorul care-i aştepta. Se aplecă şi o sărută.

– Dacă aş fi putut, nu te-aş fi lăsat să treci prin aşa ceva, dar dacă n-am încotro şi trebuie să am pe cineva alături atunci mă bucur că aceea eşti tu.

Ea îşi simţea buzele fierbinţi de la sărutul lui. Rezistă cu greu impulsului de a se sprijini de el ca s-o ţină în braţe cîteva clipe.

– Asta pentru că nu m-am aşezat jos şi n-am făcut o criză de isterie? îl tachină ea cu glasul mai emoţionat decît de obicei.

El o sărută uşor din nou.

– Printre altele, aprobă el cu un zîmbet care nu ascundea admiraţia şi aprecierea pe care le simţea faţă de ea ca femeie.

Îşi întoarse privirea către uşa cabinei avionului ca să n-o mai privească. Era prea frumoasă cu zăpada care-i atîrna în gene şi cu obrajii trandafirii din cauza aerului rece. Arăta ca o prinţesă a zăpezii, iar el simţea atît de mult nevoia să fie prinţul ei ales care să poată cere unui duh fermecat să-i ducă undeva departe de lumea asta în care existau atît pericole cît şi frumuseţe.

Noelle îi văzu îngrijorarea întipărită pe chip cînd se uită la aparatul de radio care era distrus datorită ramurii de copac ce îl străpunsese.

Îl strînse uşor de mînă.

– Nu se poate repara, nu? întrebă ea încet.

El clătină din cap.

– Eu nu pot în nici un caz. În primul rînd nu am piese.

Continuînd să o țină de mînă, privi în jur încruntat în timp ce inventaria problemele grave ale situației în care se aflau.

– Şi nici nu cred că putem spera să fim observați din aer. Am reuşit să bag nenorocitul ăsta de avion exact între copaci de parcă aş fi avut intenția să-l ascund, murmură el necăjit de dezastrul pe care-l provocase fără voie. Am putea face focul, dar copacii ar împiedica ca fumul să poată fi văzut.

Se întoarse privind către mica poiană aflată între avion şi locul unde ridicase Noelle cortul.

Deasupra ei se aflau ramurile copacilor înalți, unele uscate, altele verzi. Se vedea cerul deasupra, dar nu prea mult.

– Am putea rămîne aici, lîngă avion, pentru a aştepta ajutoare, sau am putea risca să plecăm.

Noelle cîntări cele două variante. În mod sigur, dacă ar fi fost singur, ar fi optat pentru cea de-a doua, aşa că spuse:

– Atunci cred că ne vom încumeta la drum.

El se uită la ea dîndu-şi seama că vorbea foarte serios.

– Nu va fi prea uşor. Făcu un gest arătînd către brațul lui. Mai ales cînd eu sînt aşa. Îl pot folosi, dar nu prea mult. S-ar putea să dureze cîteva zile pînă cînd se va vindeca.

– Cît de departe crezi să ne aflăm de civilizaţie?

– Nu cred că mai departe de cincizeci de mile, dar nici mai aproape de douăzeci.

– În ce direcţie?

Dîndu-i drumul la mînă, el căută în buzunar şi scoase o busolă.

– Pe acolo.

Făcu semn cu mîna către locul unde copacii se îndeşeau.

– Dacă n-ar fi fost copacii aceia ai fi putut zări şi destinaţia către care ne îndreptăm.

– Nu-mi prea surîde ideea.

– Crede-mă că nici mie.

Oftă şi-şi puse busola la loc în buzunar, apoi închise uşa avionului.

– Furtuna ne-a îndepărtat din drum, dinspre nord. Dacă am fi zburat dinspre est atunci ar fi fost mai uşor.

– Singur te-ai putea descurca, nu?

Kit se încordă.

– Nu sînt sigur, zise el pe un ton aspru. Aşa că, te rog, nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva. Orice facem vom fi împreună.

– Avem hrană.

El o luă pe după umeri şi o împinse uşor în direcţia de unde veniseră.

– Nu-i chiar atît de greu pe cît pare.

– Atunci dă-mi te rog şi o veste bună, îl invită ea înţepată.

El rîse şi o strînse la piept.

– Am putea ajunge în cîteva zile în cel mai fericit

caz. Iar în cel mai rău, în maximum o săptămînă.

Ea se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre el.

– Eşti sigur? Cu toţi munţii ăia din faţa noastră şi cu zăpada asta?

– Păi, vremea trebuie să se îndrepte pînă la urmă. N-o să putem înainta prea mult dacă viscolul nu încetează. Zăpada este foarte periculoasă pe munte. Poţi foarte uşor să aluneci într-o prăpastie sau să-ţi rupi vreun picior.

– Fă bine, te rog, şi încetează cu veştile bune, zise ea pe un ton sec. Simt că mă lasă nervii.

El clătină din cap şi o întoarse cu faţa către locul unde se afla cortul.

– Haide, prinţesă. Hai să facem un foc şi poate chiar nişte cafea şi să pregătim ceva de mîncare. Apoi poţi să te culci ca să te odihneşti.

– Aşa mai merge, aprobă ea nerăbdătoare.

Merse alături de el către cort. Îi veni uşor să facă focul după indicaţiile lui.

– Al doilea lucru pe care am să-l fac cînd o să ajung acasă o să fie să mă înscriu la un curs de supravieţuire, murmură ea, amestecînd cîteva legume uscate într-o crăticioară cu zăpadă topită. Nu prea aveau multe ustensile. Doar două crăticioare, două linguri, un cuţit, două furculiţe, două farfurii şi două căni.

Kit îşi ridică ochii de pe harta pe care o studiase. Reuşise să determine locul unde se aflau cu destulă exactitate. Nu locuia prea departe de această zonă.

– Te descurci de minune.

Noelle strîmbă din nas şi îşi ridică ochii spre el.

– Mă simt de parcă aş avea mîinile legate.

– Frumoase mîini.

Ea scoase limba la el şi cîţiva fulgi de zăpadă îi poposiră în gură, fulgi ce căzuseră din copaci datorită vîntului.

– O să ai necazuri dacă mai faci aşa, o avertiză el simţind cum îl străbate un fior de dorinţă, privindu-i gestul nevinovat.

Arăta bine chiar şi aşa înfofolită cum era pentru a se feri de frig. Buna dispoziţie n-o părăsise, deşi se vedea clar că este obosită. Dar nu se plînsese niciodată în ciuda faptului că ea era cea care trebuia să facă munca pentru amîndoi din cauza incapacităţii lui temporare.

– Puteam să gătesc eu.

Ea clătină din cap.

– Am mai discutat despre asta. Dacă e să pornim devreme mîine dimineaţă, trebuie să ştii unde ne aflăm. Eu categoric nu mă pricep să citesc harta aceea sau oricare alta. Dar pot să gătesc.

– Nu trebuie s-o fac chiar acum.

– Adu-ţi aminte de vreme. Tu eşti cel care a urcat pe colină să vadă care sînt coordonatele. Dacă norii aceia se vor opri deasupra noastră n-ai să mai poţi să-ţi dai seama de nimic. Doar ştii foarte bine acest lucru. Aşa că încetează să te mai gîndeşti cît de obosită sînt eu.

Ea amestecă în cratiţă, apoi scoase lingura. Putea s-o mai lase cîteva minute să fiarbă. Ocoli focul şi veni în faţa lui aşezîndu-se pe un buştean pe care el îl trăsese mai aproape.

– Nu mă răsfăța.
– Nici nu încerc.
– Dar vrei.
– Nu-i nimic rău în asta.
Ea privi o clipă în zare.
– Toată viața mi-a fost teamă din diferite motive. Şi încă îmi este. Se uită la el. Dar cu tine nu mi-e frică. Nu ştiu de ce, dar alături de tine nu simt teama.
Kit o privi fix, înțelegînd întrebările la care ea nu avea încă răspunsuri şi curajul care o îndemnase să-şi rostească temerile cu glas tare.
– Simt mereu nevoia să te protejez şi asta nu pentru că n-aş avea încredere că tu n-ai putea avea singură grijă de tine. Ai dovedit că poți. Asta mă face să te admir şi mai mult.
Îi atinse buzele cu mănuşa.
– Poți să înțelegi acest lucru fără a te simți jignită de atitudinea mea?
Atingerea mănuşii de piele pe pielea fină a buzelor ei era deosebit de erotică. Valul de dorință care o cuprinse îi îndepărtă pentru o clipă frigul şi oboseala.
– Asta nu e din cauza înfățişării pe care o am?
El clătină din cap zîmbindu-i cu blîndețe.
– Nu, în nici un caz din cauza felului în care arăți. E din cauza a ceea ce mă faci să simt.
– Ce anume?
El avea multe fraze frumoase pe care le ştia pe de rost şi pe care i le-ar fi putut recita cu uşurință, dar nici una nu se potrivea pentru această femeie.

Numai adevărul gol-goluț îi putea ajuta în relația ce se crease între ei.

– Mă faci să mă simt ca un bărbat. Ca un bărbat ce-ți aparține.

El o cuprinse de gît.

– S-ar putea nici să nu mă vrei, dar eu se pare că nu am de ales dacă am nevoie de cineva.

Un bărbat al ei, care să-i aparțină. Noelle savură aceste cuvinte în minte şi simți o satisfacție deosebită. Nu mai avusese pe nimeni niciodată care să-i aparțină doar ei.

– Dar abia ne cunoaştem.

– Mă întreb oare de cîte ori se spune acest lucru cînd e vorba de relația dintre un bărbat şi o femeie. Oare timpul garantează ceva? Poate el promite veşnicie sau doar şopteşte promisiuni care pot fi încălcate cînd apar primele greutăți? Se aplecă mai mult către ea vorbindu-i rar şi apăsat. Şi, dacă e nevoie într-adevăr de timp pentru asta, atunci de cît anume?

Noelle simți ultimele cuvinte ca o boare uşoară deasupra buzelor.

– Nu ştiu, murmură ea, uimită că nu-şi mai amintea despre ce discutau şi că nu era în stare să dea un răspuns.

Era atît de aproape, încît îi simțea mirosul în nări. Aerul din jur era rece şi totuşi parcă parfumat în preajma lor de mireasma dorinței. Fără să-şi dea seama ce face îi cuprinse încheietura mîinii cu degetele ei.

– Dacă nu ştii, atunci poate că e destul şi atît.

Sînt dispus să te cred. Aşa-i?

Din nou trebuia să se încreadă în noroc. Acceptase primul risc şi descoperise lucruri despre care nici nu ştia că există. Avionul se prăbuşise, dar ea nu. Supravieţuise şi avusese grijă de amîndoi.

– Da.

Sărutul lui îi fură vorbele de pe buze. Gura lui era caldă şi posesivă. Noelle îi savură căldura buzelor şi-i răspunse cu aceeaşi pasiune. Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui dorind să se apropie şi mai mult de focul ce mocnea în trupul lui.

Uită de braţul lui.

Kit se încordă stăpînindu-şi un geamăt.

Noelle îl simţi şi se retrase imediat.

– Nu mi-am dat seama, zise ea cerîndu-şi scuze.

El zîmbi şi-şi aranjă eşarfa care-i susţinea braţul.

– Nici eu, recunoscu el. Dar pentru cîteva clipe m-am simţit ca-n rai.

Ea rîse încet. Kit o făcea să se simtă mereu în largul ei.

– Şi tu ai simţit la fel? întrebă ea timidă.

Ochii lui verzi străluceau de plăcere.

– Categoric.

– Mă bucur.

– Acum însă te-aş ruga să-ţi mişti trupul drăgălaş lîngă foc ca să termini de gătit mîncarea. Te doresc tare mult şi sincer vorbind am cam uitat de braţul ăsta al meu. Din păcate, avem nevoie de el cît mai curînd posibil.

Ea zîmbi simţind o căldură plăcută în trup, ceva ce nu mai simţise niciodată pînă acum.

– Bine. Mă duc. Dar să ştii că nu-mi place.

Kit clătină din cap.

– Prinţesă, ăsta e defectul tău, nu ştii cînd să te retragi.

Rîsul ei răsună ca un clinchet de clopoţei. El savură sunetul chiar dacă trupul nu-i era prea încîntat de varianta aleasă.

Femeia pe care o cunoscuse în holul aeroportului era foarte diferită de Noelle, cea pe care o vedea acum. Atunci crezuse că este doar intrigat de prezenţa ei. Descoperea acum că abia dacă atinsese suprafaţa acestei bogăţii. Viitorul conţinea tot felul de pericole, dintre care cel mai neînsemnat era întoarcerea la civilizaţie.

Capitolul 6

Kit stătea lîngă Noelle privind-o cum doarme. Afară se auzea viscolul, dar aici în cort era uscat şi bine, în timp ce apropierea corpurilor le furniza căldura atît de necesară. Nu era nimic romantic în faptul că stătea alături, lipit de femeia pe care o dorea atît de mult, cînd amîndoi purtau haine groase, mănuşi şi fesuri. Dar oricît de nepotrivite erau împrejurările, Kit nu putea uita nici o clipă cît de mult o doreşte. Îl făcea să zîmbească. Dar şi alte femei în trecut avuseseră această calitate. Îl făcea să gîndească, dar nici asta nu era ceva nou. Îl făcea să simtă nevoia să o protejeze. Şi asta i se mai întîmplase. Îl făcea să o dorească total, cu trup şi suflet, ceea ce iarăşi nu era o noutate. Atunci ce era diferit? Totul. Noelle reuşise să întruchipeze pentru el o ființă extraordinară care din întîmplare îi apăruse în cale la momentul potrivit. Încă mai resimțea şocul acestei întîlniri, precum şi însuşirile ei deosebite pe care le descoperea una cîte una. Avea curaj. Era spirituală. Avea capacitatea de a da o mînă de

ajutor în situații pentru care nu avea experiență și care ar fi îngenuncheat poate chiar o femeie mult mai puternică.

Ea gemu încet în somn. El o trase mai aproape. Cînd o auzi scoțînd o exclamație de plăcere, simți cum îl cuprinde dorința de a o atinge și în alt fel decît în acest mod nevinovat. Capul și umărul încă îl mai dureau în ciuda calmantului pe care îl luase. Dar mîncase și se odihnise un timp. Nu putea face nimic acum, cînd furtuna, parcă așteptînd să-și termine prînzul, reizbucnise cu forțe sporite. Acum stătea ascultînd vuietul vîntului ce aducea cu el zăpada în timp ce ei se aflau înăuntru, în siguranță, iar el o ținea în brațe pe femeia care ajunsese să reprezinte atît de mult pentru el, dorind-o mai mult decît pe oricare alta.

Lorraine se învîrtea prin încăpere neliniștită. În spatele ei familia se adunase în jurul telefonului care ținea legătura cu omul lui Killian aflat în Denver. Cînd Noelle îi sunase să le spună despre încurcătura cu zborurile și despre faptul că va pleca cu Kit către Denver, Lorraine se îngrijorase, dar Killian o asigurase că Banyon era mai mult decît capabil să străbată la bordul unui avion scurta distanță dintre Cheyenne și Denver. Dar avionul lui Noelle nu sosise la destinație și pînă acum cîteva ceasuri nimeni nu fusese sigur ce se întîmplase, dacă e vorba doar de o simplă întîrziere sau dacă a avut loc un accident.

Apoi fuseseră anunțați că se primise un mesaj

de ajutor de pe ruta de zbor pe care ar fi trebuit să se afle Kit. Însă mesajul se întrerupsese, nemaifiind repetat.

Lorraine se întoarse către Killian care pusese receptorul în furcă.

– Ce ți-a spus amicul tău? întrebă ea fără a mai lăsa pe altcineva să intervină.

Killian se ridică, îndreptîndu-se spre ea, conștient că îngrijorarea ei se datora și unui sentiment de vină pe care n-ar fi trebuit să îl aibă.

– A spus că Banyon a completat un formular de zbor și că au decolat la timp. Au plecat din Cheyenne pe la opt. În clipa de față tot ce știm este că s-a declanșat o furtună neașteptată și că o femeie a trimis un mesaj de ajutor. S-au luat măsuri de verificare a zonelor din jur, dar pînă acum nu s-a găsit nimic. S-ar putea să fi fost prinși de furtună și nevoiți să aterizeze forțat. Mesajul primit confirmă acest lucru. Avioanele de recunoaștere sînt plecate pe teren acum, dar vremea ce se prevede pentru azi după-amiază le va împiedica mult vizibilitatea.

Silke se ridică și veni lîngă mama ei cuprinzîndu-i umerii cu brațul.

– Noelle n-o să pățească nimic. Ai auzit ce-a spus Killian despre omul care o însoțește. Kit este genul de bărbat sportiv și locuiește în regiune. Cel puțin nu se află în compania vreunui conțopist cu mînecuțe.

– Are dreptate, mamă, adăugă Caprice de pe canapea.

Îi venea foarte greu să se miște fiind însărcinată

în luna a noua şi de aceea prefera să-şi cruţe eforturile.

Geoffrey se apropie de Lorraine şi-i luă mîna. Şi el era foarte îngrijorat, dar toată lumea ştia că Lorraine se învinovăţea, întrucît planul ca fiecare dintre fete să trăiască pe propriile picioare fusese al ei.

– Trebuie să credem că acest bărbat va avea grijă de ea, zise el cu fermitate. Silke, Caprice şi Leora au reuşit. Doar n-o s-o pierdem pe Noelle chiar acum.

Lorraine îl privi drept în ochi.

– Ştii foarte bine că nu poţi fi sigur de aşa ceva. Nimeni dintre noi nu poate. Nici măcar nu ştim dacă au ajuns pe pămînt.

Dare se ridică simţind teama soţiei sale după uşoara exclamaţie pe care o scosese.

– Te-ai simţi mai liniştită dacă eu şi Killian ne-am duce acolo?

Lorraine se uită la el şi apoi la Caprice care avea nevoie de el. Ginerele ei era în stare să facă asta pentru ea chiar dacă dorea să se afle alături de soţia lui. Caprice l-ar lăsa să plece de dragul lui Noelle. Se desprinse de lîngă Silke îndreptîndu-se către el şi luîndu- i de mînă pe Caprice şi pe soţul ei.

– Nu. N-ai de ce să pleci. Nu poţi face nimic în plus. L-am auzit pe Killian la telefon. A dat destule ordine cît pentru cincizeci de echipe de căutare.

Îi strînse de mînă.

– Caprice şi copilul au nevoie de tine. O cunosc

destul de bine pe fiica mea ca să ştiu că Noelle n-ar fi încîntată de aşa ceva. Vorbi apoi pe un ton mai optimist: O să aşteptăm. De fapt, mîine o să cumpărăm bradul de Crăciun şi o să-l împodobim. Lui Noelle îi place foarte mult bradul nostru. Vreau să fie gata ca să-l vadă cînd va veni acasă. Se întoarse către ceilalţi. Şi aş vrea să rămîneţi alături de mine şi de Geoffrey.

Silke nu avu nevoie să se uite la Killian ca să-şi dea seama că el va fi de acord.

– Eu o să pun beteala, zise ea, hotărîtă să menţină buna dispoziţie a mamei ei. Noelle zicea că la asta mă pricep cel mai bine.

– Dare se poate ocupa de lumini. Tata le-a stricat anul trecut, adăugă Caprice sărind în ajutorul surorii sale.

Ceva din îngrijorarea de pînă atunci dispăru de pe chipul lui Geoffrey şi murmură ca pentru el:

– Nu le-am stricat chiar de tot.

– Ai ars trei rînduri, îi aminti Killian.

– De unde ştii? Doar nu erai aici.

– Mi-a spus Silke.

Dare se aplecă şi o sărută pe obraz pe soacra sa.

– N-o să păţească nimic. Ţi-ai crescut bine fetele. Poate că mai au unele scăpări, dar se descurcă întotdeauna cînd e necesar.

Lorraine îl privi lung.

– Chiar crezi asta?

El încuviinţă zîmbindu-i cu blîndeţe.

– Da, cred.

Întinse mîna ajutîndu-şi soţia să se ridice.

– Acum, dacă vreţi să ne scuzaţi, e timpul pentru Caprice să se odihnească.

El se uită la Killian care înclină uşor din cap neobservat de nimeni decît de Silke.

Lorraine îi strînse de mînă pe amîndoi privindu-i cum se retrag.

Caprice aşteptă pînă cînd uşa se închise în urma lor şi apoi zise:

– Ştii bine că nu îmi place să dorm după-amiaza.

– Ştiu, iubito. Dar vreau să discut singur cu Killian pentru a nu o alarma pe mama ta şi mai mult. Şi cu tatăl tău, de fapt.

Caprice se uită la el uimită.

– Doar n-ai minţit-o pe mama, nu?

El clătină din cap fără a părea deranjat de întrebare. Caprice ştia că el era în stare să mintă dacă prin asta ar fi putut s-o liniştească.

– Nu. Chiar cred că Noelle se află în siguranţă cu acest bărbat. Ceea ce nu-mi place e vremea despre care pomenea Killian. Acesta-i adevăratul duşman într-o asemenea situaţie. Trebuie să acceptăm ideea că se află undeva pe sol. Şi după informaţiile primite de la compania de închiriere, avionul dispunea de proviziile necesare. Dacă presupunem că amîndoi sînt sănătoşi din punct de vedere fizic şi dacă ţinem cont de experienţa acestui necunoscut, atunci ar trebui să-i putem găsi. Dar dacă avionul este ars sau e îngropat sub zăpadă, atunci situaţia se complică. E posibil ca ei să încerce să plece de acolo.

– Noelle? zise Caprice clătinînd din cap.

– Cred că o subestimezi. Poate că aşa face întreaga familie.

El se aplecă şi-i deschise uşa de la apartamentul în care locuiau cînd se aflau la părinţi.

– Ai văzut doar cît de aeriană e. Nu mi-o pot imagina deloc făcînd ceva din ce-ai zis tu.

Dare o ajută să se aşeze pe pat şi puse un genunchi pe podea ca s-o descalţe.

– O să vedem.

Caprice se încruntă în timp ce se aşeza pe pat, iar el o învelea.

– Nu-mi place cînd spui asta.

El îi zîmbi uşor, apoi se aplecă şi o sărută pe buze.

– Acum dormi, mămico. Lasă-mă să mă ocup eu de lucrurile bărbăteşti.

Ea se strîmbă din nou, apoi închise ochii.

– Fă ceea ce trebuie, dragul meu. Dar, te rog, dă, Doamne, să nu te înşeli în privinţa lui Noelle, murmură ea înainte de a adormi.

Noelle începu să se trezească, dîndu-şi seama că urletul vîntului care se auzise toată noaptea începuse să scadă în intensitate. Se cuibări mai bine în culcuşul cald şi plăcut, zîmbind fericită.

În urechi începu să-i răsune bătaia unei inimi. Pleoapele îi fluturară şi cînd deschise ochii privi în cei verzi ai lui Kit. Era lipită strîns de el, cu picioarele înlănţuite cu ale lui şi cu gura doar la cîţiva milimetri de a lui.

– Ar fi trebuit să mă trezeşti, murmură ea.

Bunul simţ o îndemna să se mişte, dar lui Kit nu părea să-i pese prea mult de poziţia ei. Iar lui Noelle îi plăcea locul unde se afla, savurîndu-i căldura braţelor şi bătaile inimii. Avea senzaţia că nimic nu ar fi putut pătrunde aici atîta timp cît ei se aflau strîns îmbrăţişaţi. Pericolul care-i pîndea afară părea mai mult o amintire decît o realitate, iar pe moment ea nu dorea să renunţe la această iluzie.

– Îmi place să te ştiu aproape, răspunse el încet, cu sinceritate în glas.

Îi cercetă privirea, cu acea licărire blîndă care-l impresiona adînc prin tandreţe.

– Ar trebui să ne sculăm.

El privi către fermoarul de la intrare.

– Pari îngrijorat.

– Numai un prost nu ar fi. Dar deocamdată nici unul dintre noi nu poate face nimic, aşa că stai cuminte şi aşteaptă.

El îşi ridică mîna sănătoasă şi-i atinse linia elegantă a maxilarului.

– Ai idee cît de bine arăţi acum? Fără nici un pic de machiaj şi cu părul ăsta splendid şi ciufulit mă faci să-mi vină tot felul de idei.

Noelle privi adînc în ochii lui şi îşi dădu seama că vorbea serios. Ar fi trebuit să se sperie. Şi poate că aşa s-ar fi întîmplat în trecut. Ar fi dorit să se retragă imediat în lumea ei invizibilă unde nimeni şi nimic n-o puteau atinge.

Acum, însă, nu mai simţea această nevoie. Era conştientă de prezenţa bărbatului şi de focul mocnit

din propria-i ființă. Dar împreună cu aceste senzații se mai afla şi una veche, de prudență, care-şi avea izvorul în abandonul suferit în copilărie, precum şi în faptul că fusese dorită de prea multe ori doar pentru frumusețea pe care o avea.

– Ce vrei de la mine, Kit? îl întrebă ea, oprindu-i mîna care o mîngîia stîrnindu-i simțurile.

Cînd o atingea aşa, îi venea greu să gîndească rațional.

– Pentru început un sărut, spuse el încet, desprinzîndu-şi un deget din mîna ei ca să-i atingă delicat colțul gurii.

– Începutul nu mă deranjează atît de mult ca finalul.

El zîmbi privind-o foarte masculin şi foarte conştient de ceea ce zicea ea.

– Crezi că aş alege locul ăsta pentru aşa ceva?

– Te poți controla suficient, încît să-ți alegi varianta dorită? îl întrebă ea la rîndul ei uşor iritată de faptul că el ar fi în stare s-o facă spre deosebire de ea.

Kit se opri cînd substratul întrebării îi pătrunse în minte. Dorința dinăuntru era mai puternică decît de obicei, mai apăsătoare. Ea era nevinovată, aşa că el îşi ținea în frîu nevoia pe care o simțea atît de acut.

– Am mai făcut-o şi altă dată, zise el încet.

Noelle simți un fior rece pe şira spinării. Îi îndepărtă mîna de pe obraz şi dădu să se ridice. Kit o ținu strîns lîngă el.

– Unde te duci?

Ea îl privi drept în ochi.

– Vreau să mă ridic, iar tu o să-mi dai drumul.

– De ce? Pentru că am recunocut ceva din trecutul meu? Ți-ar fi plăcut mai mult să mint?

Privirea i se îngustă privind ciudata expresie care se strecura în adîncul violet al ochilor ei. Noelle încercase să-i spună mai mult decît simple cuvinte. El însă nu înțelesese, deşi ea fusese sigură că va pricepe. El o dorea, dar nu-şi dădea seama ce consecințe ar putea avea pentru ea pasiunea lui dincolo de plăcerea de moment. O durere surdă o săgetă aducîndu-i în memorie imaginile celor ce-i doriseră trupul şi chipul, dar niciodată sufletul de copil, de fată sau de femeie. Fusese abandonată mult prea des ca să poată supraviețui unui astfel de viitor. Aşa că preferă în schimb să-şi amintească de momentele fericite ale vieții ei.

Se gîndi la apropiatul sezon al sărbătorilor, la strălucirea ornamentelor din bradul de Crăciun, la cadouri, la zîmbetele de pe chipurile străinilor şi la urările şi speranțele pe care şi le punea fiecare în noul an ce se apropia. Chiar şi în casele părinților adoptivi existaseră daruri, prăjituri şi bomboane, rîsete şi bucurie şi preț de cîteva clipe uitase că de fapt nimănui nu-i păsa de ea, ci doar de frumusețea pe care o avea.

– Vreau să văd zăpada, murmură ea vag, privind peste umăr către ieşire. Anul acesta o să avem un Crăciun alb. Îmi place Crăciunul.

Kit o înşfăcă de haină simțind-o cum îi alunecă printre degete. Glasul ei era blînd, aproape visător,

iar el se simțea de parcă s-ar fi agățat de o ființă ce nu aparținea acestei lumi.

– La naiba, Noelle. Nu face așa ceva. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru mine. Încetează! strigă el cuprinzîndu-i bărbia în palmă și silind-o să se uite la el.

Scoase o exclamație cînd își dădu seama că ea i se opunea. Privea prin el de parcă n-ar fi reprezentat mai mult decît aerul din jur. Înjură din nou, de data asta cu patimă.

– Îți place Crăciunul?

Kit închise ochii pentru că nu înțelegea cu ce greșise. Indiferent care era motivul, era destul de cumplit faptul că ea nu va ieși din ascunzătoare pînă cînd el nu-și va da seama.

Respiră adînc luptîndu-se cu frustrarea și teama ce puseseră stăpînire pe el. Încet, își ridică privirea uitîndu-se în ochii aceia goi și încercă să fie răbdător și blînd. Încet, cu grijă, își retrase mîna de pe bărbia ei și-i așeză o șuviță de păr după ureche. Ea nu încercă să se retragă.

– Foarte mult. Ție ce-ți place mai mult?

– Luminile. Mirosurile. Bomboanele. Emoția. Brazii.

Zîmbi aducerilor aminte.

– Întotdeauna mi-am dorit ca Moș Crăciun să vină cu o sanie trasă de reni.

Se încruntă.

– Dar niciodată nu a venit așa.

Se desprinse de lîngă el și rămase în mijlocul păturilor desfăcute, privind din nou către ieșire.

– În zona asta nu trăiesc reni. Nu e mediul lor natural.

Ea încuviinţă dînd din cap fără a-şi lua ochii de la ieşire.

– Vrei să ieşi?

– Abia aştept. Vreau să fac un înger de zăpadă.

El îşi ridică puţin capul ascultînd.

– Vîntul s-a potolit.

Kit se ridică atent să nu se lovească la braţul care parcă era mai binişor.

– Hai să vedem cum e afară atunci.

Întinse mîna. Noelle o privi, dar nu făcu nici un gest ca să i-o ia.

Kit nu ezită. Se întinse şi o apucă de încheietură trăgînd-o încet pînă cînd ea se ridică în picioare, rămînînd puţin aplecată din cauza înălţimii reduse a cortului.

– Arată-mi şi mie îngerii de zăpadă.

Atunci ea îl privi. Lui Kit i se păru că zăreşte în ochii ei o mică părere de rău, dar nu era prea sigur din cauza luminii reduse din interior.

– Am să-ţi fac unul.

– Mi-ar face plăcere.

– Aveţi vreo veste? întrebă Silke intrînd în biroul unde se aflau tatăl ei, Killian şi Dare. Toţi trei aveau cearcăne şi erau palizi din cauza nopţii nedormite.

– Nu i-am găsit nici pe ei, nici urmele vreunui accident încă, răspunse Killian obosit, frecîndu-şi ceafa. Dădu să se ridice, dar ea îl opri punîndu-i o mînă pe umăr.

– Steiner aduce cafea proaspătă.

Se uită la Darian.

– M-am uitat în cameră la Caprice înainte de a coborî. Încă doarme.

– Mulțumesc.

Se ridică întinzîndu-se obosit.

– Cred că o să mă duc să fac un duş.

Geoffrey se uită la ceas.

– Somniferul pe care i l-am strecurat lui Lorraine în cafea cred că-şi va înceta efectul pentru vreo oră-două. Cred că am să fac şi eu acelaşi lucru.

Se ridică arătînd mai bătrîn decît vîrsta pe care o avea.

– Îl lăsăm pe Killian să te pună la curent, fetițo.

O bătaie în uşă anunță sosirea majordomului. Darian şi Geoffrey ieşiră împreună, iar Silke turnă cafeaua în două ceşti pe tava adusă de Steiner. Killian sorbi cu poftă simțind nevoia unui stimulent după noaptea nedormită.

– Furtuna încă mai fierbe precum ceaunul unei vrăjitoare. Am verificat toate aeroporturile din zonă şi nimeni nu i-a văzut. Am anunțat peste tot, dar deocamdată nimeni n-a raportat nimic deosebit.

Silke simți cum i se face stomacul ghem de frică. Dintre toate surorile ei, Noelle era cea care se descurca mai puțin.

Încă mai era uimită că sora ei hotărîse să-şi ia un apartament singură, în urmă cu doi ani. Nimeni din familie nu crezuse că se va descurca. Dar pînă acum reuşise. Acum, însă, situația era diferită. Nu era nimeni în preajmă ca să-i poată sări în ajutor.

Noelle era poate rănită sau chiar moartă şi nimeni dintre ei nu putea face nimic decît să stea lîngă telefon şi să aştepte, rugîndu-se.

Killian îi observă teama din ochi şi puse jos ceaşca. O trase uşor către el şi-i luă ceaşca din mînă punînd-o jos.

– Nu te mai gîndi la lucruri cumplite. Îţi faci rău şi nu vreau să te văd aşa. Mama ta are nevoie de tine: Caprice mai are puţin şi naşte. Fii aşa cum te ştiu eu, iubito. Zîmbeşte cu expresia aceea şireată a ta şi fă-ne pe toţi să credem în ziua de mîine.

Silke simţi lacrimi în ochi. Ştia că el îi cere acest lucru de dragul ei şi al celorlalţi pe care îi iubea.

– Nu ştiu dacă pot. N-o înţeleg deloc pe Noelle, dar o iubesc. Pe toate le iubesc. Sîntem o familie.

Killian îi cuprinse faţa în palme ştergîndu-i lacrimile de pe obraz cu vîrfurile degetelor.

– Ba poţi. De fapt, cred că eşti singura dintre noi care poate. Eu cred în tine şi am să te ajut.

Silke ar fi vrut să-l poată crede. Cunoştea durerea mamei ei. Ştia cît de mult suferise Caprice în ultimele cîteva luni la care acum se mai adăuga şi tensiunea apropiatei naşteri.

– Ia-mă în braţe, Killian. Pot face orice cînd mă iei în braţe.

– Nu ţi-aş da drumul nici dacă m-ai ruga.

Îi lipi capul de pieptul lui ascunzîndu-şi propria îngrijorare.

– I-a sunat cineva pe Max şi pe Leora? întrebă ea cu glasul înfundat din pricina cămăşii lui.

Killian îşi sprijini obrazul de părul ei mătăsos.

– Tatăl tău a zis să mai aşteptăm măcar astăzi.

Silke îşi muşcă buzele ca să nu ţipe.

– Tu ce crezi?

– Nu ştiu, Silke. Aş da orice pe lumea asta ca să ştiu.

Kit o privi pe Noelle cum se aşează în zăpada fină şi pufoasă, ridicîndu-şi braţele deasupra capului şi depărtîndu-şi picioarele. După ce mai repetă mişcarea de două ori se ridică graţioasă alături de el ca să-şi admire opera.

– Înger de zăpadă, murmură ea încet.

Îşi ridică ochii spre cer, iar în privirea inexpresivă îi apăru un licăr de satisfacţie. Privi apoi către forma rămasă în zăpadă ştiind că la fel ca toate lucrurile frumoase nici aceasta nu va rămîne multă vreme perfectă.

– Dispare repede. Niciodată nu rămîne mult.

Se întoarse cu spatele şi porni către cort. Tristeţea o urmărea îndeaproape provocîndu-i lacrimi pe care nu voia nici să le arate, nici să le ascundă.

– Nimic din ce-i frumos nu rămîne.

Cuvintele ei îl făcură pe Kit să iasă din starea în care se aflase pînă atunci. Brusc îşi dădu seama de înţelesul ascuns al vorbelor ei. Noelle nu vorbea de înger. La fel ca şi prima dată cînd vorbise cu el îl lăsa să pătrundă în lumea ei dacă se dovedea destul de înţelept să descopere cea mai potrivită cale. El privi lung după ea în timp ce piesele disparate ale jocului începeau să se alinieze formînd întrebări. O urmă, acoperind distanţa dintre ei de

două ori mai repede. Se opri doar să se scuture de zăpadă, iar după aceea intră în cort şi trase fermoarul în urma lui. Aproape că zîmbi văzînd cum aranjase ea înăuntru. Deci prinţesa lui nu se retrăsese chiar atît de mult în lumea ei aşa cum voia să-l facă pe el să creadă. Se aşeză pe patul lui şi-şi sprijini braţul sănătos de genunchi, privind-o. La început nu se întîmplă nimic.

Ea nu părea să-şi dea seama de existenţa lui. Dar, pe măsură ce secundele se transformau în minute, ea păru să se schimbe fără a mişca un singur muşchi. El simţi cum se încordează, dar continuă liniştit să aştepte. În cele din urmă Noelle îşi ridică ochii spre el. În privirea ei exista mai multă iritare decît inteligenţă, dar el era dispus să se mulţumească şi cu atît.

– Spune-mi, cine te-a părăsit, Noelle? Ce persoană a fost atît de importantă pentru tine şi te-a abandonat?

Observă sclipirea inteligentă din ochii ei care însă dispăru la fel de repede cum apăruse, fără a lăsa nici o urmă. El se aplecă deasupra spaţiului pe care ea îl pusese între ei. Folosindu-şi braţul sănătos o cuprinse de talie şi o trase din patul ei într-al lui. Zîmbi uşor simţind-o cum se încordează şi-şi propteşte mîinile în umerii lui ca să-l împingă.

– N-am să te las să te ascunzi de mine. E prea tîrziu oricum astăzi ca să mai pornim la drum, aşa că am o mulţime de timp la dispoziţie ca să vorbesc cu tine.

Noelle nu spuse nimic, dar toate simţurile ei erau

foarte ocupate pentru a decide cît de serioasă era promisiunea lui. Mîinile lui o țineau cu blîndețe, dar destul de tare ca să-i dea de înțeles că n-avea de gînd să-i dea drumul indiferent cît de tare s-ar fi luptat să scape. O privea direct în ochi creîndu-i o ciudată senzație de siguranță în ciuda cererii pe care i-o adresase.

– Nu poate fi vorba despre familia ta.

Ea continuă să rămînă tăcută.

– Un bărbat?

Ochii lui se întunecară simțind din plin chinul unui asemenea gînd.

Dacă nu i-ar fi văzut durerea, poate că ar fi fost în stare să rămînă neclintită. Dar ura să vadă suferința altcuiva, mai ales dacă era cauzată de ea.

– Nu-i vorba despre nici un bărbat, zise ea încet, întorcîndu-și capul într-o parte.

Kit ridică brațul bolnav, ignorînd durerea care se făcu simțită din cauza mișcării, și-i cuprinse bărbia, silind-o să se uite la el din nou.

– Atunci cine, Noelle? Asta te-a supărat și mai devreme, nu-i așa? Te-ai întrebat brusc dacă nu cumva ești și tu o femeie trecătoare prin viața mea. Asta a fost motivul, nu?

Noelle îi auzi întrebările care-i deschideau, fiecare, cîte o ușă către lumea întunecată în care își promisese să nu mai intre niciodată de bunăvoie. Simți cum propria ei lume pe care și-o crease se apropie periculos de mult de marginea realității.

– Dă-mi drumul, șopti ea.

– Nu pot, zise el încet, iar în ochi i se citea o

expresie hotărîtă, dar şi înţelegătoare faţă de ceea ce îi cerea să facă.

Noelle îşi dădu seama de dorinţa lui de a-i citi în suflet.

– Nu-ţi dai seama ce-mi ceri, spuse ea gîndindu-se la toţi ceilalţi de pînă acum pe care reuşise să-i evite. Dar nu şi de această dată. Kit o ţinea în braţe şi ea nu putea să scape. Trupul lui era cald faţă de frigul ce o înconjura, iar braţele puternice, deşi atingerea lui era blîndă şi delicată. Reprezenta o provocare pentru ea şi asta o umplea de spaimă. Îi oferea pasiune şi nu-i promitea nimic în schimb pentru viitor. Îi putea face mult rău. Şi acum îi făcea rău.

Şi totuşi ceva îi înfrînse cerbicia. Dacă într-adevăr îşi dorea libertatea cu orice preţ, nu trebuia decît să-i spună în cuvinte acest lucru. Îi cercetă chipul şi văzu în trăsăturile lui ferme această promisiune.

– Ştiu ce am văzut la tine. Ştiu că mă doare să văd cum distrugi acea punte care te leagă de realitate. Ştiu că nu-mi pasă dacă rămîi în lumea ta atîta vreme cît mă laşi şi pe mine să pătrund acolo. Ştiu că sînt rece şi că tu eşti cea care păstrează flacăra ce ne-ar putea încălzi. Ştiu că te pot face să mă doreşti, dar dorinţa te înspăimîntă. Ştiu însă că eu ţi-am oferit sinceritate pentru că nu mă pricep la cuvinte şi fraze goale de circumstanţă.

– Ceri prea mult.

– Oare, Noelle? Nu cumva tu ceri prea puţin?

Capitolul 7

Noelle auzi cuvintele simţind cum Kit reuşise să pătrundă în lumea ei deschizînd o uşă despre care pînă atunci nici măcar nu ştiuse că există. Oare era adevărat că ea cerea prea puţin? Poate că da, recunoscu în gînd. Dacă cineva se mulţumea să ceară lucruri mărunte, atunci avea mai multe şanse să găsească tot ceea ce căuta. În felul acesta era în siguranţă şi nu-şi asuma nici un risc. Aşa şi fusese viaţa ei pînă acum. Kit îi cerea mai mult, mai mult chiar şi decît familia care încercase s-o iubească.

I se alăturase cerîndu-i să-l privească în ochi. Se strecurase pe nesimţite în lumea ei şi se jucase cu ea, după care o atrăsese în lumea lui. Îşi ridică fruntea privind în ochii lui verzi ca smaraldul. Un bărbat care i-ar fi dorit doar trupul ar fi găsit pînă acum o modalitate de a-l obţine. Kit era mai mare şi mai puternic decît ea. Nu se afla nimeni în jur care ar fi putut să-i sară în ajutor, dacă el ar fi vrut să obţină ceea ce ea nu era încă pregătită să-i ofere.

– Eu sînt adoptată, zise ea, nedîndu-şi seama

pînă cînd nu rosti cuvintele că de fapt abia aşteptase să le spună.

Aşteptă o clipă comentariul lui, dar, cînd îl văzu că rămîne tăcut mulţumindu-se doar s-o privească aşteptînd continuarea, ea oftă încet şi zise mai departe:

– Am fost abandonată cînd aveam vreo cinci ani. Cineva, mama mea, cred, m-a dus cu maşina pînă într-o piaţă din Philadelphia şi m-a lăsat pur şi simplu acolo. Nici măcar n-am observat cînd a dispărut. Ne-am aşezat la rînd ca să ajungem la Moş Crăciun, era chiar în perioada sărbătorilor de iarnă, şi după ce i-am dat lista mea, m-am dat jos de pe genunchii lui ca să mă întorc la banca unde-mi spusese s-o aştept. Dar n-a mai venit nimeni. Am căutat-o ore în şir. Apoi m-a văzut o doamnă. S-a oprit să-mi spună cît de drăguţă sînt. Stăteam în faţa unui chioşc cu sandvişuri şi m-a întrebat unde e mama mea. I-am zis că o aşteptam să-şi termine cumpărăturile ca să putem mînca. Probabil că arătam înfometată pentru că mi-a cumpărat un hot-dog şi un pahar mare de Cola. Apoi a venit soţul ei. Fusese drăguţă cu mine, dar mi-am dat seama că soţul nu era prea încîntat de gestul ei, aşa că i-am spus că tocmai am zărit-o pe mama venind şi ea a plecat.

Noelle îşi privi mîinile.

– Nu ştiu cît timp am rămas în piaţa aceea. Lorraine mi-a spus că după o estimare aproximativă a durat cam şase luni pînă cînd cineva şi-a dat seama că de fapt acolo era casa mea acum. A mai durat

încă trei săptămîni după aceea pînă cînd m-au putut prinde.

Zîmbi trist.

– Copiii se pot adapta la orice, dacă e nevoie. Am învățat cum să- mi găsesc oamenii care mi-ar fi putut oferi ceva de mîncare. Găseam întotdeauna un loc unde să dorm şi haine frumoase cu care să mă îmbrac. Nu luam mult. Nimic în plus, doar ce-mi trebuia. Într-una din zile am sărbătorit Crăciunul. Era în piață un magazin de jucării. M-am ascuns înăuntru ca să mă pot juca în ziua aceea. Dar a doua zi dimineață mi-era atît de foame. Copiii de cinci ani nu-şi pot planifica totul. Nu m-am gîndit să-mi iau ceva de mîncare ca să am la mine pînă se redeschide piața.

Simți mîna lui Kit strîngînd-o pe a ei. Îşi ridică fruntea şi-i văzu mînia şi durerea din privire.

– Te rog, nu, îl imploră ea.

Kit îşi slăbi strînsoarea, dar nu-i dădu drumul.

– Ce anume nu, Noelle? Să nu mă înfurii cînd văd prin ce ai trecut? Să nu vreau s-o am pe mama ta în fața ochilor măcar pentru cinci minute? Îmi ceri imposibilul, zise el. Nici nu-i de mirare că tu nu vrei să vezi lumea asta reală.

Ea s-ar fi putut opri aici. Aşa procedase cu ceilalți. Dar cu Kit nu putea. *voia* ca el să ştie. Această senzație era uluitoare. Dură cîteva clipe pînă cînd înțelese implicațiile ce decurgeau din rostirea adevărului pînă la capăt.

– N-a fost numai asta, zise ea încet. Atunci cînd autoritățile au reuşit în cele din urmă să mă prindă

m-au dus la orfelinat unde se aflau copii care trecuseră prin aceleaşi greutăţi ca mine sau poate şi mai mari. Veneau mereu diverşi oameni, lucrători speciali, cei care ne îngrijeau acolo şi bineînţeles părinţi adoptivi. Şi de fiecare dată era la fel. Eu ieşeam în evidenţă. Această culoare ciudată a ochilor, părul negru şi pielea albă mă făceau diferită de ceilalţi. Lucrătorii sociali găseau imediat pentru mine părinţi adoptivi. Mamele voiau să se laude cu mine. Dacă în familie existau şi copii proprii aceştia mă urau pentru atenţia care mi se acorda. Copiii pot fi cruzi într-un mod pe care adulţii nu-l văd sau nu-l înţeleg. Nu puteam face faţă acestor răutaţi. Nu eram destul de puternică pentru a putea riposta. Aşa că m-am ascuns. Mi-am construit un loc numai pentru mine în imaginaţia mea ca să-i pot îndepărta pe toţi ceilalţi din jur. Dar adulţilor nu le plăcea asta. Nu mă mai ridicam la nivelul pretenţiilor lor. Nu mai ştiau ce să facă, aşa că invariabil ajungeam din nou la orfelinat. E uşor de văzut ce s-a întîmplat acum, dar atunci singura şansă pentru mine de a supravieţui era să mă retrag din ce în ce mai adînc în lumea mea. Acolo nu mi se putea întîmpla nici un rău. Într-o zi, în orfelinat a apărut Lorraine. Cineva îi povestise despre mine. M-a luat de acolo. Aveam deja aproape opt ani pe atunci. Acolo am întîlnit-o pe una dintre celelalte surori adoptate, Leora. Mi-a plăcut de ea. Pentru prima dată exista o persoană căreia nu-i păsa de felul cum arăt. M-a lăsat să fiu prietena ei.

Zîmbi uşor amintindu-şi.

– Apoi Lorraine a adoptat-o şi eu am rămas din nou singură în lumea mea. După cîteva luni Lorraine a început să se intereseze de mine. Mă lua în excursii. Vorbeam. Sau cel puţin ea încerca să-mi vorbească, iar eu doar o ascultam. Nu puteam să uit că o luase pe Leora de lîngă mine. Apoi într-o zi am auzit-o vorbind despre mine. Despre cît de frumoasă eram. Despre fetele pe care deja le adoptase şi despre cît de bine m-aş încadra şi eu în acest grup. Asta m-a durut. Mi se părea că spune şi ea aceleaşi lucruri ca şi restul. Singurul lucru care mă făcea să pot îndura durerea era faptul că şi Leora se afla acolo.

Glasul ei deveni trist.

– Aşa că am mers acasă la ea. Casa nu era o casă obişnuită. Era un conac. Lorraine era bogată. Soţul ei era drăguţ. Şi surorile mele erau drăguţe cu mine, dar singura la care mi-am permis să ţin cu adevărat era Leora. Ea era prietena mea.

Cuprinzîndu-şi umerii cu braţele, Noelle îl privi în ochi.

– De aceea nu pot fi o femeie în patul tău. Nu pot face faţă unei asemenea situaţii. Nu vreau să încerc. Urăsc să fiu părăsită. *Urăsc faptul că ştiu că* ţie îţi place cum arăt. Nu suport să fiu cu tine o vreme şi apoi să ajung singură din nou.

Adevărul era o armă puternică chiar şi atunci cînd nu era folosită ca atare.

Kit îi simţi pe pielea lui ascuţişul a tot ceea ce-i povestise Noelle. Nu era de mirare că ea se retrăsese atît de complet atunci cînd el îi pomenise

despre trecutul lui. Dar care era răspunsul?

– Nu ştiu cum să procedez ca să te ajut pe tine sau să mă ajut pe mine, Te-aş putea minţi spunîndu-ţi că mă gîndesc la veşnicie. Te doresc destul de mult, încît să fiu tentat s-o fac.

– Dar n-ai făcut-o.

– Nu, oftă el adînc. *Nici n-am de gînd s-o fac.* Nu-mi place să folosesc cuvinte deşarte pentru a convinge o femeie să vină în braţele mele. Şi nu mint nici ca să te ţin lîngă mine.

Noelle îi atinse faţa cu timiditate.

El întoarse capul şi-i sărută degetele.

– Te vreau din ce în ce mai mult cu fiecare clipă care trece. Dar acum, cînd am înţeles lecţia aspră pe care ai primit-o în trecut, n-o să-ţi mai cer să împarţi patul cu mine, aşa cum de altfel cred că te-ai convins că nu sînt genul de bărbat care să apeleze la forţă. Dacă ţi-aş putea face promisiuni în care eu să fiu primul care să cred atunci te-aş azvîrli în păturile alea de acolo şi cu puţin noroc n-am mai ieşi de aici decît la primăvară.

Noelle se uită în ochii lui cu încredere. Dorinţa era un foc care ameninţa să se transforme într-o văpaie greu de stăpînit. Şi trupul ei simţea din plin acest lucru. Aproape *că-şi dorea ca el să ia această* hotărîre pentru amîndoi şi s-o facă să-l dorească atît de mult, încît să uite toată pustietatea ce-i marcase întreaga viaţă pînă acum.

– Şi eu te doresc, şopti ea.

El închise ochii auzind cuvintele blînde pe care ar fi dat orice să le audă în urmă cu cîteva ore.

Acum nu reprezentau decît o armă nouă împotriva căreia nu se putea apăra.

– Dacă ții la mine cît de cît, te rog, să nu mai spui aşa ceva.

Îşi ridică ochii spre ea cercetîndu-i chipul şi dîndu-şi seama de puterea pe care o avea ea dacă putuse să supraviețuiască în lumea ei şi totodată să fie în stare să păşească încrezătoare într-a lui. Nu-i putea deveni iubită pentru că, din mai multe motive, el nu-i putea promite că într-o zi iubirea nu va fi de ajuns. Dar exista ceva ce-i putea oferi, dacă ea era de acord.

– Vrei să mă laşi să-ți fiu prieten? Genul de prieten care nu te va părăsi niciodată?

Noelle îl privi fix, uluită de oferta lui care reprezenta o promisiune la care nu se aşteptase.

De data asta ceva lipsit de pasiune, dar la fel de rar şi de prețios şi poate chiar mai durabil şi mai sigur.

– Niciodată? murmură ea cîntînd cuvîntul ca pe un diamant neprețuit.

– Niciodată.

Îşi luă mîna de pe mijlocul ei şi-i acoperi degetele care încă-i mai zăboveau pe obraz, atît de aproape de buze.

– Niciodată atîta timp cît trăiesc.

Zîmbetul ei tremură uşor, ezitînd, de parcă îi era teamă să i se întipărească pe buze.

Kit îi sărută degetele tandru aşteptînd să audă răspunsul ei.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

El oftă adînc, dîndu-şi seama că-şi ţinuse respiraţia pînă atunci de emoţie. Apoi el îi zîmbi mult mai bucuros.

– Dar o să fim nişte prieteni deosebiţi, o avertiză el.

Ea îşi dădu capul într-o parte, curiozitatea luînd locul durerii cu care îi povestise despre trecut.

– Ce fel de prieteni?

– Dintre cei care se sărută, răspunse el blînd, sărutîndu-i din nou degetele, apoi ducîndu-i-le la buze ca şi ea să facă acelaşi gest.

Noelle clipi nedumerită de cuvinte şi de gest.

– E oare înţelept?

– Este, dacă şi tu vrei asta.

Noelle îşi aminti de prima lui provocare. Aceasta era şi mai interesantă şi mai neaşteptată.

Kit îi citi ezitarea în privire. Ei îi era atît de greu să aibă încredere în cineva.

– Nu este nici o înşelătorie la mijloc, Noelle, îţi promit.

Hotărîndu-se, ea îşi sărută propriile degete în locul unde fuseseră atinse de buzele lui, apoi i le puse pe gură.

– Nici nu credeam că e. Doar că nu credeam că se poate şi aşa între prieteni.

Îi simţi căldura respiraţiei pe vîrfurile degetelor.

– Îmi place foarte mult asta, mărturisi ea sinceră.

– Atunci e bine.

El se băgă încet sub pături şi o trase lîngă el.

– Ce faci?

– Mă cuibăresc. În caz că n-ai observat, furtuna

a reizbucnit din nou.

Îi dădu drumul puțin cît să tragă și păturile ei pentru a se acoperi.

– Avem nevoie de odihnă pentru a putea porni mîine la drum.

Păturile o înveliră făcînd-o să se simtă mai bine. Noelle îi simți căldura pătrunzîndu-i prin haine. Ar fi atît de ușor să stea lipită de el, atît de seducător.

– Nu pot să dorm cu tine.

– Prietenii își pot împărți căldura trupului.

O luă în brațe așezîndu-i capul pe umărul lui aproape de locul unde-i bătea inima. Nu o putea învăța încă nimic despre pasiune, dar o putea măcar face să-i accepte apropierea.

Noelle încercă să găsească un contraargument, dar nu găsi nici unul. Dacă în locul lui s-ar fi aflat Leora, singura prietenă pe care o avea, ar fi acceptat situația fără comentarii. Își îndoi degetele pe pieptul lui înțepîndu-i delicat mușchii prin stratul de haine. Dar Kit nu era Leora.

Nu putea să stea pur și simplu în brațele lui fără a fi conștientă de fiecare respirație a lui. Mirosul lui Kit părea să fi umplut micul cort în timp ce fiecare bătaie a inimii lui marca scurgerea timpului. Simțea că înnebunește, dar n-avea de gînd să se miște. Îi promisese prietenia lui. Îl dorea în viața ei, așa cum nu mai dorise pe nimeni pînă atunci. Dacă aceasta era singura garanție că el nu va dispărea mîine, atunci îi va accepta promisiunea de a-i umple pustietatea din suflet la care nimeni nu ajunsese pînă atunci.

Într-un fel această hotărîre aduse cu ea şi somnul care o învălui într-o mantie blîndă.

Cînd se trezi, în cort era mai întuneric decît înainte, iar vîntul se zbuciuma parcă şi mai furios afară. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi fost teamă de acest zgomot sinistru.

– E chiar atît de rău cum se aude? întrebă ea încet.

Deşi Kit nu făcuse nici o mişcare, ea ştia că e treaz.

– Oricum, nu-i bine.

Noelle ridică fruntea şi-i văzu expresia îngrijorată de pe chip care nu se potrivea cu tonul liniştit pe care rostise cuvintele.

– O să putem pleca mîine?

– Sper. O să vedem.

– Are vreo importanţă dacă nu putem? În afară de mîncare vreau să spun.

El îi atinse obrazul fin şi delicat cu vîrfurile degetelor.

– Amîndoi sîntem cunoscuţi de oameni care se vor întreba ce s-a întîmplat cu noi.

Noelle se gîndi la familia ei, bucuroasă că nu le promisese să-i sune la o dată anume. Mai avea la dispoziţie cîteva zile pînă cînd vor începe să se întrebe ce-i cu ea.

– Ai familie? îl întrebă ea curioasă.

El zîmbi uşor.

– Doi fraţi şi o soră care încă nu ne-a iertat că am fost destul de norocoşi să ne naştem bărbaţi.

Cuvintele îi sunau pline de afecţiune în timp ce-i

aşeza lui Noelle capul la loc pe umărul lui.

– Povesteşte-mi despre ei.

– Ce vrei să ştii?

– Orice, totul.

Kit o trase mai aproape de el gîndindu-se la rudele lui împrăştiate peste tot, precum şi la perechea de părinţi de un curaj drăcesc pe care-i avusese.

– Ei bine, tatăl meu e pilot, mai precis pilot în aviaţia utilitară. Mama e mecanic. Eu sînt cel mai mic dintre fraţi. Melanie e farmacistă. Don, fratele meu cel mai mare e doctor, iar Joey e pilot. Don şi Joey sînt căsătoriţi cu femei care ar trebui canonizate. Melanie nu a găsit încă un bărbat care să accepte o femeie ce consideră că alpinismul, căţărarea cu mîinile goale pe o stîncă sau alergarea pe sub pîntec sînt sporturi pentru o femeie.

Noelle îl asculta lăsînd cuvintele să-i îndepărteze temerile legate de furtuna de afară şi de viitorul incert care-i aştepta. Îi era cald şi era încă sătulă după prînzul serios pe care Kit insistase să-l mănînce înainte de a o lăsa să se joace în zăpadă. Pentru moment nu simţea nevoia de nimic.

– Alergarea pe sub pîntec? Am auzit de primele două, dar de asta nu.

– Melanie are doi cai de curse cu care participă la rodeo alergînd în poziţia asta. Se pricepe destul de bine şi ar deveni o adevărată specialistă, dacă ar avea mai mult timp pe care să-l dedice acestui sport.

– Dar cumnatele tale de ce ar trebui canonizate?

– Fraţii mei sînt amîndoi nebuni de legat. Nici unul dintre ei nu e genul domestic, de fapt sînt chiar

țicniți de-a binelea. Nici pînă în ziua de azi nu știu cum au reușit soțiile lor să-i facă să stea pe loc timp suficient cît să spună da în fața preotului.

Kit se încruntă ușor.

– Nici unul dintre noi nu e genul de om liniștit și la locul lui. Don s-ar putea totuși acum să se mai fi liniștit.

– Dar pe tine nu te pui la socoteală? A fi om de afaceri nu e o profesiune ciudată.

– Ai grijă, prințesă. Trebuie să știi că stai de vorbă cu un fost pilot de curse pe hidroavioane.

– Dar nu și fost pilot de avioane obișnuite.

– Dacă nu te deranjează, n-aș vrea să discutăm despre asta acum.

Privi către fermoarul de la ieșire simțind cum i se încordează mușchii. Va fi și așa destul de greu să iasă din această încurcătură fără ca la asta să se mai adauge viscolul și zăpada de afară.

Noelle îi acoperi gura cu mîna fără a-și ridica fruntea.

– Nu te mai învinovăți. Personal mă bucur că sînt viață. Avem un adăpost, ceva care ne ține de cald, mîncare și apă. Cred că sîntem destul de norocoși.

Kit încercă să se relaxeze. Nu voia s-o sperie cu realitatea pe care o vedea. Poate că starea ei de spirit era mai bună decît a lui. Îi sărută degetele.

– Ai dreptate, prințesă. Poate că ăsta nu e tocmai un castel, dar pentru moment e suficient.

Noelle își coborî mîna cuibărindu-se și mai aproape de el.

– Sper ca viscolul să se mai potolească pînă cînd vom lua cina.

– Dacă nu se potoleşte, o rezolvăm noi într-un fel, îi promise el, strîngînd-o în braţe.

Folosindu-şi braţul bolnav îi îndepărtă părul de pe frunte. Durerea se mai micşorase puţin. Deşi nu-i plăcea întîrzierea plecării ştia că odihna îi oferea o şansă în plus să se însănătoşească înainte de a-şi putea folosi braţul ca înainte. Nu ştia cum va fi terenul pe care-l aveau de parcurs şi nu ştia nici cît de rezistentă va fi Noelle la drum. În asemenea situaţii necunoscutul reprezenta un potenţial pericol, iar el trebuia să se afle în deplinătatea forţelor. Noelle reuşise să-l scoată din avion şi făcuse un adăpost. Acum era rîndul lui.

Noelle se foi neliniştită încercînd să nu-l trezească pe Kit. Era obosită de atîta somn. Vîntul încetase în cele din urmă, dar la plecare nu luase şi zăpada înapoi cu el. Kit reuşise să încropească o cină afară, la foc, dar nu o lăsase să iasă decît pentru necesităţi. Ea oricum nu-şi dorea să iasă din cort. Era foarte frig, iar albul imaculat din jur era mai degrabă periculos decît liniştitor.

Nămeţii erau destul de mari în unele zone ascunzînd ramuri şi cioturi de copac ce constituiau adevărate capcane pentru glezne şi picioare a căror fracturare ar fi reprezentat un pericol mortal în asemenea împrejurări. Kit o pusese să-i promită că nu se va abate de la cărarea pe care o făcuse pînă la un pîlc de copaci. Aceste scurte excursii îi oferiseră

un mic exemplu pentru ceea ce va însemna o deplasare de durată. Oftă adînc gîndindu-se că exercițiile yoga pe care în mod normal le făcea în fiecare zi ca și plimbarea zilnică de trei mile o vor ajuta măcar să nu încetinească ritmul în care se va deplasa Kit. Știa că el era îngrijorat, chiar dacă încerca să-i ascundă asta.

El n-o va părăsi, de asta era sigură, dar, gîndindu-se cît de mult s-ar putea să-l încurce la drum, aproape că-și dorea s-o facă.

În clipa cînd îi trecu acest gînd prin cap rămase uluită. Toată viața îi fusese teamă să nu fie părăsită și acum, în doar cîteva ceasuri, ajunsese să cocheteze cu această idee ca într-o problemă de supraviețuire.

– Ce este, Noelle? o întrebă Kit cu blîndețe întorcîndu-se pe o parte ca să o vadă mai bine.

De-abia o zărea pe întuneric, dar îi simțea încordarea.

– Furtuna s-a oprit, cel puțin deocamdată.

Noelle se întoarse către el incapabilă să-l vadă, dar asta pe undeva o ajuta să-și poată spune părerea mai ușor.

– Poate că ar fi mai ușor să mă lași pe mine aici. Ai reuși să te deplasezi mult mai repede fără mine.

Kit rămase nemișcat auzindu-i propunerea. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că ea ar putea fi conștientă de faptul că lipsa ei de experiență le va încetini deplasarea.

– Nu.

– E cel mai inteligent lucru pe care l-ai putea

face. Tu singur ai spus că nu-ţi trebuie decît cîteva zile.

Kit ridică braţul sănătos şi o luă de gît.

– Taci din gură, prinţesă. Nu te las aici şi cu asta am terminat. Nu-mi pasă cît de inteligentă e propunerea ta. Te rog nici măcar să nu te mai gîndeşti la aşa ceva de acum încolo.

Îi trase capul lîngă al lui, astfel încît buzele aproape că li se atingeau.

– Sînt prietenul tău. Ţi-am promis. N-am să te părăsesc niciodată. Iar asta înseamnă şi în clipa de faţă.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, el îi acoperi gura cu buzele. Furia pe care o simţi datorită lipsei ei de încredere îl îndemnă să-şi sporească dorinţa de a o asigura de contrariul. Simţi apoi că nu-şi mai poate desprinde gura de a ei căutînd un răspuns pe care nu şi-l putea permite să-l ceară cu trupul.

Noelle scoase o exclamaţie simţind asaltul care venise din senin. Îi simţi furia şi dorinţa cînd limba lui îi mîngîie delicat interiorul catifelat al gurii. Fără a-şi da seama ce face, îl luă de gît acceptîndu-i dorinţa pentru a scăpa de furie. Simţi că se topeşte lîngă trupul lui, iar dorinţa creştea în ea cu fiecare mişcare pe care o făceau mîinile lui. Focul izbucnise în plin ger. Focul din trupul lui Kit topea gheaţa din sufletul ei.

– Opreşte-mă, şopti el răguşit, dîndu-se seama de pericol cînd furia i se potoli.

– Nu pot.

Ea îşi ridică fruntea atît cît să-l poată vedea pe întuneric.

– Vreau să te simt aproape.

– O să vreau mai mult decît să te strîng în brațe.

Kit ar fi vrut să ia această hotărîre în locul ei, dar ştia că n- o va face. Îl dureau zonele sensibile pe care un bărbat de vîrsta lui trebuia să ştie că nu trebuie să le stîrnească dacă nu avea intenția de a merge pînă la capăt. Dar, indiferent de durere, suferința ei era şi mai mare, iar el nu avea intenția să i-o sporească.

Ea închise ochii înghițindu-şi vorbele nerostite şi ca să nu mai vadă flacăra ochilor lui verzi care nu-i putea oferi decît promisiuni lipsite de garanție şi riscuri. Pustietatea pe care o simțea în suflet amenința să o copleşească. Se luptă cu teama de viitor, deşi balanța înclina către dorința fierbinte pe care o simțea acum. Cînd deschise ochii ca să-i răspundă, el îi acoperi gura cu palma.

– Nu. Indiferent ce-ai hotărît, păstrează-ți părerea, Pericolul ațîtă simțurile şi face ca irealul să devină realitate. Aşteaptă să ne întoarcem la civilizație. Atunci ai să alegi ce vrei.

Ea clătină din cap atingîndu-i palma cu buzele.

– Nu, o respinse el zîmbind, deşi ar fi preferat s-o strîngă la piept bucurîndu-se de ceea ce se părea că ea era pregătită să-i ofere.

Îşi muşcă degetele uşor.

– Fii prietena mea şi lasă-mă să-ți fiu şi eu prieten. E mai bine pentru amîndoi în clipa de față.

Capitolul 8

Noelle îl privi pe Kit cum îşi pune cureaua rucsacului întîi pe umărul care-l durea. În graba ei cînd plecase de la avion, uitase să ia cele două rucsacuri, din care unul zăcea acum la picioarele ei.

– Poate că ar trebui să te mai odihneşti o zi, zise Noelle încercînd să-şi ascundă îngrijorarea care o stăpînea. Spuneai că avem suficientă hrană.

Kit aşeză curelele pe umeri într-o poziţie mai confortabilă, apoi se uită la ea.

– Ne asumăm un risc prea mare. Nu putem fi siguri de vreme. Şi fără un radio care să ne informeze despre prognoza meteorologică, e riscant să mai rămînem. Şi pe urmă nici nu mă doare decît cînd rîd.

Kit veni către ea şi-i ridică rucsacul care era mult mai uşor decît al lui. Braţul lui nerefăcut complet încă protestă dureros, dar el ignoră durerea ştiind din experienţă că de acum înainte se afla în afara oricărui pericol.

– Acum e rîndul tău.

Noelle clătină din cap, fiind inutil să mai protesteze. Începea să-l cunoască suficient pe acest om ca să ştie că în spatele blîndeții cu care obişnuia să o trateze exista o voință de fier.

Se întoarse cu spatele la el ca să-l ajute să-i pună rucsacul.

Era mai confortabil decît se aşteptase.

– E bine? o întrebă, privind-o în timp ce făcea cîțiva paşi de probă.

Noelle încuviință, mulțumită că se putea descurca cu greutatea din spinare.

– Nu-i rău.

El privi în jur ca să se asigure că nu uitaseră nimic. Satisfăcut, îi făcu semn către cărarea îngustă pe care deja o făcuse cînd urcase pe colină la revărsatul zorilor.

– Haide. După ce trecem dincolo, o iau eu înainte. Să stai în spatele meu şi dacă am să cad undeva nu te repezi să mă prinzi. Greutatea mea o să te tragă în jos şi pe tine. Foloseşte frînghia după cum te-am învățat şi nu uita s-o legi de ceva solid. Să nu-ți foloseşti propriul corp drept *contragreutate.*

Ea îi zîmbi amintindu-şi instrucțiunile cu care o bătuse la cap pe cînd se treziseră dimineață.

– Te-am auzit de primele trei ori, îi aminti ea.

El îi cuprinse bărbia în palmă privind-o în ochi. Pînă acum se aflaseră relativ în siguranță în acest loc. Zona pe care urmau să o parcurgă putea ascunde însă tot felul de pericole.

– Vorbesc serios, Noelle. Este multă zăpadă în această regiune pe care urmează să o traversăm.

Ca să nu mai vorbim şi despre terenul accidentat. Orice se poate întîmpla. Nu minimalizez eforturile pe care le-ai făcut pînă acum, dar un novice rămîne un novice, indiferent de gen şi de mediul din care provine.

Noelle nu-i îndepărtă mîna. Trecuse de faza în care să-i mai poată refuza ceva lui Kit. Îi vedea teama şi îngrijorarea şi ar fi vrut să-l ajute să uite de ele.

– Am să-ţi urmez sfaturile. Ţi-am promis şi ştii bine că mă ţin de cuvînt.

El îi cercetă chipul şi nu descoperi nimic altceva decît inteligenţă şi o hotărîre de a reuşi la fel de puternică ca şi a lui. Nu exista nimic din acel aer vag pe care ajunsese să-l cunoască atît de bine şi oftă uşurat. Avea nevoie de ea. Aici în lumea reală, alături de el în zilele care urmau să le parcurgă pentru a se întoarce la civilizaţie. O trase aproape şi respiraţiile li se contopiră într-un abur alb din cauza gerului.

– Nu vreau să păţeşti ceva.

Îi atinse obrazul cu mînuşa.

– Sînt alături de tine. Vom avea grijă unul de altul.

Afirmaţia simplă îl impresionă pe Kit. Clătină din cap necăjit că nu dispunea de timpul necesar pentru a-i explica lui Noelle cît de mult ajunsese să însemne pentru el prin devotamentul, curajul şi sinceritatea de care dădea dovadă. Toate acestea erau o surpriză enormă pentru el care la început se mulţumise cu imaginea prinţesei ce privea lumea

prin ochii ei visători.

– Ai un talent deosebit de a alege momentul potrivit în care să-ţi exprimi încrederea în mine. Eu nu pot controla nici vremea nici terenul.

Ea zîmbi uşor.

– De data asta nu-ţi mai cer garanţii.

El crezuse că încrederea pe care ea i-o acorda era prea mult. Dar zîmbetul şi certitudinea că vor reuşi ce se oglindeau în ochii aceia violeţi îl făceau să capete el însuşi încredere în succesul misiunii pe care şi-o asumaseră. Se aplecă şi o sărută uşor, împărtăşindu-i emoţiie pe care îşi promisese că şi le va ţine în frîu pînă cînd va sosi momentul potrivit. Ea îl întîmpină cu buze calde, umede şi nerăbdătoare atît de dulce, încît aproape că-şi pierdu cumpătul gustînd din dulceaţa atît de rară a gurii ei. O strînse la piept, lipindu-i trupul de al lui şi simţind cum îl străbate dorinţa ca un fluviu de foc.

Cu mari eforturi reuşi să-şi menţină îmbrăţişarea blîndă şi sărutul delicat fără a ceda dorinţei arzătoare care-l mistuia.

Cînd îşi ridică fruntea văzu aceeaşi nestăvilită dorinţă oglindită în ochii violeţi ce străluceau privindu-l. Tentaţia era mare. Alături de Noelle ar fi fost uşor să uite de tot şi de toate în această sălbăticie imaculată ce-i înconjura. Trupul îi cerea cu patos această împlinire. Conştientiză dorinţa şi durerea neîmplinirii transformîndu-le într-un gînd concret şi cumpănind ceea ce ar putea realiza în această clipă. Momentul nu era potrivit. Chinul îi dispăru, iar tensiunea din corp îi dispăru şi ea.

– Haide, prinţesă. Oricît de mult mi-aş dori să-ţi ofer o caleaşcă, singurul lucru pe care-l avem la dispoziţie sînt picioarele noastre.

Glasul lui era mai aspru decît de obicei, iar ecoul cuvintelor se lovi de stîncile din jur. Se mai uită o dată în ochii ei apoi îi dădu drumul.

Se întoarse şi porni la drum prin zăpada ce căzuse din abundenţă de cînd avusese loc prăbuşirea avionului.

Noelle îl urmă, respectîndu-i instrucţiunile, la început mai stîngace din cauza greutăţii neobişnuite. Dar învăţă repede imitînd mersul lui Kit şi după cîteva clipe intră în ritm.

În spatele lor de-abia dacă se zărea epava argintie a avionului care reuşise totuşi să-i aducă în siguranţă pe pămînt. Deja mama natură îl ţinea la pieptul ei, acoperindu-i cu o pătură groasă de nea. Un vînt uşor foşni printre ramurile copacilor parcă încercînd să le şteargă urmele ce se îndreptau către sud. În faţa lor erau necunoscutul şi cei care-i iubeau aşteptîndu-i cu teamă şi îngrijorare.

– Mai ai vreo veste? zise Lorraine aşezîndu-se pe scaunul din faţa biroului soţului ei.

În lumina din încăpere se observau cu uşurinţă urmele îngrijorării şi tensiunii ce săpaseră riduri adînci pe chipul ei.

Geoffrey clătină din cap arătînd la fel de răvăşit din cauza acestei aşteptări interminabile.

– Nu. Avioanele care cercetează zona n-au descoperit încă nici o urmă. Cel puţin deocamdată vre-

mea s-a mai potolit.

– Însă a nins mult, murmură neliniştită Lorraine, frîngîndu-şi mîinile în poală.

Silke veni alături de mama ei, cuprinzîndu-i umerii.

– S-a anunțat totuşi vreme frumoasă în următoarele douăzeci şi patru de ore. E o veste bună.

Aruncă discret o privire către Killian cerîndu-i să-i vină în ajutor.

Darian însă le-o luă înainte. Veni în fața lui Lorraine şi se lăsă pe vine în fața ei privind-o în ochi.

– Am luat legătura cu două echipe de salvamontişti din zonă. Vor acoperi o suprafață apreciabilă de pădure unde avioanele de cercetare nu pot zări mare lucru. Căutarea nu va fi atît de rapidă, dar avem siguranța că va fi amănunțită.

Lorraine îi cuprinse mîinile privind în ochii aceia care păreau parcă prea vîrstnici ca să-i aparțină unui bărbat atît de frumos şi de tînăr care avea toate avantajele unei poziții şi ale unei averi considerabile.

– Crezi că mai sînt încă în viață?

Toată lumea din încăpere îşi ținu respirația.

Darian zîmbi uşor ducînd mîna străbătută de vene albastre la buze în timp ce o privea în ochi.

– Cred că fetele tale au fost alese de o doamnă deosebită. Trecuturile lor sînt adevărate orori pe care majoritatea dintre noi abia dacă şi le pot imagina. Nu cred că viețile lor au fost salvate doar ca să fie pierdute aiurea, fără ca să se întîmple ceva bun chiar şi în urma unui accident de avion ca acesta.

Silke s-a regăsit pe ea însăşi. La fel Caprice şi Leora. Acum este rîndul lui Noelle. Nu cred că la capătul căutării noastre se află moartea. Nu cred că intervenția ta în viețile lor a fost sau va fi cauza a ceea ce se întîmplă. Cred doar că tu i-ai deschis o uşă pe unde ea a ales să iasă ca să-şi găsească destinul.

Cu disperare, Lorraine dorea să-l creadă.

– Cum de poți fi atît de sigur?

El ridică din umeri şi-i dădu drumul la mînă.

– Am trăit şi am văzut prea multe pînă acum ca să nu ştiu că există o lege a naturii care se aplică de fiecare dată. Destinul trebuie îndeplinit sau renegat. Noelle a ales să nu şi-l renege la fel ca şi celelalte fiice ale tale.

Se ridică fără zgomot şi se întoarse la locul lui alături de Caprice.

Ea îl luă de mînă zîmbindu-i visătoare.

Faptul că era însărcinată o făcea să nu-şi poată stăpîni emoțiile atît de bine ca toți din jur. Dar nu-şi făcea probleme. Dare o învățase că emoțiile nu sînt un semn de slăbiciune, că iubirea înseamnă şi suferință, iar bucuria şi durere.

– Sînt de acord, mamă, şopti ea răguşit.

Privi în jur şi-i văzu pe toți încuviințînd la rîndul lor.

Silke îşi stăpîni propria teamă şi se sili să zîmbească. Niciodată nu încercase senzația că rolul de persoană optimistă nu i se mai potriveşte, ea care pînă atunci ar fi putut să cînte şi cînd Roma era mistuită de flăcări.

– Eu, una, cred că e timpul să începem să împodobim bradul pe care l-au cumpărat ieri Dare şi Caprice. Avînd în vedere că are cel puțin patru metri înălțime o să ne ia ceva timp pînă îl facem.

O luă de braț pe mama ei şi o ridică în picioare.

– Haide, tu poți să ne supraveghezi, iar Killian o să taie ramurile în plus. Tată, tu să nu te apropii de lumini. Caprice poate să prindă şnurulețe la globuri.

Killian ridică o sprînceană către soția lui.

– Vai, Silke, abia acum văd că tu ai talente ascunse, nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată pînă acum dirijînd pe toată lumea.

Ea îi zîmbi în ciuda îngrijorării ce i se strecurase în suflet şi-i conduse pe toți afară din cameră.

Noelle încerca să respire cu grijă simțind dificultatea fiecărui pas pe care îl făcea. Chiar şi cu Kit care-i croia drum prin zăpadă, efortul de a se deplasa era foarte dificil. Zăpada arăta moale şi pufoasă la prima vedere, dar fiecare pas era greu.

Privi în jos concentrîndu-se asupra ritmului, hotărîtă să nu-şi slăbească eforturile.

Kit ducea în spate cea mai mare parte a bagajelor deşi avea umărul bolnav şi tot el era cel care făcea pîrtie. Nu suporta să-l dezamăgească cerîndu-i să facă o pauză în care să-şi odihnească trupul neobişnuit cu asemenea efort. Brusc se împiedică de ceva tare, dar nu apucă să cadă pentru că două brațe puternice o ținură pe loc.

– O să ne odihnim puțin, zise Kit încet, ridicîndu-i

bărbia ca să-i studieze chipul.

Simţi că i se rupe sufletul văzînd cît de obosită era. Chiar dacă la început mersese mai încet, în ultimele cîteva ceasuri mărise ritmul, gîndindu-se să profite la maximum de vremea bună.

– Mă simt bine, protestă Noelle încercînd să vorbească mai convingător faţă de modul în care se simţea.

– Poate că da, dar eu sînt obosit şi mi-e foame.

O conduse către o mică poeniţă aflată la cîţiva metri de ei. Zăpada era mai mică aici şi cîţiva bolovani aflaţi în preajmă puteau ţine loc de scaune.

– Scoate-ţi rucsacul cît fac eu focul. Abia aştept să beau o cafea.

– Atunci eu am să adun nişte lemne.

– Ai grijă să fie crengi subţiri sau surcele.

Ea încuviinţă, scoţîndu-şi rucsacul. Se strîmbă cînd îşi simţi muşchii ce protestau dureros împotriva efortului la care fuseseră supuşi.

Cînd reuşi să adune o grămăjoară de lemne, Kit deja făcuse focul. Oftă uşor văzîndu-l. Cînd zărea un foc avea o senzaţie plăcută de căldură în corp chiar înainte de a-i simţi temperatura.

– Ajunge? îl întrebă ea apropiindu-se.

El zîmbi aprobator, admirînd-o pentru încăpăţînarea cu care voia să-şi aducă propria contribuţie la munca pe care o desfăşurau împreună.

– Poate că pînă la urmă nici nu ai nevoie să participi la un curs de supravieţuire.

Ea lăsă lemnele jos cu grijă, apoi se aşeză pe un

bolovan lîngă foc.

– Ei, măcar am învățat cum să gătesc aici. Băgă mîna în rucsac şi scoase hrana uscată şi cafeaua, precum şi tacîmurile necesare.

Kit luă crăticioarele.

– Aduc eu zăpada pentru topit.

Noelle studie conținutul pachetelor gîndindu-se cu nostalgie la o friptură, apoi se strîmbă.

– De un lucru sînt sigură. Nu cred că mă voi mai apropia prea curînd de o cratiță cu mîncare gătită.

El rîse văzîndu-i grimasa caraghioasă de pe față.

În ciuda condițiilor vitrege, Noelle nu se plînsese pînă acum niciodată.

– Să-ți spun ceva, cînd o să ne întoarcem, o să-ți ofer o masă aşa cum n-ai mai mîncat niciodată. Ştiu eu un loc unde...

Noelle gemu întrerupîndu-l.

– N-o să-ți spun de cîte ori am auzit aşa ceva pînă acum şi cît de mult am regretat de fiecare dată.

În timp ce-i răspundea, Noelle se apucă să pregătească prînzul, în timp ce Kit se ocupa de cafea.

– N-ai să regreți, îți promit.

Ea îi aruncă o privire iute rîzînd de expresia lui serioasă de pe chip, ce nu se potrivea însă cu zîmbetul ironic din priviri.

– Bine, prietene, am să te las să-mi arăți acest loc al tău, dar ai face bine să te asiguri că e la nivelul publicității pe care i-o faci.

– Îți garantez că aşa va fi.

Noelle clătină din cap concentrîndu-se asupra pregătirilor de prînz. Era obosită. Muşchii îi înţepeniseră din cauza efortului de a merge atîtea ceasuri prin zăpadă cărînd şi un rucsac în spate. Bănuia că mîine se va simţi şi mai rău. Dar deocamdată o îngrijora partea a doua a călătoriei pe care o mai aveau de făcut astăzi. Dacă el continua să menţină ritmul alert pe care-l impusese, Noelle se îndoia că se va mai putea ţine după el. Dorinţa de a merge repede nu avea nimic de a face cu mîndria. Voia doar să nu cumva din pricina ei să păţească vreun necaz pe drum care să le întîrzie deplasarea. Kit se aşeză pe un bolovan lîngă ea şi-şi întinse mîinile către foc ca să se încălzească.

– E aproape gata?

Ea încuviinţă mestecînd în mîncare.

– Atît cît se poate.

El îi dădu farfuriile pe rînd.

– O să mergem mai încet după aceea, murmură el în timp ce mînca. Am accelerat ritmul azi dimineaţă pentru că nu eram sigur cît va ţine vremea cu noi. Dar am mers ceva pînă acum.

Noelle mînca încet, savurînd mîncarea în timp ce-l asculta.

– Eşti sigur că n-o faci din cauza mea?

El îşi ridică fruntea aţintindu-şi ochii asupra ei. Din nou observă hotărîrea care-i scotea în evidenţă oboseala ce-i cuprinsese deja trupul fragil.

– Oricum tu nu poţi merge prea repede, îi zise el fără menajamente şi fără a încerca să-i împrăştie

temerile sau s-o convingă de contrariul. Nu ne ajută cu nimic dacă ne obosim prea tare în prima zi.

Noelle îi cîntări cuvintele, tonul şi privirea din ochi. Totul putea fi o minciună, dar ea era convinsă că el nu-i spusese decît adevărul.

– Nu încă, aprobă ea încet.

Dacă el putea fi sincer, la fel putea şi ea.

Kit puse jos farfuria acordîndu-i întreaga atenţie.

– Poate că pe o altă femeie aş fi cocoloşit-o. În tine însă am avut încredere că ai să reuşeşti să te ţii după mine şi ai reuşit, Ştiu foarte bine că nu eşti obişnuită cu aşa ceva. Dar asta nu înseamnă că o să te tratez de parcă ai fi complet lipsită de puteri. De fapt cred că am procedat exact invers.

Cînd termină de rostit ultimele cuvinte o făcu pe un ton aspru din cauza iritării care-l cuprinsese pentru faptul că ea era incapabilă să priceapă ceea ce era în stare să facă, lucru atît de vizibil pentru el.

Noelle îi studie chipul cu trăsături aspre şi linia dură a buzelor. Brusc îi veni să rîdă şi reuşi să-i descreţească fruntea cu remarca ei.

– Bine, recunosc că mi-am făcut datoria.

Ochii lui se îngustară văzîndu-i reacţia şi colţurile gurii i se încreţiră uşor.

– Văd că ai o părere foarte bună despre tine.

Ea rîse şi ecoul hohotelor ei străbatu copacii din jur.

– Nu chiar. Numai că tu te porţi altfel decît ceilalţi. Nu sînt obişnuită cu asta.

Amuzamentul dispăru odată cu mărturisirea ei.

De fiecare dată cînd îşi amintea cum fusese viaţa ei înainte, Kit simţea nevoia să lovească imediat ceva. Deşi nu avea dreptul s-o facă şi ştia foarte bine acest lucru, Kit nu rezistă şi-i zise:

– Te-ai fi putut obişnui dacă ai fi lăsat familia care te-a adoptat să te vadă aşa cum m-ai lăsat pe mine, îi sugeră el cu glas scăzut.

O privi printre gene, curios să vadă cum primeşte comentariul lui. Chipul ei gînditor îi confirma că nu greşise riscînd să-i dea acest sfat. Deocamdată nu-i putea cere mai mult.

– Mănîncă, prinţesă. Chiar dacă o să mergem mai încet mai avem încă drum lung şi terenul e mai accidentat de-acum înainte.

El îşi luă farfuria, continuînd să mănînce. Noelle duse din nou lingura la gură, reflectînd asupra sfatului lui de a-i lăsa şi pe alţii să pătrundă în lumea ei. Ideea nu o părăsi toată după-amiaza. Urmărea în faţa ei silueta lui Kit, care continua să înainteze, iar sfatul lui îi răsuna în minte mereu, în timp ce kilometri de drum se întindeau dureros în faţa ei.

Kit nu minţise în privinţa terenului. Acum urcau mereu şi drumul era mult mai greu decît de dimineaţă. Respira cu mare greutate, spre deosebire de începutul călătoriei deşi pînă acum Kit făcuse două pauze pentru odihnă. Rucsacul din spate parcă se îngreunase şi el îngrijorător de mult.

Deodată piciorul i se agăţă într-un ciot de copac şi căzu pe burtă scoţînd un strigăt. Kit se întoarse, încercă s-o prindă, dar ea fu mai iute. Căzu cît era

de înaltă cu fața în jos, fără să se rănească, dar cu suficientă forță cît să-și piardă răsuflarea.

– Noelle! strigă Kit aplecîndu-se într-un genunchi deasupra ei, ridicînd-o și întorcînd-o pe spate.

Își scoase mînușa cu dinții și-i îndepărtă zăpada de pe față.

– Ai pățit ceva? o întrebă el îngrijorat.

Ea scuipă zăpada care-i intrase în gură, apoi se șterse pe față. Dacă n-ar fi fost atît de obosită poate s-ar fi simțit stingherită.

– Cred că nu. Numai că mă simt ca o idioată. Încercă să se ridice.

– Nu te mișca. Stai să văd întîi dacă totul e în ordine.

Îi întinse încet picioarele să vadă dacă n-o doare ceva. Scoase un oftat de ușurare văzînd că n-a pățit nimic, în afară de faptul că-și simțea atinsă propria demnitate.

– Bine, acum poți să te ridici.

O susținu de mijloc, iar ea se ridică în capul oaselor.

– Hai să ne mai odihnim puțin.

El privi în jur pentru a găsi un loc potrivit pentru o scurtă pauză.

Ea clătină din cap.

– Nu. N-a trecut nici măcar o oră de cînd ne-am oprit ultima dată.

El se uită la ea încruntat de refuzul ei. Chiar dacă-i admira tăria sufletească, începuse să-l cam irite acest exces de zel. Nu avea nici o putere de a

face ca drumul să devină mai uşor, aşa că nu-i mai trebuia pe deasupra şi încăpăţînarea ei de a continua să meargă cu orice preţ. Pericolul era prea mare.

– De unde ştii? Doar nu ai ceas.

– Pur şi simplu ştiu.

Se ridică cu grijă în picioare uşurată să constate că nu păţise nimic.

– Mă simt bine, zău.

Se uită în jos la el. Razele soarelui îi subliniau puterea şi îngrijorarea ce i se citeau în ochi. Încercă să le ignore, dar nu reuşi.

Cu fiecare oră care trecea, el îi pătrundea şi mai adînc în suflet. Îi cunoştea fiecare inflexiune a vocii şi-şi putea da seama de starea lui de spirit oricît ar fi încercat să şi-o ascundă. Şi asta cu atît mai mult cu cît ochii lui verzi erau adevărate oglinzi ale sufletului.

Atingerea mîinilor lui era o plăcere interzisă în acestă perioadă de timp care-i despărţea de capătul călătoriei unde se puteau considera în siguranţă.

– Mai avem vreo două ceasuri pînă cînd se înnoptează, zise ea, revenind asupra problemei cu care se confruntau.

– Eşti obosită. Extenuarea te face să devii stîngace.

Noelle se hotărî să se înfurie. El nu avea de gînd să renunţe dacă ea nu făcea ceva care să-i distragă atenţia.

– Nu sînt stîngace. Pur şi simplu nu am văzut

afurisitul ăla de ciot. Era îngropat în zăpadă, se răsti ea, încercînd să-l păcălească prin izbucnirea ei temperamentală.

Kit se ridică mai repede decît o făcuse Noelle. Se uită urît la ea, abia abţinîndu-se să n-o scuture ca să-i bage minţile în capul acela frumos.

– Ţi-am zis să calci pe urmele mele. N-are rost să merg eu înainte ca să fac cărare din moment ce tu nu o foloseşti.

Ea deschise gura să protesteze, dar el o opri cu un sărut.

Kit îi citi intenţia şi aceasta era exact picătura de care avea nevoie ca să-şi piardă controlul. Nu mai gîndi ci doar reacţionă, apucînd-o de umeri şi trăgînd-o la pieptul lui. Îi cuprinse buzele întredeschise cu lăcomie, gustînd din dulceaţa lor ascunsă. Timp de o clipă simţi focul mistuitor care ardea între ei. Noelle îl întîmpină cu aceeaşi pasiune, cuprinzîndu-l cu mîinile de gît şi trăgîndu-l spre ea. Kit o îmbrăţişă strîns, savurînd-i dulceaţa gurii în voie, astfel încît nici un locşor nu rămase neatins de posesivitatea lui.

Ea gemu răguşit sprijinindu-se de el. Dacă n-ar fi scos acel sunet poate că el ar fi mai rămas încă mult timp cu iluzia că se aflau într-un loc şi într-un moment potrivit. Însă aşa, raţiunea îl readuse la realitate. Îşi ridică fruntea respirînd mai greu decît o făcuse toată ziua. Dorinţa era o stăpînă lacomă hotărîtă să cîştige bătălia de azi profitînd de fiecare pas pe care-l făcea această femeie curajoasă şi de

fiecare zîmbet care strălucea în ochii uimitori încercănați de oboseală ai lui Noelle.

– Şi eu sînt la fel de obosit ca tine. Umărul mă doare cumplit, iar pantofii ăştia nu-s făcuţi pentru urcuşul pe munte aşa că şi picioarele mă dor la fel de tare. Cred că am la călcîie deja băşici cît roata carului de mari. Vreau să mă odihnesc, rosti el sincer, încercînd să-şi explice astfel gestul pe care-l făcuse mai devreme.

O scutură uşor cu brațul sănătos.

Noelle închise ochii înțelegînd adevărul pe care l-ar fi putut vedea şi ea dacă nu ar fi fost atît de concentrată asupra propriei persoane.

– Mă descurcam mult mai bine cînd nu trebuia să fac față lumii reale, murmură ea lăsîndu-şi capul pe umărul lui şi relaxîndu-şi trupul obosit sprijinindu-se de el parcă locul ei ar fi fost aici de cînd lumea.

Oftă adînc.

– Am fost atît de îngrijorată că n-am să pot ține pasul cu tine încît am uitat de umărul tău.

Kit o cuprinse cu mîna dreaptă de ceafă strecurîndu-şi degetele pe sub căciulița roşie de pe capul ei.

– Nu-ți mai adăuga acum şi păcatul vinovăției la celelalte pe care ți le imaginezi că le ai.

Rîsul ei încet îi încordă simțurile. Degetele îşi întăriră strînsoarea în buclele mătăsoase ale părului pe care nu-l putea vedea şi-şi sprijini obrazul de creştetul ei.

Noelle îi simți căldura trupului prin haine. Pădurea din jurul lor era tăcută de parcă ar fi înțeles că trebuie să le ofere linişte şi pace acestor făpturi omeneşti aflate în mijlocul ei măcar pentru cîteva clipe. Noelle se cuibări şi mai aproape de pieptul lui, atentă să nu-l lovească la umăr.

– Să nu adormi. N-am putere să te car în brațe.

Ea zîmbi la pieptul lui.

– Spune-mi că vom instala cortul în curînd.

Ridică obosită privirea către el.

Kit privi în jur, căutînd un loc potrivit. Alesese cea mai joasă dintre coline pentru a o traversa, dar chiar şi aceasta era mult mai înaltă decît şi-ar fi dorit. În cele din urmă ochii i se opriră asupra unei mici crăpături aflată pe la jumătatea dealului.

Se întoarse către Noelle şi văzu că şi ea privea în aceeaşi direcție.

– Chiar crezi că poți să ajungi pînă acolo? o întrebă el arătînd către intrîndul întunecat de pe coasta muntelui.

Noelle îşi muşcă buzele văzînd o cărare cotită ce ducea către locul indicat de el. Ca să ajungă, trebuiau să păstreze o distanță egală aproape atît la stînga cît şi la dreapta.

– Dacă tu crezi că acolo trebuie să ajungem atunci pot, spuse ea mai mult hotărîtă decît încrezătoare în propriile ei forțe.

Kit o îmbrățişă scurt privind-o aprobator şi admirativ.

– Bravo, prințesă. Sîngele albastru nu se dezminte.

Ea se strîmbă încrețindu-şi nasul.

– Ba eu cred că asta-i o dovadă de neghiobie.

El o sărută uşor, zăbovind asupra buzei inferioare de parcă ar fi vrut s-o mîngîie pentru că ea şi-o muşcase mai devreme.

– Deocamdată eu n-am găsit la tine nici o dovadă de slăbiciune.

Îi dădu drumul şi porni pe cărare înainte ca Noelle să-i mai spună ceva. Simțindu-se revitalizată de cuvintele şi atingerea lui, Noelle nu-şi mai folosi energia ca să vorbească. O păstră pentru că mai aveau încă de suit un munte înainte de a o încheia acestă zi de deplasare.

Capitolul 9

– Vreo veste?

Dare îşi cuprinse soţia în braţe strîngînd-o uşor la piept. Orele de aşteptare îşi puseseră amprenta asupra lor.

– Nu. Nici avioanele şi nici echipele de la sol n-au descoperit însă nimic.

Caprice îşi îngropă faţa la pieptul lui.

– Mi-e atît de teamă, mărturisi ea disperată. O văd pe mama cum devine din ce în ce mai tăcută şi mai îngrijorată pe zi ce trece. Silke e singura care o poate face să vorbească. Tot timpul se învîrteşte prin casă şi tresare violent ori de cîte ori sună telefonul. Iar acum şi presa a prins de veste.

Se scutură înfiorată.

– Singurul lucru bun în povestea asta este că ai reuşit să-i convingi pe Max şi pe Leora să rămînă în Bermude.

– O clipă am crezut că n-am să reuşesc. Max e foarte încăpăţînat cînd e vorba de soţia lui. Leora voia să vină, aşa că el era gata să răstoarne pă-

mîntul ca s-o aducă, indiferent de consecințe.

– Ai avut dreptate. Aici n-aveau ce să facă, iar mama şi aşa se simte destul de vinovată. Dacă le întrerupea luna de miere nu s-ar fi simțit deloc mai bine, dimpotrivă.

Ridică ochii către el.

– Ți-am zis cît de mult îți apreciez gestul de a le trimite avionul tău în Bermude în caz că vor să vină imediat acasă? Şi tata cred că s-ar fi gîndit la asta, dar...

Brațele lui Dare o cuprinseră mai strîns şi-i întrerupse mulțumirile cu un sărut blînd.

– Aş fi vrut să te ajut mai mult pe tine şi pe familia ta, murmură el răguşit sprijinindu-şi fruntea de creştetul ei.

Caprice îi cuprinse obrazul în palmă.

– Tu eşti cel care s-a gîndit la echipele de salvamontişti.

Tăcu o clipă apoi izbucni:

– Dar au trecut patru zile de atunci.

În ochii lui Dare apăru îngrijorarea.

– Ştiu, iubito, ştiu.

O legănă încet, trist că nu-i poate oferi decît mîngîierea şi dragostea lui.

Caprice închise ochii încercînd să-şi păstreze optimismul, deşi simțea cum o părăseşte încrederea cu fiecare ceas care trecea, iar ei nu aveau nici o veste despre Noelle. Deodată se auzi un ciocănit uşor în uşă care o făcu să tresară.

– Intră, strigă Dare, fără a-i da drumul lui Caprice.

Silke deschise uşa imediat repezindu-se înăuntru.

– Au găsit avionul, dar nu-i nimeni înăuntru, îi anunţă ea pe un ton de uşurare amestecată cu teamă.

– Cine l-a găsit? întrebă Dare luînd o mînă de pe umerii lui Caprice şi împingînd-o uşurel cu cealaltă către Silke.

– O echipă de salvamontişti. Chiar în acest moment Killian vorbeşte la telefon cu unul dintre coordonatorii echipei.

Caprice îşi retrase mîna dintr-a lui.

– Du-te. Vin şi eu imediat, îi spuse ea nerăbdătoare, ştiind că datorită sarcinii înaintate cobora destul de greu pe scări.

Dare încuviinţă ieşind repede din încăpere. Silke o luă de braţ pe Caprice.

– Nu trebuie... Vru Caprice să obiecteze.

– Eşti sigură? Mie îmi tremură genunchii atît tare încît cred că eu am să mă sprijin mai mult de tine.

Întinse mîna care-i tremura uşor.

– Vezi?

Caprice cunoştea acest sentiment. Împreună se îndreptară către scări.

– Cum a primit mama vestea?

– Plînge de cred că n-o să se mai oprească, zise Silke.

Coborîră încet pe scări, apoi intrară grăbite în biroul unde Killian vorbea la telefon. Lorraine stătea pe canapea cu capul pe umărul lui Geoffrey, iar suspinele ei se auzeau în liniştea ce se instalase

printre întrebările lui Killian. Dare se afla chiar în spatele lui Killian cu tot corpul încordat.

În cele din urmă Killian puse receptorul în furcă şi se întoarse către ei.

– Echipa de salvamontişti a descoperit avionul pe la zece azi-dimineaţă. Motivul pentru care avioanele de recunoaştere nu l-au putut repera este faptul că s-a prăbuşit chiar în mijlocul unei păduri de brazi. N-au găsit pe nimeni acolo şi nici urme care să arate că Noelle sau Kit au fost grav răniţi. Era puţin sînge pe locul pilotului, dar nu mult. Pentru că a nins atît de mult în zona aceea, echipa n-a descoperit mare lucru în afară de faptul că s-ar putea ca ei să fi rămas acolo cel puţin o noapte la o oarecare distanţă de avion.

– Unde sînt? întrebă Caprice.

– Se pare că au hotărît să plece la drum singuri. Vestea bună e că se află la mai puţin de cincizeci de mile distanţă de cea mai apropiată localitate.

– Asta presupunînd că Banyon ştie unde se află, zise Silke încet, trăgînd cu coada ochiului către mama ei.

Killian înţelese aluzia, dar nu insistă. Lui Lorraine îi venea şi aşa destul de greu să suporte situaţia nou apărută.

– Care-i vestea proastă? întrebă Geoffrey încet.

Lorraine îşi ridică ochii către ei îngrijorată, tristă.

– Zona care-i desparte de civilizaţie nu e prea accesibilă. Deja s-a anunţat din nou o înrăutăţire a vremii. Există şansa ca acest front atmosferic să-i ocolească, dar nimeni nu-şi pune prea mari spe-

ranțe în asta.

– Oh, nu, Doamne, ai milă!

Lorraine îl strînse de mînă pe Geoffrey cu privirea ațintită asupra lui Killian.

Killian continuă, dorind să-i abată gîndurile lui Lorraine de la vremea pe care nimeni nu o putea controla.

– Echipa de salvamontişti va face tot ce-i stă în putință să-i găsească. Din moment ce sînt călare s-ar putea să-i ajungă din urmă.

Dare se uită la Killian îngustîndu-şi privirea. Killian îl privi şi el înțelegîndu-se amîndoi din ochi. Amîndoi ştiau că într-o regiune muntoasă caii nu sînt de prea mare ajutor. Mai degrabă se putea ajunge oriunde pe jos.

– Deci aşteptăm în continuare, zise Silke.

Killian îi aruncă o privire, dîndu-şi seama că şi ea se gîndea la acelaşi lucru.

– Aşteptăm. N-avem altceva de făcut. Dar măcar acum ştim că n-au pățit nimic grav la aterizare şi că se simt destul de bine din moment ce-au pornit la drum.

Caprice se aşeză pe canapea luînd mîna mamei ei.

– Mie mi-ar prinde bine un somn de după-amiază. Ce-ar fi să vii şi tu cu mine? Bărbații ne vor anunța imediat ce Noelle şi Kit vor fi găsiți.

Lorraine privi tristă la Caprice.

– Crezi că-i vor găsi?

Brusc scoase un mic hohot de rîs dîndu-şi seama de întrebare.

– Iertați-mă. Mereu vă întreb pe fiecare același lucru.

Caprice de-abia reuși să nu reacționeze văzînd această nouă izbucnire a mamei sale. Era limpede că Lorraine se afla la capătul puterilor.

– L-ai auzit doar pe Killian. N-au pățit nimic cînd avionul s-a prăbușit și se simt destul de bine din moment ce au avut curaj să pornească singuri spre casă. Iar acum avem un indiciu și echipa fiind călare se poate deplasa mai repede. Ai să vezi că-i vor găsi.

Lorraine o privi o clipă cu ochii lipsiți de expresie. Apoi încuviință dînd din cap obosită.

– Vin cu tine, șopti ea.

Noelle privi infrîndul întunecos de pe coasta muntelui mușcîndu-și buzele în timp ce-l aștepta pe Kit să apară dinăuntru. El refuzase s-o lase să intre pînă cînd nu verifica el dacă grota nu era adăpostul vreunor animale sălbatice. Secundele deveniră minute în timp ce ea stătea cu ochii pironiți asupra intrării pe unde dispăruse el.

Deodată el apăru în prag.

– Haide. Putem intra.

Noelle se îndreptă încet către el, atentă pe unde calcă pentru că povîrnișul muntelui se afla foarte aproape. Kit o luă de mînă cînd ajunse lîngă el.

– E mai mare decît am crezut, murmură ea cînd intră înăuntru.

Nu prea vedea mare lucru din cauza întunericului, dar ceea ce zărea datorită luminii de afară

semăna cu un hotel rustic față de ceea ce era afară.

– Are cîțiva metri adîncime, zise Kit ajutînd-o să-şi scoată rucsacul.

Al lui se afla deja jos lîngă perete aproape de intrare.

– Măcar în seara asta nu mai trebuie să ridicăm cortul.

O împinse încet către un bolovan aflat în apropierea rucsacului lui. Nu voia ca ea să-şi dea seama, dar el era îngrijorat. Nu-i plăcea epuizarea care se citea lesne pe chipul ei şi atitudinea aproape apatică cu care îi accepta comenzile. Energia pe care o avusese dispăruse parcă toată dintr-o dată. E drept că ritmul pe care-l impusese fusese absolut necesar, dar regreta cît o costase pe ea să poată ajunge atît de departe într-un timp atît de scurt.

– Tu stai aici, iar eu mă duc după lemne ca să fac focul şi pe urmă ai să te simți mai bine după ce ai să te încălzeşti.

Noelle ar fi vrut să-l asculte, dar ştia că şi el trebuie să fie obosit şi probabil că-l durea şi umărul, deşi ascundea bine acest lucru.

– Eu am să aranjez paturile dacă-mi spui unde să le pun, zise ea ridicîndu-şi ochii spre el.

El îi cuprinse bărbia.

– După ce fac focul. Aşa o să vezi mai bine. Zîmbi, apoi o sărută.

– Nu-ți face griji. N-am să-ți încalc drepturile. Numai că vreau să fiu sigur că n-ai să mi le încalci nici tu.

Noelle îl privi cercetător şi apoi încuviință, spriji-

nindu-şi spatele de perete ca să se odihnească. Kit îi dădu drumul şi ieşi din grotă. Cînd se întoarse după cîteva minute cu un braţ de lemne ea avea ochii închişi. El o studie o clipă satisfăcut s-o vadă că se odihneşte. Nu o putea ajuta prea mult în această aventură, dar încerca.

Noelle abia dacă auzi zgomotele slabe din jurul ei. Ştia că se află în siguranţă atîta timp cît el e împreună cu Kit şi avea încredere că el o va solicita dacă va avea nevoie de ajutorul ei. Deschise ochii cînd auzi trosnetul crengilor care ardeau vesele.

Kit aşeza lemnele ce urmau să ardă avînd pe chip întipărită o expresie de concentrare şi oboseală. Pe măsură ce focul devenea mai puternic, grota deveni vizibilă. Noelle privi în jur dîndu-şi seama că se aflau într-o încăpere mare de aproape doi metri şi jumătate. Pe jos era curat şi uscat şi la fel erau şi pereţii. Era frig, dar nu atît de tare ca afară.

– Unde vrei să dormim? întrebă ea fără a-şi schimba poziţia.

Kit se întoarse cercetînd-o atent, apoi îi răspunse:

– Chiar acolo, în nişa aceea, cred.

Arătă către peretele din dreapta unde se făcea un intrînd în peretele stîncos.

Noelle îi urmări privirea dîndu-şi seama că locul pe care-l arăta el era ca un fel de canapea cam de şaizeci de centimetri înălţime de la podea.

Era cam de lăţimea unui pat dublu, dar mult mai lung.

– Amîndoi? întrebă ea privindu-l.

El îi surîse larg.

– Căldura corporală, ai uitat?

În ciuda oboselii, nu-şi putu împiedica un zîmbet.

– O scuză excelentă.

El ridică din umeri bucuros s-o vadă că începe să-şi revină.

– Nu pot să neg că mă exciţi, îi zise el sincer.

Noelle rîse simţind cum roşeşte. Cuvintele erau rostite pe un ton glumeţ, dar privirea lui nu era deloc ironică.

– Adu-ţi aminte, PRIETENE... accentuă ea, doar căldură corporală.

Noelle se ridică întinzîndu-şi mîinile şi picioarele. Kit îi privi mişcările nevinovate şi provocatoare. Era încotoşmănată din cap pînă în picioare şi tot îi putea simţi sex-appeal-ul. Nu-şi putea imagina o altă femeie care să-i fi putut determina o reacţie asemănătoare într-o asemenea situaţie. Dar de fapt nici nu-şi putea imagina o altă femeie care să-l atragă atît de mult. Sau pe altcineva care să-l facă să simtă mai mult nevoia de a o proteja în loc să-şi dorească satisfacerea dorinţei pe care trupul lui o simţea din ce în ce mai mult. Îşi blestemă propria dorinţă care nu-i dădea pace în timp ce avea grijă de foc şi o privea cum ea aranjează patul. Să stea cu ea în braţe era în acelaşi timp şi plăcere şi suferinţă, dar în mod ciudat asta nu-l făcea să se răzgîndească în privinţa hotărîrii pe care o luase.

Cînd se vor întoarce, iar ea nu se va mai afla undeva rătăcită în mijlocul sălbăticiei lîngă singurul

bărbat alături de care înfrunta pericolul, atunci vor vedea dacă şi ea va simţi că are atîta nevoie de el cum simţea el. El se cunoştea destul de bine. Nu se mulţumea cu jumătăţi de măsură. Decizia sa fusese dintotdeauna ori totul ori nimic şi asta încă de pe vremea cînd îşi dăduse seama că lumea există doar pentru cei puternici care ştiu ce vor.

Noelle făcu un pas înapoi studiindu-şi opera. Arăta surprinzător de confortabil. Oftă gîndindu-se cît de grele ar fi putut fi împrejurările dacă ar fi avut alături un bărbat egoist care ar fi cerut satisfacţie în loc s-o protejeze şi s-o trateze cu atîta grijă. Ar fi putut avea necazuri mari.

– Tare-aş fi vrut să avem un radio, murmură ea întorcîndu-se lîngă foc alături de Kit.

Kit îi aruncă o privire iute cînd ea îngenunche lîngă el.

– Ştiu că eşti obosită. Dar mîine cred că vom depăşi jumătatea distanţei.

– Nu, nu mă gîndeam ca să cerem ajutor. Mă gîndeam la ai noştri. Trebuie să fie înnebuniţi de îngrijorare. Nu ştiu dacă sîntem în viaţă.

Scoase din rucsac cîteva pachete de hrană fără ca măcar să se mai uite la conţinut.

Kit oftă adînc, apoi puse alături băţul cu care aţîţa focul. Se întoarse către ea privind-o.

– N-avem ce face.

Noelle îi întîlni privirea bucurîndu-se de puterea lui pe care ajunsese să se bazeze atît de mult şi de blîndeţea de care avea atîta nevoie. Indiferent ce zicea sau făcea, el o atingea blînd, ajutînd-o fără a

da vreun semn de iritare. Ar fi vrut să-i spună cît de mult însemna asta pentru ea, dar pur şi simplu nu ştia cum.

– Încetează să-ţi mai faci griji. Nu-ţi faci decît rău aşa şi oricum pînă acum ai făcut tot ceea ce depindea de tine, murmură el încet, atingîndu-i încet cîteva şuviţe de păr ce-i scăpaseră de sub căciuliţa tricotată.

Le împinse la loc sub fes.

Gestul tandru era în mod ciudat singurul în stare s-o facă să-şi piardă cumpătul.

– Ştiu, şopti Noelle, cu glas tremurător.

Fără să vrea, simţi lacrimi în ochi. Uimită, se încordă încercînd să-şi stăpînească plînsul. Nu plînsese nici cînd se prăbuşiseră cu avionul şi nici de atunci încoace. Acum era un moment total nepotrivit să dea drumul lacrimilor.

Îşi aplecă fruntea, muşcîndu-şi buzele, iar primul suspin se auzi înfundat.

Sunetul îl străpunse pe Kit ca un cuţit înroşit în foc.

– La naiba, Noelle! O să ieşim de aici, murmură el cuprinzînd-o de umeri şi trăgînd-o aproape de pieptul lui. Cu cealaltă mînă îi lipi capul de umărul lui. Îţi promit.

Noelle simţi cum alături de el îşi recapătă puterile care o părăsiseră cu totul odată cu lacrimile. Se lipi de el bucurîndu-se de mîngîierea pe care el i-o oferea pentru că în clipa aceea nu avea de nimic nevoie decît de el.

– Strînge-mă în braţe, şopti ea, cuibărindu-se şi

mai adînc la pieptul lui. Măcar pentru o clipă fă-mă să uit.

Kit se aplecă lipindu-şi obrazul de creştetul ei. Fusese atît de curajoasă şi mai puternică decît toate femeile pe care le cunoştea şi chiar şi decît o bună parte dintre bărbaţi. Nu se plînsese niciodată, deşi trebuise să facă lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată pînă atunci. Şi obosise pînă la epuizare ca să ţină ritmul pe care-l considera el necesar.

– Prinţesă, te-am chinuit prea tare, zise el răguşit mîngîind-o pe spate.

Sentimentul de vină nu era ceva ce el accepta în mod obişnuit. Fără să stea pe gînduri, o răsuci încet în braţe şi ridicînd-o o aşeză pe genunchii lui. Mişcarea era stîngace pentru că încă îl mai durea umărul, dar acum îl intersa mai mult confortul ei decît durerea lui.

– Nu, Kit, protestă Noelle printre lacrimi.

Kit ignoră încercarea ei de a-şi înălţa capul.

– Taci şi ţine capul acolo unde e, îi zise el.

Îi cuprinse obrazul cu palma şi-i sprijini capul de pieptul lui.

– Acum putem să ne odihnim puţin.

Noelle îşi zise că ar trebui să i se împotrivească, dar gîndurile nu se transformară în fapte. Rămase cu capul lipit de pieptul lui simţindu-i căldura trupului în timp ce noaptea cădea în jurul lor, iar vîntul foşnea printre copacii de la intrarea în grotă.

La început lacrimile veniră tăcute, apoi i se înnodară în bărbie, din ce în ce mai repede pînă cînd începu să plîngă în hohote. Braţele lui o ţineau

strîns îndepărtîndu-i fiorii de spaimă ce amenințau s-o copleşească. Se agăță de el cu toată puterea în timp ce şoaptele lui de mîngîiere îi răsunau în urechi amintindu-i mereu că nu e singură.

Cînd se linişti în cele din urmă, se simți complet stoarsă de puteri. Era un efort prea mare chiar şi să-şi deschidă ochii.

Kit o împinse puțin mai jos sprijinindu-i capul pe încheietura brațului. Îi scoase fesul şi părul negru de abanos se răspîndi în valuri pe brațul lui. Era atît de palidă şi de slăbită. Ridicîndu-se încet cu ea în brațe, se îndreptă către pat şi o aşeză uşor, acoperind-o cu păturile.

– Cina? murmură ea cu un glas din care nu dispăruseră încă suspinele.

– O pregătesc eu. O mîngîie uşor pe obraz atingîndu-i buzele cu vîrful degetelor. Tu odihneşte-te.

Noelle se chinui să deschidă ochii. Îngrijorarea din ochii lui o duru.

– Pot să...

Nu mai reuşi să termine. El îi acoperi gura cu mîna oprindu-i protestele.

– Nu în seara asta, prințesă. Am să o pregătesc eu. Mîine îți promit că te las să zici tot ce vrei.

Se aplecă înlocuind degetele cu buzele.

– Închide ochii şi dormi. Am să te trezesc cînd e gata mîncarea, adăugă el zîmbindu-i.

Noelle oftă adînc, lăsîndu-şi trupul să se relaxeze cu adevărat pentru prima dată în ziua aceea.

– Mulțumesc, şopti ea, închizînd ochii.

Atunci cînd el îi răspunse, ea deja nu-l mai

auzea pierdută în lumea viselor şi căzînd într-un somn adînc de care corpul ei avea nevoie.

Kit rămase lîngă ea cîteva minute ascultîndu-i respirația regulată, repetîndu-şi în gînd motivele pentru care insistase să străbată o distanță atît de mare în această primă zi a deplasării lor.

Vremea era cel mai de temut duşman al lor în această regiune a țării şi se putea schimba oricînd pe neaşteptate. Nu avusese de ales, dar, în timp ce pregătea mîncarea, blestema avionul, pe el însuşi şi situația în care se aflau.

Noelle nu merita să treacă printr-un asemenea pericol sau prin asemenea greutăți care-şi puneau amprenta asupra trupului ei delicat. Oftînd, ştiind că deşi era necăjit datorită împrejurărilor, mîine va trebui să-i ceară să facă un efort şi mai mare. Pur şi simplu nu avea încotro. Dar în seara asta putea s-o cruțe, îşi zise el ocupîndu-se în continuare de pregătirea cinei. Cînd fu gata, el umplu două farfurii şi le duse către pat. În grotă se mai încălzise puțin acum. Vîntul se mai potolise şi nu mai bătea direct către intrare. Se aşeză pe marginea patului folosind un bolovan din apropiere drept masă pentru farfurii.

– Prințesă, şopti el încet, mîngîindu-i obrazul cu vîrful degetelor.

Noelle se întoarse către el zîmbind în somn.

Lui Kit i se opri respirația văzîndu-i gestul nevinovat. Trupul lui reacționă imediat amintindu-i de îndelungata abstinență la care îl supusese. Bombănind o înjurătură pe care era bucuros că ea nu o poate auzi, îşi schimbă poziția şi o strigă din nou

mai insistent de astă dată. Acest lucru însă îl aduse într-o situaţie şi mai delicată cînd Noelle se încolăci în jurul mijlocului lui ca un şarpe. Rămase cu ochii pironiţi asupra capului din poală uimit de cît de bine se potrivea în acel loc chiar dacă asta nu-l ajuta cu nimic în privinţa corpului său care nu voia să priceapă cu nici un chip că el e o fiinţă raţională care n-avea de gînd să cedeze tentaţiei. Dar cînd ea se întoarse cu faţa în jos între picioarele lui, Kit simţi că-şi pierde bruma de control pe care o mai avea. Fără a mai pierde vreo clipă, o ridică în braţe scoţînd-o din zona periculoasă.

– Noelle, şopti el răguşit pe un ton care arăta cît de aproape era de a-şi pierde cumpătul. Deschide ochii.

Noelle se întinse somnoroasă, auzindu-i glasul şi-i răspunse doar pentru că-şi dădu seama că el voia ceva de la ea. Îşi sili pleoapele să se ridice murmurîndu-i numele.

Kit gemu. Tonul ei adormit şi seducător era ultimul lucru de care avea nevoie şi singurul lucru la care din păcate reacţiona trupul lui chinuit.

– La dracu'! exclamă el şi aplecîndu-se iute îi cuprinse gura într-un sărut mistuitor.

Dacă ar fi întîmpinat vreo rezistenţă poate că s-ar fi putut opri. Dar dimpotrivă, gura ei se deschise aproape leneş oferindu-i invitaţia de a o cerceta în voie. Limba lui pătrunse în interiorul catifelat căutînd dulceaţa care ştia că îl aşteaptă acolo.

Noelle se trezi în timpul sărutului lui şi lacomă îi răspunse cu aceeaşi pasiune pentru a-şi împlini

propria dorință.

– Kit, şopti ea, cînd îşi ridică puțin capul ca să respire.

Îi mîngîie umerii şi-şi îngropă mîinile în părul lui.

– Te-am visat, recunoscu ea, dezarmată acum, datorită somnului profund, într-atît încît să-i poată spune întregul adevăr.

– Eşti aici.

Rațiunea îi spunea că trebuie să se oprească.

– N-ar trebui să fiu.

Ochii ei zîmbiră la fel ca şi curba seducătoare a buzelor.

– Dar eu vreau să fii aici.

Privi în ochii lui verzi ca o zi de primăvară şi zări acolo sfîrşitul propriei ierni a sufletului ei. Pasiunea era o forță a universului care făcea ca viața să renască. Nu era dragoste, dar ea descoperi uimită în clipa aceea că nici nu era nevoie să fie. Ştia că el e blînd şi tandru. Putea avea deplină încredere în el că o trata cu grijă, pe ea care era lipsită de experiență. Iar el îi arătase că nu-i este teamă de lumea ei.

– Fă dragoste cu mine, îl rugă ea cu o şoaptă adîncă şi seducătoare.

Se arcui delicat către el.

– Te rog.

Kit o cercetă uimit şi observă că pe chipul ei nu se citea nici o urmă de îndoială. Aşteptase acest moment de la bun început şi nu crezuse că va ajunge vreodată să-l trăiască cu adevărat. Iar acum cînd această minunată clipă sosise, el nu era pre-

gătit să-i accepte invitația, în ciuda durerii pe care continua s-o resimtă din plin trupul lui.

Zîmbetul ei se accentuă dovedind fără să-şi dea seama că ştia foarte bine ceea ce voia.

– Învață-mă să fac dragoste. Îi mîngîie uşor părul de pe tîmple. Învață-mă cum să-ți fac plăcere.

Kit trase adînc aer în piept, îndepărtînd tensiunea care-i cuprinsese muşchii. Acum nu mai putea spune că pericolul situației era cel care-i slăbea puterea de autoapărare.

Privirea din ochii ei era foarte clară şi explicită. Îl dorea. Simplu ca bună ziua. Poate că el şi-ar fi putut înăbuşi propriile dorințe, dar nu şi pe ale ei. Îi atinse uşor buzele cu vîrful degetelor.

– Ți-aş fi oferit şampanie şi lumînări la miezul nopții.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îi desfăcu nasturii de la haină urmîndu-i cu atenție expresia chipului. Noelle îi copie mişcările pentru că nu cunoştea alt mod de a începe.

– În loc de asta mi-ai oferit căldură cînd mi-a fost frig şi m-ai ținut în brațe cînd am plîns ca un copil, şopti ea.

Kit îi desfăcu reverele hainei şi văzu puloverul gros de dedesubt.

– Atît de multe haine.

– Prea multe haine, îl corectă ea.

Noelle îi deschise haina şi-i zise:

– Tu primul.

El îi dădu drumul cu părere de rău ca să-şi scoată haina şi puloverul pe care le aşeză peste

păturile întinse la picioarele ei.

– Acum tu.

O luă în brațe ridicînd-o ușor ca să-i scoată hainele groase. Noelle tremură ușor simțind aerul rece din grotă cînd rămase doar cu sutienul și bluza de deasupra. În cîteva clipe se trezi sub păturile mai călduroase acum cînd aveau și hainele lor deasupra. Înăuntru se simțea ca într-un cuib întunecat și cald în care se simțea mireasma trupului lui Kit. Se lipi de el cînd se așeză și el alături.

– Acum bluza și sutienul, șopti el, după care începu s-o dezbrace.

Noelle se uită la el prin întunericul străbătut doar de lumina jarului de la foc. Ea se simțea probabil la fel cum se simțeau și femeile primitive în urmă cu mii de ani cînd bărbații lor soseau în miez de noapte aducîndu-le promisiunea unui trup cald și puternic care să-l protejeze pe al lor care era mai fragil și n-ar fi putut rezista de unul singur condițiilor vitrege în care trăiau atunci.

– Acum tu, zise ea trecîndu-și degetele peste nasturii cămășii lui și descheindu-i unul cîte unul.

El se scutură înfiorat cînd îi simți pe piept atingerea ușoară a mîinilor care-i făcea pielea ca de găină chiar și prin materialul gros. Ea zîmbi cu ochii licărind de senzualitatea momentului pe care îl trăia.

Kit se apleca să guste acel zîmbet, primul din teritoriul virgin pe care-l va cuceri în acestă noapte de pasiune ce lega istoria de început a omenirii cu prezentul acestui moment.

Capitolul 10

Noelle îi răspunse la sărut aşa cum o învăţase el. Se răsuci către el pentru a se apropia mai mult de focul pe care-l simţea mocnind în el. Îşi simţi membrele cuprinse de o durere dulce care i se concentră apoi în partea de jos a abdomenului. Se arcui către el căutînd orbeşte ceea ce numai el îi putea oferi.

– Kit!

El o mîngîie, trecîndu-şi mîinile uşor de-a lungul trupului ei delicat. Îi scoase pe rînd toate hainele pînă cînd o simţi goală aşteptîndu-l. Pentru că nu ridicase păturile ca să nu-i fie frig, se bizui pe celelalte simţuri ca să-i savureze goliciunea. Mirosul trupului ei de femeie era atît de puternic încît îşi dorea să se contopească împreună cu ea atît de mult încît cele două trupuri să devină unul singur. Îi cuprinse sînii plini în palmă simţindu-le greutatea şi pielea mătăsoasă.

– Eşti atît de frumoasă, murmură el sărutînd-o la

baza gîtului, apoi coborînd mai jos pînă-i atinse mugurul sînului care parcă se ridicase supărat că nu i se dă atenția cuvenită.

Noelle scoase o exclamație simțindu-i buzele pe sîn. Umezeala caldă a gurii lui era intimă într-un mod necunoscut de ea pînă atunci. Şi totuşi ea dorea mai mult. Cu degetele răsfirate în jurul lui îl trase mai aproape arcuindu-se către gura lui. Cînd degetele lui îi găsiră mugurele celuilalt sîn, dublînd astfel plăcerea, ea strigă simțind cum abdomenul i se încordează dureros. Respira din ce în ce mai greu în timp ce muşchii i se încordau pe rînd aşteptînd ceva ce ea nu înțelegea încă. Mîinile lui alunecară mai jos, lăsînd în urmă o dîră de foc pînă cînd se opriră posesiv între coapsele ei.

O apăsă creîndu-i o nouă dimensiune a dorinței. Gemînd şi zvîrcolindu-se, ea nu mai era conştientă de cuvintele care-i alunecau printre buzele întredeschise, pe care le îndrepta către cer. Nu cunoştea decît atingerea acestui bărbat şi-i simțea din plin căldura arzătoare care-i putea topi castitatea minții şi a trupului.

Încet, încet mişcările lui se schimbară. Se afla acum în interiorul ei, împingînd uşor, aşteptînd, căutînd, insistînd cu blîndețe. Închise ochii concentrîndu-se asupra atingerii lui. Tensiunea devenise de nesuportat.

– Te rog, Kit! îi ceru ea cu o explozie de dorință pătimaşă.

Mîna lui se mişcă. Tensiunea se sfărîmă în mii de bucățele, iar ea se înălță undeva deasupra într-un

loc plin de lumină, culoare şi sunet. Se simţea cînd fierbinte cînd rece. Era singură, apoi împlinită dincolo de orice închipuire şi simţi că zboară. El se afla acum alături de ea zburînd şi îndemnînd-o să-l urmeze cu şoapte aspre de iubire pătimaşă. Simţi din nou încordarea de data aceasta curios de puternică. Îi răspunse de acestă dată folosindu-şi muşchii cu o putere feminină pe care nu ştiuse pînă acum că o posedă. Îl ţinu strîns în ea, mişcîndu-se odată cu el şi cerîndu-i să-i dea totul.

Cerul explodă într-un curcubeu de emoţii nemaitrăite pînă atunci. Auzi strigătul lui răguşit, apoi îi simţi buzele lacome oprindu-i ţipătul. Apoi urmă o senzaţie de cădere. I se făcu teamă cînd simţi întunericul ce o cuprindea, dar braţele lui erau acolo puternice şi sigure, ţinînd-o strîns la piept îmbrăţişată atunci cînd somnul o învălui în mantia lui întunecată ca un prieten demult aşteptat.

Kit stătea nemişcat ţinînd-o pe Noelle în braţe în timp ce dormea. Nu-şi imaginase că-i va veni atît de greu să-şi recapete echilibrul după ce făcuse dragoste în felul acesta cu ea. De fapt, dacă era cinstit cu el însuşi, pînă acum nu i se întîmplase niciodată să fie nevoit să-şi recapete echilibrul. Întotdeauna ştiuse ce şi pe cine dorea, cum să obţină ceea ce vrea şi cînd să se desprindă de plăcerile oferite. Dar Noelle îl învăţase că regulile lui nu erau legi ce nu puteau fi încălcate.

El voise se aştepte pînă cînd vor scăpa de pericol pentru a-şi oferi şi a-i oferi şi ei timpul

necesar de a se adapta noii relații. Eşuase în această încercare, ceea ce nu i se mai întîmplase niciodată pînă acum. Şi ce realizase acum? Noelle îi povestise prea multe despre trecutul ei ca el să-şi poată imagina că viitorul va fi uşor. El nu-i putea promite că sentimentele ce-l încercau erau veşnice. Dar nici ea nu-i ceruse să-i promită nimic, ci doar îl rugase să facă dragoste cu ea.

Se încruntă în penumbră. Oare ce o determinase să se răzgîndească brusc? Oare profitase de ea fără să-şi dea seama? El încercase să evite acest lucru şi s-o facă să înțeleagă faptul că odată ce vor începe o asemenea relație nimic nu va mai rămîne la fel. Dar ea nu-l ascultase. Trupul ei fusese cald şi primitor, iar mîinile la fel de nerăbdătoare ca şi mişcările corpului ce-i răspunsese la fiecare gest făcut de el. Îi oferise mai mult decît oricare altă femeie, îi oferise mai mult decît inocența. Îi oferise încredere şi sinceritate. El nu putea rămîne mai prejos. Măcar atîta lucru îi putea promite. Fără a-şi da seama, îşi întări strînsoarea în jurul trupului ei. N-o să-i dea drumul. Dacă ajunseseră pînă aici toate acestea trebuiau să se termine într-un fel. Luînd această hotărîre, Kit întoarse capul ca s-o privească aşa cum dormea cuibărită la pieptul lui.

Ridică mîna îndepărtîndu-i şuvițele de păr de pe tîmple. Genele întunecate îi umbreau obrajii, iar buzele îi erau uşor umflate de la săruturile lui. Simți cum îi cuprinde din nou dorința privind-o cum doarme. Se abținu ca s-o lase să se odihnească. Se mulțumi doar s-o sărute uşor pe buze şi s-o

strîngă şi mai aproape de inima lui. Închizînd ochii, adormi cu imaginea ei în minte, aşa cum dormea acum şi cum arătase în clipa cînd el îi sfîşiase vălul inocenţei.

Noelle se trezi încet, conştientă de un sentiment de împlinire absolut nou pentru ea, simţindu-se minunat aşa cum stătea la căldură sub pături şi cu urechea lipită de inima lui Kit. Zîmbi uşor cînd deschise ochii savurînd din plin această nouă senzaţie de pace şi linişte sufletească.

– Îmi place zîmbetul ăsta, murmură Kit, şoptindu-i cuvintele la tîmplă.

Noelle ridică fruntea şi-l privi. Simţea că-i aparţine în întregime, dar oare şi el simţea acelaşi lucru? Întrebarea nerostită îi încordă uşor trupul. Căldura din ochii lui era sinceră, o posesivitate plină de tandreţe care nu existase cu o seară în urmă.

– E tîrziu? întrebă ea, nu pentru că ar fi interesat-o ci pentru că trebuia să spună ceva.

El îi cuprinse obrazul, atingîndu-i buzele cu vîrfurile degetelor.

– Doar puţin după revărsatul zorilor.

Glasul lui răguşit şi blînd împreună cu emoţia întipărită pe chip, pe care nu făcea nici un efort să şi-o ascundă, îi alungă temerile. Noelle oftă uşor şi nu rezistă tentaţiei să-i atingă podul palmei cu vîrful limbii. Zîmbetul lui o impresionă profund.

– Cum te simţi? o întrebă el încet, cercetîndu-i privirea şi chipul. Îţi pare rău?

Ea îşi umezi buzele cu vîrful limbii. Nu-i trecuse

prin minte că el ar putea-o întreba aşa ceva. Mai mult decît atît, nu se gîndise nici o clipă că ar putea încerca vreo părere de rău. Ea alesese această cale cunoscînd riscul implicat. Crezuse că el a înțeles acest lucru.

– Nu. Dar ție?

El îi cuprinse obrajii în palme.

– Nicidecum dacă tu eşti fericită.

O trase încet către el pînă cînd buzele îi atinseră uşor gura.

– Eşti fericită?

Ea îi atinse gura, acea gură care o învățase înțelesul unui sărut adevărat, care-i dezmierdase sînii şi-i lăsase în urmă o dîră de foc pe abdomen.

– Da, şopti ea.

El răsuflă încet, uşurat să scape de tensiunea pe care nu dorise să o recunoască pînă atunci. Pînă în clipa aceea nu fusese sigur că nu el purta vina celor întîmplate.

– Eram îngrijorat, mărturisi el.

Noelle se ridică puțin surprinsă de dorința ce o cuprinsese să-l țină în brațe.

– N-ai de ce. Am dorit asta şi te-am dorit pe tine.

Îşi încolăci brațele în jurul gîtului lui şi se răsuci încet pînă ajunse deasupra lui. Trupul ei se lipi de al lui parcă formînd un întreg.

Lui Kit îi plăcea s-o simtă atît de aproape. Nu se aşteptase la o asemenea reacție din partea ei, aşa cum nu se aşteptase nici la sinceritatea absolută de care dădea dovadă. O mîngîie uşor pe spate atingîndu-i cu vîrfurile degetelor punctele sensibile pe

care le descoperise noaptea trecută. Ea se arcui către el cu ochii întunecați de dorința ce se trezea din nou în trupul ei.

– Ai idee cum mă faci să mă simt? o întrebă el.

Ea clătină din cap, iar valurile de păr negru îi mîngîiară umerii goi şi pieptul.

– Nu. Spune-mi, îl invită ea cu o şoaptă răguşită urmărindu-i buzele.

– Mă simt ca un bărbat ce ține în brațe maximum de feminitate căreia i-ar putea face față, zise el.

Ea clipi uimită.

– Zău?

El o apăsă uşor pe ceafă, primind imediat un răspuns. Ea gemu încet rotindu-şi coapsele. Trupul lui răspunse pe loc, încordîndu-se şi amintindu-i de dorința arzătoare ce cu greu putea fi controlată.

– Simți? o întrebă el.

– Dar tu ai...

Noelle se opri brusc dîndu-şi seama de indiscreția cuvintelor pe care era să le rostească.

– Am mai avut şi alte femei? completă el în locul ei.

Nu-şi putea nega trecutul şi nici nu dorea să-l ascundă față de ea.

Noelle încuviință.

– Nici una ca tine, murmură el, apropiindu-se de gura ei. Niciodată ca tine.

– Pentru că sînt virgină?

– Ai fost virgină, corectă el cu ochii licărind de dorință şi de amintirea acelui moment de neuitat.

O sărută adînc, iar limba lui imită acea clipă de

posesivitate. Ea îi răspunse la fel, aşa cum îi răspunsese şi trupul mai devreme. El continuă să o sărute cu patimă pînă cînd simţi că nu se mai poate stăpîni. Cu mare părere de rău şi cu un efort neaşteptat de greu, reuşi să-şi desprindă gura de buzele ei.

– Nu. Eşti încă novice. Nu vreau să-ţi fac rău. Şi trebuie să plecăm, oricît de mult mi-ar plăcea să rămînem aici.

Timp de o clipă Noelle rezistă încercării lui de separare. Vechile temeri de a nu fi abandonată erau încă destul de proaspete în minte ca să lupte pentru siguranţa ce-i fusese întotdeauna interzisă.

Kit înţelese lupta ce se dădea în ea. Îi cuprinse obrajii în palme privind-o adînc în ochi.

– Nu plec nicăieri. Mergem împreună. Şi nu spun niciodată şi doar nu acum.

Aşteptă.

Noelle îl asculta nu numai cu urechile. Îl asculta cu inima reflectînd asupra tonului şi a cuvintelor. Senzaţia că trebuie să lupte o părăsi, îndepărtată de sinceritatea şi siguranţa pe care le găsise întotdeauna în braţele lui şi de înţelegerea pe care el o avea faţă de ea. Îi zîmbi.

– Atunci diseară? îl întrebă ea.

El clătină din cap rîzînd de nerăbdarea ei lipsită de orice jenă.

– Mă aşteptam din partea ta măcar la puţină timiditate, murmură el.

Ea clipi nedumerită. Pentru că îşi petrecuse practic toată viaţa ca o exilată, pentru ea nu exis-

taseră confidențe din partea altor fete sau secrete intime împărtăşite ca între femei.

– De ce? Mi-a plăcut ce am făcut.

El înghiți în sec mişcîndu-se cu grijă. Pentru un bărbat hotărît să aibă grijă de femeia lui nu prea reuşea mare lucru în a-şi convinge anumite părți anatomice să-l asculte. Trupului lui i se părea că-i plăcea tare mult modul în care ea îl privea cu ochii sclipind de o dorință atît de sinceră.

– Mă bucur. Dar n-ai putea să păstrezi genul ăsta de declarații pentru mai tîrziu cînd aş putea face ceva mai mult pentru amîndoi?

Ea se roti încet între coapsele lui oprindu-se brusc cînd îi simți tăria.

– Kit?

Ochii lui sclipiră de dorința pe care nu intenționa să şi-o satisfacă.

– Noelle? o imită el răguşit.

– Eu am provocat asta?

– Mai vezi vreo femeie pe-aici?

Ea rîse încet sărutîndu-l uşor.

– Ar trebui să spun că-mi pare rău?

– Nu. Dar ar trebui să te ridici. La vîrsta mea poate că am trecut de stadiul în care hormonii controlează totul, dar am şi eu limitele mele totuşi.

O împinse uşor de pe pieptul lui, dezamăgit de aerul rece care înlocui căldura trupului ei.

– Sus, prințesă.

Adresîndu-i o privire teatrală plină de reproş, Noelle se acoperi cu o pătură.

– Mi-ai luat hainele, zise ea.

Kit se uită jos pe pămînt unde se afla grămada lor de haine.

– Cred că vrei doar ca să-mi înghețe mie fun...

Noelle îi acoperi buzele cu mîna înainte de a apuca să termine de rostit cuvîntul.

– Te rog, îl imploră ea folosindu-şi întreaga artă pentru a suna neajutorată.

El o sărută în palmă, apoi îi băgă mîna sub pătură.

– Pariez că ai exersat privirea asta în oglindă săptămîni întregi pînă ți-a reuşit.

Se aplecă într-o parte şi ridică hainele.

Noelle îl privi cum i se încordează muşchii spatelui, admirîndu-l. Era un bărbat frumos, un model de perfecțiune masculină şi în clipa de față era al ei. Nu se mai gîndi însă la asta încercînd să-şi umple memoria cu amintiri plăcute.

– De fapt mi-au trebuit doar cîteva zile.

Kit îi aruncă o privire peste umăr, ridicînd din sprîncene.

– Adică chiar ai exersat-o?

Ea încuviință, amuzată de privirea lui neîncrezătoare.

– Am fost şi eu copil, ai uitat? Copiii se pricep de minune să joace teatru.

Kit se întoarse punînd hainele pe pat.

– Pentru mine ajunge doar să-mi ceri ceva. Nu ai nevoie de trucuri.

Noelle îşi luă hainele.

– Ştiu, zise ea serioasă, renunțînd la joc. Cred că acesta e unul dintre motivele care mi-au dat curaj

să pot face dragoste cu tine.

Îşi luă sutienul şi-l băgă sub pătură să-l încălzească puţin înainte de a şi-l pune.

Kit o studie urmărindu-i expresiile feţei.

– Nu mă deranjează trucurile tale atîta timp cît nu simţi nevoia că *trebuie* cu orice preţ să le foloseşti.

Ea îi aruncă o privire iute apoi continuă să se îmbrace.

– Ştiu şi *asta*.

Îşi puse sutienul şi pătura îi căzu de pe sîni. Kit i-o ridică la loc pe umeri pentru a o proteja împotriva frigului.

Noelle reuşi în cele din urmă să şi-l încheie apoi se uită la el. Gestul lui fusese deosebit de intim şi blînd, la fel de atrăgător ca şi ceea ce se petrecuse între ei în timpul nopţii. Dar ciudat, acum pentru ea altceva conta mai mult.

– De ce nu-ţi pasă de modul meu distrat de a fi şi de jocurile mele? îl întrebă ea încet simţind dintr-o dată nevoia de a şti adevărul cu toată teama ce o încerca punîndu-i această întrebare.

Chipul lui redeveni serios la fel ca al ei. Kit îi cuprinse umerii fragili în mîinile lui puternice şi mari. Îi simţea oasele delicate prin pătură, dar le simţise puterea şi ştia că nu sînt chiar aşa de slabe cum păreau la prima vedere.

– Din mai multe motive, zise el încet, gîndindu-se la tot ceea ce se întîmplase din clipa în care se cunoscuseră. Eşti unică. Eu n-am avut niciodată nevoie de ceva ce putea fi imitat cu uşurinţă sau

lesne de obținut. Tu nu te încadrezi în nici una dintre aceste două categorii. De asemenea te ascunzi atît de bine încît nimeni din jurul tău se pare că nu-şi dă seama că tu eşti de fapt foarte realistă, alegînd din lumea exterioară exact acele lucruri ce se potrivesc propriului tău univers. Nu cunosc pe nimeni care să aibă o asemenea putere sau capacitate şi asta mă fascinează. Mă faci să mă gîndesc mereu la tine ca la un lucru delicat şi fragil ce are mereu nevoie de protecție, deşi ştiu al naibii de bine că în multe privințe tu nu eşti deloc aşa. Îmi plac misterele. Iar tu eşti enigmă.

O trase mai aproape.

– Dar cel mai mult îmi place să ştiu că în ciuda jocurilor tale şi a lumii ciudate în care trăieşti eu te înțeleg. Sau cel puțin tu mă laşi să văd dincolo de aparențe. Prințesa se află într-un castel bine apărat, dar din cînd în cînd lasă podul pentru ca eu să pot pătrunde înăuntru. Nu cred că m-am simțit mai fericit în viața mea decît atunci cînd tu mă laşi să mă apropii de tine, încheie el cu un zîmbet ciudat şi tandru care-i umbri o clipă privirea plină de înțelesuri ascunse.

Noelle lăsă cuvintele lui să-i pătrundă în suflet, îndepărtîndu-i pustietatea ce domnise acolo dintotdeauna. De atîta timp căuta pe cineva în care să poată avea încredere încît aproape uitase scopul căutării.

– Ți se pare că sînt încrezut?

Ea clătină din cap nefiind sigură exact ce simțea. Existau prea multe emoții care-şi croiau acum drum

către suprafață sosind din locuri ascunse răspunsuri la care trebuise să renunțe încă dinainte de a fi destul de mare ca să știe ce înseamnă.

– Aşa ar trebui?

– Probabil.

El o trase şi mai aproape pînă cînd îi apropie gura la cîțiva centimetri de a lui. Privi la buzele ei amintindu-şi de gustul lor. Nu-şi mai amintea ca vreo femeie să fi reuşit vreodată performanța de a-l seduce psihic avînd o asemenea influență asupra trăirilor lui sufleteşti. Limba ei era roz, umedă şi ciudat de timidă.

El gemu adînc în sinea lui, apropiind-o şi mai mult, dar totuşi fără a profita de invitația oferită de buzele umede şi dulci.

– Sărută-mă, *murmură el mai mult a rugă decît a* ordin.

Din nou vîrful limbii ei apăru umezindu-şi buzele, apoi se întinse umezindu-le şi pe ale lui.

Noelle îi acoperi gura lui Kit cu buzele ei savurînd din plin libertatea de a explora ceea ce el îi oferea. Mîinile lui o țineau ferm, dar nu cu putere, ci doar ca s-o susțină în tot ceea ce ea avea de gînd să facă. Imaginația ei era bogată.

Dorința mocnită izbucni ca un vulcan. Iar trupul ei îşi aminti de plăcerea pe care o cunoscuse pentru prima dată noaptea trecută. Dorința ei căpătă formă şi conținut ca o vietate capabilă de mai multe decît existența normală de zi cu zi cunoscută pînă în clipa cînd acest bărbat o învățase ce-nseamnă viața cu adevărat.

Sutienul dispăru cu viteză mai mare decît fusese pus. Se întîlniră cu mişcări perfect coordonate de parcă totul s-ar fi desfăşurat pe o muzică numai de ei ştiută. Numele lui se auzea cîntat ca o melodie. Al ei ca un ecou a ceea ce se petrecea între ei. Şi cînd atinseră culmile extazului, atmosfera întreagă din jurul lor părea să fi rămas pe loc, nemişcată aşteptînd nota finală a împlinirii. Aceasta odată cu strigătul ei ce-i rostea numele şi cu geamătul lui adînc de extaz. Şi toate bunele intenţii şi toate întrebările rămaseră undeva pierdute şi uitate în bătălia cîştigată de pasiunea ce-i purtase pe culmîle împlinirii.

Capitolul 11

Noelle urmărea spatele lat al lui Kit în timp ce el mergea urcînd pe cărarea ce aproape că nu se vedea deloc. Îi trebuise mai mult de-un ceas pînă cînd să simtă că muşchii i se relaxaseră după marşul forţat din ziua precedentă.

Zîmbi uşor aducerilor aminte, gîndindu-se că era foarte ciudat că nu simţise deloc febra musculară cît timp se aflase în braţele lui azi-noapte şi azi dimineaţă.

– Te simţi bine? o întrebă Kit oprindu-se pe marginea cărării într-un mic luminiş.

Îi studie expresia de pe faţă, modul în care stătea în picioare şi respiraţia. De data asta adoptase un ritm mai lent. Instinctul îi spunea că se apropiau de capătul călătoriei şi se părea că deocamdată şi vremea ţinea cu ei.

Noelle se opri în faţa lui purtînd încă zîmbetul întipărit pe chip. Îi atinse obrazul.

– Da. Mă cam dor puţin muşchii, dar nu prea tare.

El se încruntă necăjit.

– Ţi-am zis doar că ar fi trebuit să aşteptăm pînă diseară ca să facem dragoste din nou.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, surîzînd larg şi privindu-l şmechereşte.

– Ai fi putut aştepta?

El gemu trăgînd-o aproape.

– Taci! şopti el. Taci înainte să-mi vină vreo idee aici şi acum.

Ea rîse cu nasul îngropat în haina lui, savurîndu-i apropierea şi modul în care el părea să se bucure cînd o ţinea strîns la piept.

– Dar îmi place cînd mă săruţi, obiectă ea.

În ciuda mîinii de pe ceafă care o ţinea apăsată, ea îşi ridică fruntea uitîndu-se la el.

Kit privi în ochii ei veseli şi renunţă să se mai stăpînească. Era totuşi un biet muritor ce nu putea rezista unei asemenea tentaţii din partea prinţesei lui.

– La naiba! murmură el acceptînd darul pe care ea era hotărîtă să i-l ofere.

Mîinile lui îi găsiră trupul chiar şi prin hainele groase lipind-o strîns de el. Mirosul ei feminin îi umplea nările purtînd în el parfumul pasiunii arzătoare cu care făcuseră dragoste mai devreme.

Noelle îşi strecură mîinile pe sub haina lui cît putu de mult. Căldura lui o învălui pe nesimţite în timp ce răspundea cu ardoare sărutărilor lui. Gemu uşor oferindu-i sunete fără cuvinte, savurînd plăcerea momentului şi întinzîndu-se peste el ca o liană. Cînd el îşi ridică fruntea, ea îl privi uimită să con-

state că şi el respira la fel de greu ca şi ea, iar pieptul i se ridica şi cobora lîngă sînii ei de parcă s-ar fi sufocat.

– Îmi place modul în care faci pauze, şopti ea abia respirînd.

El îi atinse buzele cu mînuşa apoi îi văzu obrajii colorîndu-se uşor. Roşeaţa se datora pasiunii şi nu frigului, o amintire tăcută a ceea ce împărtăşiseră împreună.

– Aveam nevoie de asta.

– Şi eu. Mă bucur că te-ai gîndit. Eu încă nu sînt chiar atît de curajoasă.

El îşi dădu capul pe spate rîzînd, iar hohotele lui răsunară în întreaga pădure.

– Aşa vorbeşte doamna care m-a sedus azi dimineaţă?

Sprîncenele lui blonde se ridicară a uimire deasupra ochilor verzi de smarald.

– Păi, erai prea nobil.

Se încruntă cînd Kit începu să rîdă şi mai tare. Kit privi expresia de pe chipul ei, uluit cît de mult începuse ea să însemne pentru el. Arăta ca un copil nedumerit, dar trupul din braţele lui aparţinea categoric unei femei, femeia lui.

– Prinţesă, singura persoană nobilă dintre noi eşti tu.

O sărută pe o sprînceană, apoi îi ridică mîna îndepărtîndu-i puţin mănuşa atît cît să-i descopere încheietura delicată a mîinii. O sărută în acel loc atingînd-o uşor cu vîrful limbii.

Noelle simţi brusc o senzaţie de arsură în partea

de jos a abdomenului privind la capul blond aplecat deasupra mîinii ei.

Timp de o clipă se simți exact ca o prințesă ce primea omagiile cavalerului ei preferat. Kit ridică ochii care redeveniseră serioşi în ciuda gestului făcut în glumă.

Noelle îşi trecu mîinile prin părul lùi blond care lucea ca aurul vechi în soarele de dimineață.

– Eu trebuie atunci să-ți spun „domnule"?

– Atîta timp cît poți să-mi spui iubitule, îi răspunse el încet.

– Pot.

Îi dădu drumul la mînă şi i-o băgă în buzunar.

– Trebuie să plecăm mai departe.

– Ştiu.

El făcu un pas înapoi.

– Să-mi spui dacă începi să ai probleme cu respirația. Am tot urcat de dimineață şi am ajuns destul de sus, aşa că e normal. Drumul va deveni în curînd mai greu.

Privi peste umăr către cărarea pe care o urmaseră, apoi în față la drumul care-i aştepta.

– Nu ştiu dacă am ales varianta cea mai potrivită, dar nu vom afla pînă cînd nu încercăm. Privi din nou la ea. Aş fi vrut să-ți pot promite cum va fi restul drumului.

Ea zîmbi aranjîndu-şi rucsacul mai bine pe umeri.

– De data asta nu ți-am cerut promisiuni, îi aminti ea.

– Ştiu. Poate că ar fi trebuit s-o faci.

Ea clătină din cap foarte sigură de alegerea făcută.

– Nu. Amîndoi trebuie să ne asumăm acelaşi risc.

Scoase mîna din buzunar şi-i atinse braţul.

– Dacă tot a trebuit să trec prin aşa ceva, atunci mă bucur că sînt împreună cu tine.

El o cercetă atent, dorind cu disperare s-o poată crede. Încă nu putea să uite faptul că din cauza întîlnirii lui programate în Denver ajunseseră în această situaţie.

– Eu aş fi vrut din tot sufletul ca tu să nu ajungi să treci prin asta.

– Atunci nu ne-am fi întîlnit.

Privi în lături o clipă, după care îşi adună curajul şi se uită din nou în ochii lui.

– *Şi n-am fi făcut nici dragoste.*

– Nu regret asta, răspunse el imediat. Nici măcar să nu-ţi treacă

prin cap aşa ceva.

– Nu-mi trece.

Lăsă mîna jos şi făcu un pas înapoi.

– Hai că pierdem timpul.

El încuviinţă dorindu-şi să se termine odată această călătorie şi să-şi cruţe eforturile pe care urma să le facă pînă cînd vor ajunge undeva. Ea era curajoasă şi puternică, dar s-ar putea totuşi să nu aibă chiar atîta forţă. El nu voia să-i vadă spiritul nimicit tocmai acum cînd se aventurase afară din castelul ei bine păzit ca să-l însoţească.

– Nu cred. Simţeam nevoia să te strîng în braţe.

O luă înainte fără a o mai lăsa pe Noelle să spună ceva. Trebuia să aştepte un loc şi un moment mai potrivit.

– Urăsc aşteptarea asta, izbucni Caprice pe neaşteptate.

Se întoarse cu spatele la fereastra prin care privise pînă atunci. Zăpada cădea iute, aducînd cu ea un val de frig ce-i pătrundea în oase. Nici nu voia să se gîndească prin ce trecea Noelle acum aflîndu-se în mijlocul naturii dezlănţuite, fără un adăpost care să o protejeze şi fără a avea alături pe cineva care s-o iubească.

– La naiba! Ar fi trebuit să-i găsească pînă acum.

Silke se apropie de ea cuprinzîndu-i cu o mînă umerii delicaţi.

– Nu te necăji. Nu-i bine pentru copil şi Dare o să aibă un şoc.

Caprice făcu o grimasă cuprinzîndu-şi cu mîinile abomenul proeminent.

– N-am crezut niciodată că aş putea simţi aşa ceva. E numai vina lui, să ştii.

Silke o împinse către cel mai apropiat scaun, încruntîndu-se cînd auzi comentariile ei ce nu aveau legătură între ele. Caprice de felul ei era o fiinţă foarte raţională care nu vorbea în dodii.

– Te simţi bine?

– Mă doare spatele. Am o nelinişte în mine că-mi

vine să mă cațăr pe pereți.

Ochii lui Silke se îngustară auzindu-i glasul repezit.

– Unde anume te doare spatele? întrebă ea încercînd să-și ascundă îngrijorarea din glas.

– Undeva jos. Nu știu. Cred că am mîncat ceva ce nu mi-a priit. Am dormit și prost. Nu știu ce am.

O luă pe Silke de mînă.

– Du-te pînă jos și vezi dacă Dare a aflat ceva nou. Echipa aceea de cercetași ar fi trebuit să-i ajungă din urmă pînă acum, nu?

– Nu știu, răspunse Silke simțind cum o trece un fior cînd văzu ochii mult prea strălucitori ai surorii sale. Ce face copilul? întrebă ea atentă.

– Stă liniștit, zise scurt Caprice. El sau ea nu s-a mișcat deloc toată dimineața. Măcar din punctul ăsta de vedere stau și eu liniștită.

Silke își trase mîna din strînsoarea lui Caprice, deloc liniștită, dimpotrivă.

– Rămîi aici. Eu cobor să văd ce s-a mai întîmplat. Și eu sînt îngrijorată, adăugă ea.

– Știu, zise Caprice închizînd ochii puțin, apoi deschizîndu-i cu o privire de parcă și-ar fi cerut scuze. Iartă-mă. Mă port ca o neghioabă. Știu că ești îngrijorată. Cu toții sîntem la fel. Își frecă fruntea încet. Nu știu ce-i cu mine.

Silke avea însă senzația că ea știa însă foarte bine.

– Ca să ne mai liniștim puțin, eu mă duc pînă jos să-i întreb pe bărbați. Tu stai liniștită pînă mă întorc,

da? zise Silke privind-o fix pe Caprice.

Ea dădu încet din cap.

– Bine. Promit să nu mă mişc de aici.

Silke ieşi repede din încăpere coborînd iute pe scări. Năvăli în biroul tatălui ei cu respiraţia uşor îngreunată.

– Nu vreau să stric dispoziţia nimănui, dar cred că ar trebui să fim pregătiţi pentru apariţia unui copil.

Tensiunea şi îngrijorarea trăite în ultimele zile îi îndepărtaseră orice subtilitate şi diplomaţie pe care le-ar fi putut avea într-un asemenea moment. Nici nu termină bine de rostit cuvintele, că Dare sări în picioare urmat imediat de Killian şi de tatăl ei.

– E mai devreme cu două săptămîni, strigă Dare năpustindu-se către uşă.

Silke îl apucă de braţ oprindu-l.

– Nu sînt sigură, dar Caprice zice că o doare spatele. Copilul stă liniştit, iar ea se învîrte de colo pînă colo ca un animal în cuşcă.

Toată lumea ştia că arareori Caprice devenea agitată.

– Mă duc să văd. Tu, Silke, sună doctorul, zise Dare hotărît.

– Eu mă ocup să aduc maşina în faţa casei, adăugă Killian, trecînd pe lîngă Dare şi îndreptîndu-se către intrarea din spate a casei unde se aflau camerele servitorilor.

– Mă duc s-o anunţ pe Lorraine, adăugă Geoffrey.

Silke se îndreptă către telefon.

– S-ar putea ca totul să fie o alarmă falsă. Cel puțin ne oferă ceva asupra căruia să ne concentrăm atenția un timp, zise Geoffrey peste umăr înainte de a ieşi.

Silke îl sună pe doctor.

– Mi-era teamă de aşa ceva de cînd am aflat de dispariția surorii dumitale, zise doctorul oftînd. Ar fi bine s-o aduceți aici pentru orice eventualitate. Mai sînt şi alte simptome?

– Nu, doar ce v-am spus.

– Atunci ne întîlnim la camera de gardă.

Silke închise telefonul, apoi urcă repede sus să le spună vestea lui Dare şi lui Caprice. Intră în cameră cît de încet putu, dar inima îi bătea atît de tare încît avea impresia că aude toată lumea. Caprice stătea pe canapea cu capul pe umărul lui Dare şi cu chipul contorsionat de durere.

– Se pare că am să contribui şi eu la liniştea tuturor, zise necăjită Caprice în timp ce o cuprinse un nou spasm dureros.

Scoase o exclamație, apoi încercă să respire după cum o îndemna Dare să facă. Încerca să-şi stăpînească durerea care creştea din ce în ce mai mult în intensitate.

Silke se îndreptă către ea luîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o cu putere.

– Nu te prosti. Copiii întotdeauna vin atunci cînd le soseşte timpul, sau cel puțin aşa ştiu eu. Acesta pur şi simplu vrea să sosească acum, nu mai tîrziu.

Privi în ochii îngrijorați ai surorii sale.

– Totul va fi bine. Ai să vezi. Gîndeşte-te ce surpriză o să-i faci lui Noelle cînd o să vină acasă.

Dare îi îndepărtă părul de pe frunte soţiei sale. Broboane de transpiraţie i se adunaseră la rădăcina părului.

– O să te duc jos acum. Kill cred că a adus deja maşina în faţă.

Se întoarse către Silke.

– Adu-i tu haina, te rog.

Silke încuviinţă, îi dădu drumul lui Caprice şi plecă. Abia ajunsese jos cînd Dare era deja în faţa uşii. Un alt val de durere se făcu simţit oprindu-i pe toţi pe loc pînă trecu. Silke îşi muşcă buzele începînd să se îngrijoreze de-a binelea. Contracţiile erau prea apropiate una de alta.

Se uită la Dare care-i punea haina pe umeri lui Caprice. Îngrijorarea din ochii lui era cumplită şi totuşi glasul şi gesturile faţă de femeia iubită nu se schimbaseră deloc. Reuşi chiar să le şi zîmbească celor rămaşi în urmă în timp ce ieşea afară în zăpadă ducînd-o în braţe pe Caprice către maşina care-i aştepta.

– Nu ştiu ce să fac, murmură Lorraine total indecisă, lucru extrem de rar la ea. Aş vrea să fiu lîngă Caprice, dar ea îl are pe Dare. Nu pot să plec fără să am nici o veste despre Noelle.

Silke cuprinse umerii fragili ai mamei sale.

– Killian şi cu mine rămînem lîngă telefon aici. Tu şi cu tata puteţi merge liniştiţi la spital. Sînt sigură că Dare şi Caprice au nevoie de sprijinul vostru.

Lorraine ridică spre ea ochii cercetători.

– Eşti sigură?

– Categoric.

Se uită către Killian ca să-i susţină şi el părerea. Killian îşi îndreptă ochii către socrul său.

– Du-te, Geoffrey. Aici n-ai absolut nimic de făcut.

– Au dreptate, draga mea, zise Geoffrey. Numai puţin să trimit pe cineva să-ţi aducă haina şi pe urmă mergem şi noi la spital.

El opri unul dintre servitori şi-l trimise după paltonul lui Lorraine.

După cîteva minute Silke şi Killian urmăreau cea de-a doua maşină care dispărea pe alee.

– Caprice crezi că o să fie bine? Eu credeam că prima naştere se desfăşoară mai încet.

Killian o cuprinse pe după umeri şi se îndreptară împreună către birou, oprindu-se doar ca să comande nişte sandvişuri şi cafea.

– Nu mă prea pricep la asta, dar cred că depinde totuşi de la caz la caz. Caprice e pacienta unuia dintre cei mai buni doctori din oraş. Dare e acolo. Şi este sănătoasă, nu a avut niciodată probleme pînă acum.

Killian o însoţi pînă în dreptul canapelei şi o aşeză jos.

– Trebuie să credem că totul se desfăşoară conform planului. Aşa cum trebuie să credem şi despre Kit şi Noelle că ori se apropie de oraş ori că echipa e pe urmele lor.

Se aşeză lîngă ea şi o luă de mînă.

– Te iubesc. Dacă aş putea face ceva care să schimbe situaţia pentru tine, aş face-o. Dar deocamdată nu-ţi pot oferi decît sprijinul şi dragostea mea pînă cînd toată lumea va apărea teafără şi nevătămată.

Silke îl privi în ochi ştiind că el nu o minţise niciodată.

– Crezi că aşa se va întîmpla?

– Da.

Ea oftă uşor simţindu-se mai obosită ca niciodată.

– Atunci ţine-mă în braţe ca să pot crede şi eu acelaşi lucru.

– Ce vrei să fac? repetă Noelle cu ochii aţintiţi asupra stîncii din faţa ei.

Arăta exact ca un munte în miniatură.

– Mi-e imposibil să urc acolo.

Kit continua să împletească funia pe care o scosese din rucsac, făcînd un fel de ham.

– Arată mai periculoasă decît e în realitate, zise el înţelegîndu-i neliniştea, dar neputnd face altceva s-o încurajeze.

– Eu am fost odată sus acolo, ai uitat? Mi s-a părut că am văzut fum la distanţă.

– Ştiu. Fumul înseamnă foc, iar focul înseamnă existenţa cuiva care-l face.

Noelle îşi înghiţi cu greu nodul de teamă din gît întorcîndu-se cu spatele către stînca acoperită cu zăpadă.

– Chiar trebuie să fac aşa ceva? N-ai putea să

mă laşi aici şi să te duci după ajutor?

Kit se opri brusc din ceea ce făcea cu frînghia şi-şi ridică ochii spre ea.

– Să te las aici? Singură? o întrebă el.

Noelle privi fix la el nefiind prea sigură cum de-i ieşiseră din gură cuvintele rostite mai devreme.

– Te-am văzut mai devreme că ai alunecat cînd ai urcat, zise ea grăbită să alunge tăcerea ce se instalase între ei.. Eu o să fiu legată cu frînghia, iar tu o să mă tragi. Dacă aluneci? Sau, mai rău, dacă ai să cazi în prăpastie? Cine o să ne ajute?

Kit termină de făcut ultimul nod fără a-şi lua ochii de la ea. O să verifice imediat hamul, îşi zise el, apoi îi dădu drumul jos, în zăpadă, şi se îndreptă către ea.

– Nu mă urc singur pe nici o afurisită de stîncă. Şi nici tu. Şi nici NU TE LAS nicăieri. Urcăm amîndoi sau nu urcăm deloc. Aşa ne-a fost înţelegerea? Îţi aminteşti?

Îi ridică bărbia către el.

– Acum încetează să-ţi mai faci griji. Aproape că am ajuns. Fumul acela nu poate fi mai departe de cinci mile. Am putea ajunge în mijlocul oamenilor chiar astăzi.

Noelle îi cercetă chipul să vadă dacă spune adevărul.

– Chiar crezi?

– Am ajuns prea departe ca să ne împotmolim chiar acum.

O sărută atingîndu-i buzele reci şi simţindu-i teama şi nevoia de a-l crede după modul în care-i

răspunse, adîncind sărutul şi agăţîndu- se cu mîinile de trupul lui, el îi oferi ceea ce ea dorea, bucurîndu-se şi el la rîndul său de darul ei.

– Poţi s-o faci, îi promise el cînd ridică din nou fruntea. Ai reuşit să ajungi atît de departe. Doar n-o să laşi acum o biată stîncă să ţi se pună de-a curmezişul în cale.

Noelle oftă, simţind cum începe să simtă încrederea pe care i-o dăduse el.

– Bine. Arată-mi ce să fac. Dar te avertizez că, dacă ai să păţeşti ceva din cauza mea, ridicîndu-mă în sus cu cordonul ăsta ombilical, să ştii că fantoma mea o să te urmărească toată viaţa.

Kit rîse adînc din piept, iar ecoul hohotelor lui înconjură stînca şi femeia aflată în braţele sale.

O lovi uşor cu palma peste şezut.

– Prinţesă, nu ai nevoie de o asemenea scuză ca să mă urmăreşti toată viaţa. Pînă acum te-ai descurcat de minune şi aşa.

Luă hamul improvizat şi-i mai verifică încă o dată nodurile. Apoi se întoarse către ea şi i-l întinse.

– Trăsura te aşteaptă.

– Drăguţ din partea ta, Banyon, bombăni Noelle, păşind în interiorul hamului pe care el îl coborîse la nivelul genunchilor.

Stătu pe loc cît timp el i-l potrivi cît putu de bine.

– Vezi cum vine? Ai înţeles cum să-l pui?

Ea încuviinţă.

– Bine.

O ajută să şi-l scoată.

– Eu acum urc. Imediat ce ajung la capătul

frînghiei, o s-o las în jos ca să ți-l pui cum ți-am arătat. Apoi am să te trag în sus. Ține minte că nu trebuie decît să-ți foloseşti mîinile şi picioarele şi să stai cu fața la perete cît poți, dar să n-o faci pe eroina. O să fie mult mai bine pentru mine dacă n-ai să faci mişcări bruşte.

Din nou ea dădu din cap încuviințînd, în timp ce el se pregătea să urce.

– Să fii atent, şopti ea, amintindu-şi cît de greu îi fusese să-l privească atunci cînd urcase prima dată.

Kit *zîmbi, apoi îi făcu cu ochiul.*

– Ăsta-i un mizilic față de altele pe care le-am făcut la viața mea, zise el sincer, după care se îndreptă către baza stîncii ca să înceapă urcuşul. Noelle rămase pe loc încercînd să țină minte toate mişcările lui. Ştia că orice ajutor îi va putea da ea pe parcursul urcuşului pentru el va însemna ceva mai puțin riscant şi mai puțin obositor.

Soarele strălucea cu putere îngreunîndu-i posibilitatea de a-l privi direct. Îşi duse mîna streaşină la ochi, hotărîtă să nu-i scape nici o mişcare. Brusc îl văzu cum alunecă. Scoase o exclamație, înfigîndu-şi dinții în buza de jos, ținîndu-şi respirația şi rugîndu-se. Apoi îl văzu continuîndu-şi urcuşul, iar ea trase aer cu putere în plămîni.

– Încă un metru, şopti ea, numărînd centimetrii care-l despărțeau de micul tăpşan aflat la jumătatea distanței pînă la vîrf.

Îi spusese că acolo se va opri şi va coborî frînghia. După cîteva secunde, îl văzu dispărînd dincolo de margine. O clipă mai tîrziu apăru din nou în raza

ei vizuală avînd în mînă colacul de frînghie.

– E rîndul tău, strigă el, aruncînd hamul.

Noelle se apropie de baza stîncii ca să-l prindă. Atentă, urmînd toate indiciile pe care i le dăduse el, reuşi să şi-l prindă, apoi făcu înapoi cîţiva paşi ca s-o vadă că e gata.

– Să nu uiţi să stai cu faţa către peretele stîncii, o avertiză el.

– O să ţin minte, strigă ea, după care înaintă, pregătindu-se de urcuş.

Frînghia întinsă care o trăgea îi crea un sentiment de siguranţă în timp ce înainta atentă pe panta abruptă. Era greu să-şi găsească sprijin cu mîinile. Urmele lui Kit către vîrf erau la distanţă mai mare decît cele pe care le putea face ea, dar totuşi nu trebuia să facă un efort prea mare ca să se întindă urmîndu-le calea. Însă cu tot ajutorul pe care i-l oferea el şi cu toată plasarea corectă a urmelor de picioare, urcuşul era foarte greu. Prima dată simţi încordarea muşchilor la mîini. Încleştîndu-şi dinţii, se sili să-şi amintească faptul că, dacă ea nu-l ajuta, atunci greutatea de la capătul frînghiei va fi enormă pentru el. Poate că el ar reuşi s-o tragă, dar mai aveau încă de urcat după aceea. În cele din urmă se opri puţin, abia trăgîndu-şi sufletul.

– Ai păţit ceva? o întrebă Kit.

Noelle îşi încleştă mîinile de bolovanii acoperiţi cu zăpadă, însă nu avu curajul să privească în sus la el, deşi vocea lui Kit se auzea acum mult mai aproape decît crezuse ea că a înaintat.

– Am nevoie de cîteva clipe să-mi recapăt suflul,

răspunse ea destul de tare ca el s-o audă.

– Nu te grăbi. Încet. Te descurci de minune, prinţesă.

Ea rîse fără se vrea.

– În clipa de faţă probabil că arăt a orice numai a prinţesă nu.

Mai respiră adînc de cîteva ori, apoi se pregăti pentru asaltul final.

– Sînt gata.

– Eşti sigură?

– Trage odată de afurisita asta de funie, răspunse ea aşteptînd mica smucitură care o va mai apropia încă cîţiva centimetri de omul pe care-l iubea.

Degetele lui Noelle înţepeniră pe frînghie, cu un picior într-o poziţie anormală şi cu nasul îngropat în zăpada de pe bolovanul pe care avea de trecut.

– Îl iubesc, murmură ea simţind în gură gustul zăpezii.

Aproape că nici nu observă, în timp ce gîndul care-i venise brusc i se clarifica încet în minte.

– Ce moment mi-am ales să-mi dau seama de aşa ceva.

– Te-ai înţepenit în ceva? strigă Kit, aplecîndu-se să vadă ce s- a întîmplat.

Noelle clătină încet din cap, căutînd în jur un alt loc de sprijin.

– Îl iubesc pe Kit Banyon.

Înaintă aproape un metru fără a-şi da seama.

– Sînt nebună. De vină e sexul.

Încă un metru trecu neobservat.

– Stau lipită de o stîncă şi mă tîrăsc ca un vierme nenorocit şi mă gîndesc că m-am îndrăgostit.

Respiraţia îi devenise din nou anevoioasă, dar nu observă nici asta. Fiecare cuvînt însemna încă cîţiva zeci de centimetri în plus.

– Cred că am mai multe pietroaie în cap decît are tot muntele ăsta.

Brusc începu să rîdă..

– Noelle! Ai păţit ceva? La dracu! Spune ceva. Te-aud bombănind ceva jos acolo. Ce s-a întîmplat?

Noelle scuipă zăpada din gură şi îşi dădu capul pe spate atît cît să-l poată vedea.

– Vreau să mă înveţi să fac chestia asta de-adevăratelea, îl anunţă ea, chiar în clipa cînd el se apleca şi o apucă de mînă.

– Eşti nebună, prinţesă, mormăi el, trăgînd-o în sus lîngă el.

Ea se rostogoli şi-l sărută adînc, cu ochii strălucindu-i în cap de bucurie. Se simţea de parcă ar fi fost în stare să urce şi pe Everest fără a avea legată de mijloc nici o funie de siguranţă. Îl iubea pe Kit. Acest gînd îi răsuna în cap ca un cîntec.

– Ştiu. Deja m-am convins de asta. Dar ai zis că ţie nu-ţi pasă. N-am uitat, să ştii.

Kit o cuprinse pe Noelle în braţe, cercetîndu-i urmele murdare de pe faţă. În ochii ei era o privire nouă, ceva misterios şi absolut feminin.

– Prinţesă, din partea mea poţi *să ţii minte* ce vrei, dacă te uiţi în felul ăsta la mine, răspunse el, trăgînd-o la pieptul lui.

Pierduse ani din viață, privind-o cum se legăna la capătul funiei aceleia. Nu ştiuse pînă acum că-şi poate face atîtea griji din pricina altcuiva. Riscurile făceau parte din viața lui, dar dintr-odată avusese senzația că pe Noelle n-o mai poate vedea niciodată într-o asemenea situație.

– Îți promit solemn că după ce ne vom întoarce în lumea civilizată singurul pericol la care vei fi expusă va fi traversatul străzii, zise el.

Ea rîse.

– Batem pariu?

Se ridică în picioare şi-l privi de sus.

– Haide, mai avem încă o jumătate de drum de făcut.

Kit de ridică mai încet, neliniştit de starea ei de spirit, dar neavînd nici cea mai vagă idee ce anume îi putuse provoca această schimbare. Era de parcă ea ar fi descoperit brusc că deține un secret minunat pe care-l păstra doar pentru ea. Şi-ar fi dorit tare mult să o ia în brațe şi s-o convingă să i-l împărtăşească şi lui. Dar învățase că existau anumite lucruri care aveau nevoie de finețe nu de duritate. În privința lui Noelle întregul lui comportament trebuie să se supună acestei tragedii subtile. Va aştepta aşadar şi de această dată ca prințesa lui să-l invite să pătrundă în castelul ei fermecat. Şi poate că această dată va fi ultima cînd ea îi va pune în față o nouă barieră.

Capitolul 12

– Nu mai e mult, zise Kit oprind-o pe Noelle pur şi simplu printr-o uşoară atingere de braţ.

O privi atent încă nelămurit în legătură cu schimbarea pe care o simţise dar nu o înţelese la ea.

– Eşti sigură că te simţi bine?

Noelle îi observă îngrijorarea din glas şi se înfioră de plăcere. Lumina din ochii lui devenise atît de importantă pentru ea şi atît de necesară pentru emoţiile pe care le simţea crescînd în ea cu fiecare clipă în plus pe care o petrecea alături de el. Dar, indiferent cît de adînc creştea această dragoste, ea ştia că şi sufletul ei creştea odată cu acest sentiment. Nu mai simţea nevoia să-şi ascundă aceste emoţii. Îl putea privi în ochi, observîndu-i dorinţa de a o proteja şi se simţea bine fără a mai avea acea dorinţă de a se retrage în lumea ei de fantasme ca să se apere de ceea ce i-ar putea rezerva viitorul.

– Mă simt bine şi nu mă mai întreba atît, şopti ea cu un glas răguşit, fără să-şi dea seama că vocea îi

trăda metamorfoza ce se petrecea în adîncul sufletului ei.

Îl văzu cum el îşi ascute privirea, încercînd s-o înțeleagă pe această femeie a cărei transformare era de fapt opera lui. Aproape că simți nevoia să-i explice dar anumite lucruri trebuiau lăsate la locul lor pentru a fi descoperite ca să nu-şi piardă din valoare.

– Ți-am zis după ce am coborît de pe muntele acela că mă simt bine.

Se ridică în vîrful picioarelor şi-l sărută, apoi se lăsă pe călcîie şi-i zîmbi.

– Nu-ți mai face griji degeaba.

El îi cuprinse în mîini chipul delicat.

– Nu pot, zise el sincer. Eşti altfel. Nu ştiu ce s-a întîmplat dar nu mai eşti la fel ca atunci cînd am pornit în această călătorie înapoi către lumea civilizată.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, aşteptînd, aproape neîndrăznind să spere. Oare el îşi va da seama de ce?

– Altfel în bine sau în rău? îl întrebă ea, arcuindu-şi sprîncenele deasupra ochilor care-l priveau solemn.

Era obosită dar se simțea atît de bine încît nu mai conta dacă mai avea de mers cincizeci de mile sau doar cîteva.

Kit se încruntă privind în adîncul violet al ochilor ei, încercînd să înțeleagă adevărul.

– Ce ştii tu iar eu nu?

– Ce-aş putea să ştiu?

– Din nou eşti vagă?

– Aşa ţi se pare?

El clătină din cap.

– Nu, trebui el să recunoască. *Nu vrei să-mi spui, nu-i aşa?*

– Nu.

Rîse încet văzîndu-i expresia de necaz de pe faţă pe care nu reuşise s-o ascundă destul de repede.

– Trebuie să ghicesc?

Ridică din sprîncene provocînd-o să nege că juca din nou un joc doar de ea ştiut.

Noelle făcu faţă cu succes provocării descoperind că lumea reală era mult mai interesantă decît bănuise ea.

– Nu chiar să ghiceşti.

El o studie de data asta cu o suspiciune nedisimulată.

– Nu-mi place conversaţia asta, declară el după un minut în care o cercetă atent şi nu reuşi să descopere nimic.

Ea îl bătu uşor cu mîna pe braţ.

– *Ceea ce nu-ţi place este faptul că ştii toate* răspunsurile.

Privirea lui se ascuţi.

– Asta sună a sarcasm.

– Nu am avut această intenţie.

Noelle renunţă la umor cînd văzu că fără să vrea îi rănise orgoliul.

– Nu pot să-ţi spun, Kit. Dar nu mă ascund.

Se opri observîndu-i în continuare suspiciunea

şi-şi dădu seama că nu se putea opri aici. Îşi lăsă iute ochii în pămînt simţindu-se brusc cuprinsă de un fior de teamă. Dacă spunea sau măcar făcea vreo aluzie la ceea ce se petrecea în sufletul ei risca foarte mult. Totuşi nu-i era frică să-şi asume un asemenea risc, precum şi urmările sale. Ştia foarte bine acum ce însemna abandonul şi nu-i mai era teamă de actul în sine cît mai mult de pierderea bărbatului care reuşise să-i atingă cele mai sensibile coarde ale inimii. Dar chiar şi această teamă era îndepărtată de ceea ce el o învăţase despre ea ca persoană, precum şi de ceea ce aflase singură în ultimele cîteva zile. Avea într-adevăr puterea de a supravieţui în orice condiţii.

Ridică ochii şi-l văzu aşteptînd răbdător un răspuns aşa după cum îi promisese.

– Aştept să mă ajungi din urmă, recunoscu ea încet.

– Să te prind din urmă? murmură el simţindu-se pe undeva adînc mişcat de cuvintele ei enigmatice.

Noelle nu mai spuse nimic dar nici nu se mai strădui să ascundă ceea ce simţea. Văzu cum expresia de pe chipul lui se schimbă cînd îi observă emoţia din priviri.

Kit îi strînse obrajii în palme, a căror piele fină se îmbujorase din cauza gerului. Dragostea ardea ca o flacără în ochii ei violeţi. Ea îi simţi căldura în minte şi în trup. Dar chiar dacă-i acceptă căldura încă nu-i cunoştea sursa. Nu putea uita lumea ireală în care păşiseră amîndoi din întîmplare.

Noelle închise ochii observîndu-i îndoiala.

– Nu mă crezi.

Acum trăia şi ea aceeaşi suspiciune ca şi el. Trecuse de faza în care apela la tot felul de jocuri pentru a se apăra.

– Cred că această situaţie în care ne aflăm cuprinde tot felul de capcane. Cred că am fost primul tău iubit. Cred că am reprezentat pentru tine o sursă de informaţii şi probabil de siguranţă în această perioadă plină de pericole. Cred de aceea că atît pentru mine cît şi pentru tine există pericolul de a ne înşela crezînd că există mai mult în această relaţie decît în realitate.

Niciodată pînă acum logica şi realitatea nu constituiseră un amestec mai dureros. El avea suficientă experienţă de viaţă ca să cunoască anumite limite, dar în ochii ei vedea acum un paradis, un loc cu totul nou pentru el, în care mai avea doar să-şi audă strigat numele.

Noelle simţi din plin durerea cumplită care o străpunse pînă în adîncul fiinţei ei dar totuşi rămase pe loc fără a se retrage din faţa lui sau a viitorului pe care intenţiona să-l aibă. Niciodată în toată viaţa ei nu întinsese mîna după nimic, dar acum o făcea şi încă din toate puterile.

– Deci eşti un caz în care primează dorinţa carnală, afinititatea de idei şi pericolul. Pe scurt combinaţie de hormoni şi teamă.

Ea îşi încreţi nasul, făcînd o grimasă de dezgust.

– Ce să spun, frumos din partea noastră.

El se încruntă cuprins brusc de un acces de furie.

– Eu n-am spus asta, se răsti el.

– Mie aşa mi s-a părut.

Noelle reuşi să ridice din umeri cu un gest de indiferenţă aproape credibil.

Kit o apucă de umeri scuturînd-o, incapabil să-şi stăpînească mînia.

– La naiba, n-am spus asta. Eşti frumoasă. Pentru mine ai fost deosebită.

– Ţi-am zis cît de mult urăsc acest cuvînt?

– Să nu începi iar să joci teatru, o avertiză el nervos.

Ea clipi, fără a-i păsa cîtuşi de puţin că el o zgîlţia ca pe o păpuşă de cîrpă.

– Nu joc deloc teatru. Vorbesc chiar foarte serios. Am auzit atît de des acest cuvînt care nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Femeile susţin sus şi tare că vor să fie judecate la justa lor valoare şi apoi îi lăsă pe bărbaţi să sară în paturile lor, urmînd ca a doua zi dimineaţă să fie catalogate ca fiind „ deosebite". Pentru mine asta nu înseamnă nimic ieşit din comun. Deosebită! Ce să spun, mare scofală! Ce se întîmplă atunci cînd apare după aceea altcineva, o altă femeie care e de asemenea „deosebită"? Eu devin atunci mai puţin deosebită? Sau ea e şi mai deosebită? Cine hotărăşte gradul acestui adjectiv şi care e adevăratul său înţeles? E în funcţie de capacitatea mea în pat? Depinde de culoarea părului? A ochilor?

Se uită fix în ochii lui.

– Explică-mi.

Kit o privi întrebîndu-se dacă nu cumva se afla în

aceeaşi situaţie cu o persoană care ţine un tigru de coadă. Ar fi vrut să-i dea drumul, dar atunci ce se va întîmpla? Va fi sfîşiat sau felina îl va lăsa în pace considerîndu-l'o cantitate neglijabilă?

Îşi întări strînsoarea asupra umerilor ei dîndu-şi seama că nu dorea să încerce pe propria-i piele această analogie. Dar îşi mai dădu seama şi de faptul că nu mai putea continua s-o ţină aşa pe Noelle în faţa lui. Îi dădu drumul încet, aşteptîndu-se pe undeva ca ea să se îndepărteze de el.

– Nu ştiu exact ce înseamnă acest cuvînt. Poate că n-ar fi trebuit să-l folosesc, recunoscu el privind-o cu atenţie.

– Mă întreb oare cîţi bărbaţi spun asta?

El se încruntă.

– Vrei, te rog, să nu mai pomeneşti de ceilalţi bărbaţi?

– De ce? îl întrebă ea cu îndrăzneală.

– N-o să mai ai alţi bărbaţi cu care să mă poţi compara, îi strigă el, după care îşi dădu seama cît de arogantă suna această declaraţie a lui.

Trase o înjurătură de ciudă, închizînd ochii ca să nu-i mai vadă privirea.

– N-am vrut să spun asta.

Ridică ochii către ea, dorind să se facă înţeles.

– N-ar trebui să discutăm despre asta aici.

Se simţi iritat de faptul că tocmai el folosea situaţia în care se aflau drept paravan în faţa realităţii. Doar el o învăţase să aibă încredere în el!

– Ştiu. Situaţia în care ne aflăm ascunde adevărata problemă şi toată agitaţia asta psihică.

Îi zîmbi fără umor şi îi întoarse spatele. Porni spre cărarea pe care o găsiseră şi care fusese făcută de altcineva.

– Ne-am odihnit destul, nu crezi? adăugă ea fără a privi înapoi să vadă dacă Kit o urmează.

Kit privi către silueta ei fragilă în timp ce se îndepărta de el. Se gîndi la femeia suplă şi delicată pe care o zărise în holul aeroportului privind pe fereastră. Se gîndi la femeia care arsese ca o flacără incandescentă în braţele lui cînd făcuse dragoste cu ea pentru prima dată. Se gîndi la femeia căreia îi fusese teamă să urce pe munte dar care totuşi nu ezitase nici o clipă să-şi încredinţeze viaţa în mîinile lui; acceptînd să se bazeze doar pe puterea lui şi pe o frînghie subţire care o despărţeau de moarte. Se gîndi la copilul care fusese ea o dată şi care supravieţuise fiind abandonat într-o piaţă luni de zile şi care învăţase să trăiască bazîndu-se pe propria-i inteligenţă şi pe jocurile pe care le juca cu lumea reală. Se gîndi la toate aceste faţete ale personalităţii ei, dîndu-şi seama cît de mult îi plăceau, cît de mult ajunsese să le admire şi să le respecte pe fiecare în parte. Ţinea la fiecare dintre ele într-un fel în care nu mai ţinuse niciodată la nimeni pînă acum. Dar dragoste? Niciodată nu încercase un asemenea sentiment adînc faţă de vreo femeie, deşi îşi dorise şi căutase acest lucru. Provenea dintr-o familie solidă şi-şi dorise şi el cu ardoare acelaşi lucru dar pînă acum nu-i apăruse niciodată în cale femeia potrivită. În cele din urmă încetase s-o mai caute considerînd că probabil lui îi lipsea ceva, ceea ce îl condamna la

o viață de singurătate.

Făcu primul pas pentru a o urma pe Noelle şi se gîndi cum va arăta lumea lui fără ea şi fără ciudățeniile ei care-i colorau viața de cîteva zile încoace. Ideea nu era deloc plăcută. Totul i se va părea anost, lipsit de culoare şi de substanță. Doar în cîteva zile reuşise să se impună făcîndu-şi loc în existența lui. Dar oare era real ceea ce i se întîmpla? Oare putea avea încredere într-o asemenea emoție născută într-un tărîm ireal?

– La naiba! bombăni el, grăbind paşii pentru a o ajunge pe Noelle din urmă.

Nu accepta să fie abandonat. El îi promisese că va rămîne alături de ea. Putea şi ea să facă măcar acelaşi lucru.

Kit o ajunse din urmă chiar în locul unde cărarea cotea din nou prin pădure.

– Stai! strigă el prinzînd-o de braț.

Noelle se întoarse aşteptînd.

El ezită o clipă, nesigur de ceea ce dorea să-i spună. Şi acesta era un sentiment nou pentru el. Necăjit pe el însuşi, nu avu răbdare şi renunță la finețe şi subtilități.

– Ți-am promis că n-o să te părăsesc niciodată decît dacă tu ai să mă îndepărtezi. Ți-am promis acest lucru pentru că voiam să ştii că poți avea încredere în mine.

Ea continuă să aştepte deşi bănuia ce anume dorea el din partea ei. Văzu întipărită pe chipul lui o parte din confuzia pe care ea o simțise atîta timp. Mai văzu de asemenea şi hotărîrea lui de a accepta

provocarea a ceea ce ea stîrnise între ei. Considerase probabil că e un lucru simplu sau poate că nici nu se gîndise prea mult la aceasta.

Kit îi cercetă privirea.

– Pot să am încredere în tine?

– Tu ce crezi?

El nu ezită.

– Ştiu că pot.

Ea l-ar fi putut întreba de ce i-a pus atunci această întrebare, dar n-o făcu. În loc de asta oftă, îndepărtînd puţin din tensiunea pe care o simţise pînă în clipa aceea.

– Nici eu n-am să te părăsesc. Atîta timp cît n-ai să mă alungi.

– Nu se va întîmpla niciodată aşa ceva.

Ea îl cercetă curioasă. Glasul îi suna foarte sigur dar privirea din ochi nu-i spunea acelaşi lucru. Se întreba dacă el îşi dădea seama.

– Pentru că sînt aşa de deosebită? îl întrebă ea pe un ton blînd.

Nu o putea minţi şi nici nu mai voia să folosească fraze stereotipe pentru a descrie relaţia lor.

– Nu ştiu cum eşti. Nu încă.

O trase lîngă el cuprinzînd-o cu braţele.

– Vreau să am şansa să aflu.

De data asta ea nu ezită deloc.

– O ai.

Îşi asumase un risc şi nu era sigură dacă nu cumva îşi scotea inima la mezat procedînd astfel.

Deocamdată însă mai avea timp. El îi zîmbi simţindu-se uşurat. Crezuse că atinsese maximum de

încordare cînd o văzuse atîrnînd în hău de frînghia subțire aflată în mîinile lui. Acum însă cînd o văzuse cum pleacă descoperise că încordarea poate avea mai multe variante chiar şi atunci cînd era amestecată cu teamă.

– Mulțumesc, zise el aplecîndu-se să o sărute, dar ea îl întîmpină la jumătatea drumului oferindu-i la fel de mult ca şi el. Sărutul era plin de amintiri, de promisiuni şi de întrebări la care trebuiau găsite încă multe răspunsuri. Simțea fiecare nivel de comunicare în parte, aşa cum nu i se mai întîmplase niciodată pînă acuma. Fusese onorat că o învățase pe Noelle să-şi folosească propria senzualitate dar şi ea îl învăța la rîndul ei lucruri importante, poate chiar mai utile decît cele pe care o învățase el. Această revelație îl zgudui, făcîndu-l să-şi privească prioritățile dintr-o altă perspectivă. Se retrase speriat, simțindu-se brusc nesigur pe sine.

– Cred că ar fi bine să plecăm.

Ridică ochii spre cerul care nu mai era chiar atît de senin ca dimineață.

– S-ar putea să se strîrnească din nou furtuna.

Noelle îl lăsă să schimbe subiectul discuției. Simțea şi ea aceeaşi nevoie ca şi el. Privind în sus îl întrebă:

– În cît timp?

El ridică din umeri dîndu-i drumul şi făcînd un pas înapoi.

– În cîteva ceasuri dacă avem noroc.

– Putem să reuşim?

– Dacă nu mai întînim şi alte obstacole ar trebui

să ajungem undeva. Astăzi ne-am deplasat binişor.

El porni în faţă.

Noelle păşi în urma lui, obişnuită deja cu ritmul pe care-l impunea el. Nici unul nu vorbi în timp ce traversau pădurea. Cerul părea să coboare din ce în ce mai mult de parcă ar fi dorit să-i strivească de pămînt. Vîntul se înteţi biciuindu-le faţa. Noelle se scutură înfrigurată băgîndu-şi capul între umeri şi mîinile adînc în buzunare. Începuse să respire cu grijă, ştiind că riscul acum era mai mare de a obosi şi de a trage aer prea rece în plămîni. Continuă să înainteze sistematic oprindu-se doar cînd Kit îi făcea semn.

Ninsoarea se porni în mai puţin de o oră de parcă ar fi simţit că e pe punctul de a-şi pierde definitiv cele două victime. Vîntul viscolea zăpada, reducîndu-le vizibilitatea. Kit aruncă o privire peste umăr. Ea privi la chipul lui încruntat şi-şi dădu seama cît era de îngrijorat

– Agaţă-te de centura mea şi stai exact în spatele meu. În felul ăsta viscolul n-o să-ţi mai bată direct în faţă, îi strigă el pentru a acoperi vuietul vîntului.

– Acum n-o să mai putem vedea focul, îi zise ea.

– Cărarea asta trebuie să ducă undeva. N-am s-o pierd din ochi.

Se întoarse cu spatele, continuîndu-şi drumul fără a mai aştepta vreun răspuns din partea ei.

Noelle îl înfăşcă zdravăn de haină ţinîndu-se după el în timp ce Kit înaintea prin lumea albă care le-ar fi răpit vieţile fără să clipească dacă ar fi putut

s-o facă. Timpul părea să se fi oprit în loc pe cînd fiecare pas pe care-l făceau îi apropia mai mult de locul unde puteau găsi ajutor, dar îi îngropa şi mai adînc în zăpada care dorea cu tot dinadinsul să-i facă prizonieri. Noelle simțea pe propria-i piele rafalele puternice de vînt deşi se afla în spatele lat al lui Kit care încerca astfel s-o protejeze. Ochii îi lăcrimară pînă cînd nu mai putu vedea nimic dar continuă să se țină zdravăn de el. Kit o să-i scoată la liman, îşi repeta ea în gînd în timp ce începea să-şi simtă picioarele ca de plumb. Dar nu avea de gînd să se oprească sau să-l țină pe loc. Trebuia să păşească în acelaşi ritm cu el, asta era datoria ei. Brusc, fără vreun avertisment, el se opri. Ea se lovi de el în mers clătinîndu-se pe picioare. El o cuprinse imediat echilibrînd-o şi lipind-o de corpul lui, cu nasul îngropat în haina lui plină de zăpadă.

– Am reuşit, prințesă! vorbi el răguşit în urechea ei. Încă cîțiva paşi şi am scăpat.

Noelle ridică fruntea. Îi trebuiră cîteva secunde bune pînă să desluşească în movila din fața ei o cabană, de dimensiuni rezonabile chiar. La ferestre se zăreau strălucind blînd luminițe, urîndu-le bun venit chiar dacă proprietarul ştia sau nu acest lucru.

Kit o împinse înainte.

– Hai!

Noelle păşi odată cu el. Furtuna urla deasupra capetelor lor furioasă că ei cîştigaseră bătălia. Ei nu-i păsa. Kit reuşise şi ea la fel. Uşurarea pe care o simțea îi dădea o stare de euforie. Înaintară cu greu pînă pe verandă în vîntul care viscolea zăpada

cu furie, ştergîndu-le urmele lăsate pe cărare. Kit bătu cu pumnul în uşă, iar zgomotul abia se făcu auzit în furia furtunii de afară. Apoi uşa se deschise şi fu împinsă cu putere de vînt şi de zăpadă.

– Ei, fir-aş al naibii, izbucni un glas puternic, după care o mînă mare o înfăşcă pe Noelle trăgînd-o înăuntru către căldură şi lumină. Mi-am tocit pingelele căutîndu-vă iar voi apăreţi în pragul casei mele pe o asemenea vreme. Puteam foarte bine să fi stat liniştit la căldurică pînă acum că tot aia era.

O sprijini pe Noelle de perete şi se întoarse către bărbatul aflat în spatele ei.

Kit îl urmă folosindu-şi umărul împreună cu forţa gazdei lor pentru a putea închide uşa la loc. Privi la bărbatul din faţa lui circumspect. Nu toţi oamenii erau prietenoşi iar el trebuia să ţină cont de Noelle. Se trezi privind la un bărbat care arăta ca un taur. Avea gîtul gros, corpul solid iar braţele şi picioarele semănau cu nişte trunchiuri de copac. Avea însă mîini fine, cu degete lungi ca de pianist. Avea faţa acoperită de o barbă deasă şi roşie care însă nu-i ascundea ochii albaştri şi vicleni ce trebuie să fi pus mulţi oameni la respect doar cu o singură privire. Bărbatul nu spunea nimic în timp ce Kit îl studia. Nici nu se uită măcar la Noelle. Aştepta pur şi simplu, fără a fi încordat sau relaxat, doar în alertă gata să facă faţă oricărei atitudini pe care ar fi adoptat-o Kit. Această atitudine nedisimulată înclină balanţa în favoarea lui. Kit îşi scoase căciula din cap şi zîmbi obosit.

– Ai fost afară căutîndu-ne?

Uriaşul îşi mîngîie barba, apoi rîse încet.

– Cu siguranţă că n-am ieşit ca să-mi îmbunătăţesc starea de sănătate. Urăsc frigul.

Făcu semn către focul ce ardea vesel în livingul din spatele lor.

– Intraţi înăuntru să vă încălziţi iar eu o să vă aduc ceva cald de băut şi nişte mîncare. Trebuie să dau şi telefon. N-are rost ca şi alţi nebuni să caute doi inşi care au avut destul cap să se descurce şi singuri.

Aruncă o privire scurtă către Noelle.

– Nu-mi prea plac femeile. Aşa că nu am nimic ce să-ţi ofer ca haine de schimb dar poţi să cauţi în dormitor şi să iei dacă ţi se potriveşte ceva. Bărbatul dumitale poate să stea de pază. Pe aici sînt mulţi nebuni .

Porni prin hol fără a mai spune ceva.

Noelle privi lung după el, uimită de calmul cu care îi întîmpinase, ca şi de îndrăzneala cu care le vorbea. Pînă să apuce să spună ceva, Kit îşi scoase mănuşile şi începu să-i descheie haina.

Ea îşi scoase mănuşile ca să-l ajute. După ce-şi scoaseră amîndoi hainele, se îndreptară către focul din living.

Kit o conduse către scaunul aflat în apropierea căminului.

Se aşeză în genunchi în faţa ei şi-i scoase căciula privind-o atent.

– Te simţi bine?

– Mă simt de parcă aş fi păşit într-o poveste cu zîne, murmură ea întinzînd mîinile către foc. Nici

măcar nu ne-a zis cum îl cheamă.

Kit rîse încet.

– Aşa e.

Privi în jur văzînd țevile unui calorifer din colț.

– Nu glumea cînd zicea că nu-i place frigul. E aproape zăpuşeală aici.

– Ştiu. E minunat.

Noelle se sprijini de spătarul scaunului lăsînd căldura să-i pătrundă în oase. Închise ochii savurînd senzația de pace ce o cuprinse după ce trăise furtuna de afară. Avusese încredere în Kit că îi va scăpa de pericol şi nu se înşelase. Aflase şi în privința ei că este mult mai puternică decît credea. Dîndu-şi seama de aceste două lucruri, se simți cuprinsă de o senzație de linişte plăcută ce nu putea fi descrisă. Nu mai conta faptul că o dureau toți muşchii, că nu avea haine curate sau că avea nevoie de odihnă. Deschise ochii privindu-l pe Kit. El o învățase să aibă încredere. Totul fusese atît de simplu şi totuşi nimeni nu reuşise pînă acum s-o facă să uite acele lecții aspre primite în trecut. Indiferent de ce se va întîmpla cu ei în viitor, ea va avea întotdeauna aceste clipe pe care le va putea retrăi cînd va simți nevoia şi va şti că exista măcar o singură persoană în lumea asta în care putea avea încredere că se va ține întotdeauna de cuvînt.

Kit se uită la ea uimit de flacăra din adîncul ochilor ei violeți mai caldă decît focul din spatele lui.

– Pot să-şi spun acum cît de curjoasă ai fost? o întrebă el blînd. Cît de mult te admir pentru ceea ce

ai făcut şi cît de bine te-ai descurcat?

Ea clătină din cap, iar şuviţele de abanos ale părului atinseră uşor spătarul scaunului.

– Nu puteam să-ţi fiu o povară. Nu-i nimic de admirat în asta.

El zîmbi uşor, înţelegînd ceea ce se îndoia că Noelle va pricepe vreodată. Noelle se schimbase dar, indiferent ce va deveni, odată ce-şi va da seama de propria-i capacitate, niciodată nu va fi o femeie care să-şi înţeleagă pe deplin forţa de care era în stare. Îşi considera puterea ca pe o alternativă simplă de care putea profita. Curajul făcea parte din însăşi fiinţa ei, dar el se îndoia de asemenea că ea va putea vedea acest lucru din acelaşi motiv.

Noelle simţea privirea lui Kit aţintită asupra ei pătrunzîndu-i pînă în adîncul sufletului, căutînd să-i afle toate secretele şi înţelegîndu-i toate misterele pe care ea abia acum începea să le descopere. Simţindu-se vulnerabilă, de parcă s-ar fi aflat în cumpănă pe vîrful unei săbii ascuţite, vorbi iute pentru a rupe tăcerea ce se instalase între ei.

– Trebuie să dăm telefon familiilor noastre şi să-i anunţăm pe toţi că sîntem teferi. Sper că la asta s-a referit gazda noastră cînd a zis că trebuie să ia legătura cu cineva. Înseamnă că are telefon. Familia mea n-o să se liniştească decît dacă vorbesc direct cu mine.

Kit îi atinse obrazul mîngîindu-i uşor roşeaţa apărută din cauza frigului. Oţel şi catifea. Putere şi

fragilitate. Aceasta era Noelle, o femeie plină de contraste, capabilă să-l pună mereu pe un bărbat în postura de a ghici, legîndu-l pentru totdeauna de ea prin multiplele fațete pe care i le oferea pe rînd şi intrigîndu-l astfel mereu.

Se ridică încet în picioare. Acum nu era timpul lor. Ceilalți aşteptaseră cu sufletul la gură ca nişte condamnați pînă acum, numărînd secundele pînă cînd vor afla vestea morții sau a faptului că se aflau încă în viață.

– Mă duc să văd.

Noelle îl privi cum iese din încăpere, cu ochii pe jumătate închişi din cauza căldurii care-i pătrundea prin haine şi a uşurării pe care o simțea că în sfîrşit se aflau în siguranță. Pe măsură ce secundele se transformau în minute, starea de relaxare i se accentuă şi ațipi.

Cînd se întoarse împreună cu gazda lor, Kit o găsi dormind pe scaun în poziția în care o lăsase. Dacă ar fi fost singur, ar fi atins-o. În loc de asta se mulțumi să o privească aşezîndu-se jos, pe podea, lîngă scaunul ei, în timp ce celălalt bărbat puse o tavă pe o măsuță din apropierea lui Noelle.

– Nu prea pare genul care să fie în stare să meargă pe munți, murumură el cuprinzînd cu o privire înțelegătoare trupul delicat al lui Noelle. Dar de fapt, nici salciile nu par mai puternice decît alți copaci şi cu toate astea se descurcă mai bine decît un stejar pe vreme de furtună.

El se lăsă pe scaunul uriaş aflat de cealaltă

parte a căminului.

– Serveşte-te, băiete, îi făcu semn lui Kit către tava încărcată de pe măsuţă. Apropo, numele meu este Ham.

– Kit. Noelle.

El ridică în sus cana grea pentru a turna cafea în două ceşti.

– Ştiu băiete. Crede-mă că ştiu. Familia ta şi-a ei au prieteni puternici. Jumătate dintre locuitorii acestui stat s-au aflat pe dealuri, căutîndu-vă. Restul probabil că se rugau.

– Indiferent ce-au făcut, a mers, răspunse Kit.

El sorbi din cafea lăsînd-o pe a lui Noelle să se mai răcească. Dorea ca ea să aibă parte de fiecare clipă de odihnă.

– Aş fi vrut să fi putut lua legătura cu ai mei sau cu cineva din familia lui Noelle.

– Nu-ţi face griji. Coordonatorul va continua să încerce. Dacă nu se va putea în nici un chip, atunci vor trimite pe cineva să-i anunţe personal.

Ham se ridică.

Kit aşteptă pînă cînd celălalt bărbat plecă şi apoi se ridică în genunchi atingîndu-i uşor obrazul lui Noelle. Pielea îi era caldă de la foc şi rumenă, iar buzele întredeschişe seducător. Se aplecă mai mult şi-i sărută întîi un colţ al buzelor şi apoi şi pe celălalt.

Ea începu să zîmbească. Kit urmări curba lor blîndă, umezită uşor de sărutările lui.

– Trezeşte-te, prinţesă, şopti el, sărutîndu-i de

astă dată pleoapele care-i ascundeau ochii aceia extraordinari de culoare ametiştului.

Genele ei fluturară ca două evantaie în miniatură răcorindu-i obrajii rumeni. El îi înlătură şuviţele de păr de pe frunte neştiind că pe chipul lui exista cea mai tandră expresie ce putea apărea pe faţa unui bărbat.

Noelle deschise ochii văzînd acea privire din ochii lui care îi era adresată doar ei. Surîse larg, acceptînd ceea ce el îi oferea şi dîndu-i în schimb tot ceea ce simţea în clipa de faţă.

– Eşti frumoasă.

Pentru prima dată în viaţa ei acesta era un compliment adevărat care-i aducea bucurie şi nu o durere dulce-amăruie.

– Mulţumesc.

– Ţi-e foame?

Ea privi la gura lui dorindu-şi din toată inima să-i simtă atingerea delicată a buzelor. Viaţa recîştigată merita să fie sărbătorită, iar ea nu se putea gîndi la un mod mai plăcut de a o celebra decît aflînd-se în braţele lui, alături de inima lui pe care s-o simtă bătîndu-i alături.

Kit îi citi dorinţa arzătoare din ochi.

– Dacă te mai uiţi mult aşa la mine s-ar putea să te pun într-o situaţie jenantă, zise el cu glas răguşit cuprinzîndu-i obrajii în palme şi conturîndu-i buzele cu vîrful degetelor.

– Te vreau singură.

Ea îi cuprinse încheietura mîinii acolo unde pulsul

i se zbătea năvalnic.

– Cînd?

– Curînd. Peste o clipă. Peste o zi. Curînd.

Îi întoarse capul într-o parte ca s-o poată săruta.

Ea închise ochii.

– Deschide ochii. Lasă-mă să văd ce simţi.

Aşteptă şi apoi simţi cum i se opreşte respiraţia cînd văzu emoţia din ochii lui. Prinţesa îi deschisese într-adevăr larg porţile castelului ei. Acum castelul îi aparţinea lui pentru că aşa hotărîse ea. Sărutul ei pecetlui această proclamaţie.

Noelle îşi oferi trupul îmbrăţişării lui savurînd de această dată mai mult decît de obicei. Amîndoi reuşiseră să scape teferi şi nevătămaţi din săbăticia ce-i înconjurase. Singuri îşi salvaseră propriile vieţi. Cîştigaseră bătălia cu natura dezlănţuită.

După cîteva clipe cînd Kit îşi ridică fruntea şi privi în ochii ei, Noelle îi mărturisi:

– N-o să mai fim niciodată la fel, nu-i aşa?

El clătină din cap.

– Nu, şi mie unul nu-mi pare rău.

El nu-i puse întrebarea dar ea îi răspunse totuşi:

– Nici mie.

Pentru o fracţiune de secundă fu tentată să-i spună că-l iubeşte.

Cuvintele îi stăteau pe buze aşteptînd doar să fie rostite. Dar el era un bărbat de onoare care-i putea descoperi secretul dacă dorea, iar dacă nu, ar fi fost nevoit să poarte această povară mereu de acum încolo. El îi oferise mult prea mult pentru ca ea să-i

rezere o asemenea soartă. Aşa că îşi desprinse privirea din ochii aceia verzi ca smaraldul care începuseră deja să vadă prea multe şi se uită la tava de pe măsuţă.

– Ceea ce văd eu acolo e mîncare?

Kit privi peste umăr ştiind că ea se retrăgea la loc în cochilia ei, dar de astă dată fără a se fereca înăuntru. De această dată el se afla împreună cu ea pentru că aşa doreau amîndoi.

– Şi cafea, adăugă el zîmbind întinzîndu-se şi luînd o ceaşcă de pe masă pentru ea. Bănuiesc că ţi-e foame.

– De lup.

Luă o sorbitură savurînd lichidul fierbinte şi parfumat.

– Două sandvişuri, te rog...

Se opri zîmbindu-i.

– Pentru început.

Kit rîse alături de Noelle. În clipa aceea intră Ham.

– Ei da, frumoasă doamnă, aşa mai zic şi eu. Nu prea mulţi ar fi în stare să rîdă acum.

Privi scurt către tavă.

– Nu eram prea sigur ce vă place, aşa că am pus mai multe. Trebuie să vă placă măcar ceva din toate astea.

Se aşeză pe un scaun mai departe de foc sprijinindu-şi picioarele încălţate în ciorapi roşii ca de Moş Crăciun pe un scăunel mic şi uzat, după care luă o ceaşcă de cafea şi o duse la gură. Luă o

înghițitură zdravănă, apoi își fixă ochii albaştri asupra lui Kit.

– Am vorbit din nou cu coordonatorul echipei de salvare. Mi-a zis că salvamontiştii care găsiseră avionul v-au pierdut urma în munți. Zicea ceva despre faptul că dumneata şi micuța doamnă semănați cu nişte capre sălbatice. I-am zis că nu cred dar că am să vă întreb. A reuşit de asemenea să ia legătura şi cu familiile voastre, zise el privind către Noelle. Le-a spus că sînteți teferi şi că o să-i mai sune în curînd. Noelle puse cafeaua jos şi dădu să se ridice.

Gazda lor o privi lung.

– Nu-i nevoie să te ridici. Nu-i nici o grabă cel puțin în clipa de față. Telefonul meu s-a întrerupt chiar la sfîrşitul conversației. Am încercat cu celularul dar din cauza vremii nu funcționează nici el. Aşa că, pentru moment, rudele voastre vor trebui să se mulțumească doar cu această veste oficială.

Noelle se uită la Kit.

El îi puse mîna pe genunchi.

– În cît timp se remediază defecțiunea de obicei? întrebă Kit încet.

– Depinde. Pe o astfel de vreme de obicei se întrerup toate legăturile dar în general nu pentru mult timp. Ridică din umeri şi întinse palmele. N-am ce face, băiete. Aş vrea să vă ajut pentru că ştiu cum trebuie să vă simțiți dar n-am cum. Măcar am reuşit să le transmitem vestea bună.

Noelle reflectă asupra celor spuse de el apoi se

aşeză la loc pe scaun şi-şi luă ceaşca de cafea. Nu-i plăcea situaţia creată dar, după cum spusese şi Ham, făcuseră tot ceea ce putuseră.

Ham se uită la Kit.

– Cînd a vorbit cu ai tăi, a avut o mică problemă, băiete. Legătura era foarte proastă. Zicea că probabil au înţeles despre ce e vorba, dar nu era sigur. O să sune la biroul şerifului ca să roage pe cineva să meargă pînă la ai tăi acasă.

Ea sorbi din cafea savurîndu-i mai mult căldura decît cofeina. Flăcările vesele din cămin deveniseră hipnotice, iar glasul bărbaţilor se auzea undeva departe. Era în siguranţă iar familia ei ştia că este salvată. Se simţea mai norocoasă decît sperase vreodată că va fi.

Kit observă figura somnoroasă a lui Noelle. Ceaşca ei era aproape goală. Lui nu-i trebuise decît o înghiţitură ca să-şi dea seama că Ham turnase o măsură bună de coniac în fiecare cană.

– Încet, prinţesă. Cafeaua a fost botezată.

Noelle îi zîmbi ameţită dîndu-şi seama în cele din urmă de adevăr.

– Atîta timp cît nimeni nu mă goneşte din faţa focului, nu-mi pasă.

Uriaşul rîse din toată inima.

– Femeia asta e dată naibii. N-am ştiut pentru că nu mi-a zis nimeni. Şi eu care credeam că umblu după un aventurier şi o fandosită.

Noelle nu dădu importanţă conversaţiei dintre cei doi bărbaţi, chinuindu-se să mănînce ceva pentru că ştia că trebuie, în ciuda faptului că simţea cum îi

pică fruntea în piept de somn. Stomacul ei simțea din plin efortul marşului prelungit iar corpul îşi cerea cu înverşunare binecuvîntata odihnă.

Auzea ca prin vis glasul lui Kit şi al lui Ham iar după ce termină de mîncat se sprijini cu capul de spătarul scaunului. Coniacul îi relaxase muşchii încordați din cauza oboselii şi a frigului făcînd-o să se simtă de parcă ar fi plutit într-o mare călduță. Kit se aşeză la picioarele ei. Fără a-şi da seama, degetele ei se împletiră în părul lui de la ceafă. Din glasurile lor realiză că amîndoi bărbații observară intimitatea gestului. Clipi somnoroasă în timp ce privea flăcările jucăuşe ale focului.

Kit avea dreptate: încăperea era călduroasă, chiar foarte călduroasă şi crea un sentiment puternic de siguranță. *Închise ochii. O să mai stea un minut aşa şi după aceea se va ridica.*

Capitolul 13

Noelle se simțea de parcă ar fi plutit. Își frecă ușor nasul de norul surprinzător de dur care o înconjura, murmurînd mulțumită în somn. Geamătul mut care părea să emane de undeva de sub urechea ei o făcu să se încrunte.

– Dormi liniștită, Noelle, o îndemnă Kit cu tandrețe în timp ce o așeza pe patul pe care i-l arătase Ham.

Patul, la fel ca și restul mobilierului din casă, era uriaș. Noelle arăta parcă și mai mică decît de obicei așa cum stătea acolo cuibărită sub pături.

Ham îl condusese pe Kit în dormitor, dăduse cuvertura deoparte, după care plecase, trăgînd hotărît ușa după el.

Kit studie trupul fragil din fața lui, întrebîndu-se de unde avusese ea atîta putere, ca să nu mai pomenim de curaj, ca să reziste unui drum atît de obositor.

Clătinînd din cap nedumerit, îi scoase încet hainele acoperindu-i cu grijă fiecare părticică de piele

catifelată descoperită ca să nu cumva s-o cuprindă frigul. Avea prea multă nevoie de odihnă acum pentru ca el să poată lua ceea ce dorea de la ea, atingerea şi gustul ei care să-i amintească faptul că aceste ultime cîteva zile nu fuseseră un vis din care să rămînă doar momentul deşteptării.

Noelle se arcui către mîinile pe care le recunoştea chiar şi în somn.

– Kit, îi şopti ea numele cu toată dragostea ce se afla strînsă de atîta vreme în inima ei.

Kit se aplecă simţind cum sunetul glasului ei îi pătrunde în suflet şi o văzu mişcîndu-se încet sub greutatea lui. Tentaţia de a se aşeza lîngă ea era foarte mare. Durerea din trupul lui cerea mai mult decît nişte atingeri nevinovate.

– Noelle.

Ea deschise ochii auzindu-i glasul. Se trezi încet zîmbindu-i.

– Am ajuns acasă?

El îi îndepărtă părul de pe frunte. Adîncul ameţitor al ochilor ei violeţi îi şoptea o invitaţie pe care el era hotărît să o ignore în ciuda dorinţei ce ameninţa să-l copleşească.

– Încă nu. Dar vom ajunge curînd.

Ea se cuibări lîngă el înlănţuindu-se în jurul trupului lui aşa cum făcuse din prima clipă cînd el o învăţase ce însemna pasiunea şi frumuseţea dragostei.

– N-am vrut să adorm.

– Ai nevoie de somn.

Ea îşi simţea picioarele ca de plumb, dar era un

sentiment plăcut nu amenințător. Îi venea greu să se concentreze asupra a ceea ce-i spunea Kit. Numai îngrijorarea din subconştient reuşi s-o facă să vorbească.

– Trebuie să-i sun pe ai mei.

– Telefonul tot nu funcționează încă. El îi sărută pleoapele. Dormi liniştită. O să-i sun eu imediat ce defecțiunea se va remedia. Îți promit.

Ea zîmbi.

– Mereu îmi promiți cîte ceva.

Cuprinzîndu-l cu o mînă de mijloc, îşi lipi obrazul de coapsa lui.

– E... e aşa de... bine... lîngă tine... Eu...

Înainte de a-şi încheia fraza, adormi din nou.

Kit rămase privind capul întunecat lipit de piciorul lui şi în clipa aceea îşi dădu seama că o iubeşte. Nu se aşteptase să încerce această emoție vreodată şi cu atît mai puțin față de acest gen de femeie.

Se aşteptase să se îndrăgostească de cineva care semăna cu el, adică de o femeie mai dură, mai sportivă, căreia să-i placă riscul. Îşi trecu degetele prin părul ei negru ca abanosul simțindu-i atingerea mătăsoasă. Ştia că o putea avea alături de el pe Noelle doar dacă o lăsa să creadă că e liberă. Era ciudat. Ei îi era teamă de singurătate dar nu avea suficientă încredere pentru a accepta o obligație nici față de el, nici față de familia ei.

Chiar în clipa cînd îi trecu prin cap acest gînd se întrebă dacă nu cumva se mințea pe el însuşi. El nu încercase să-şi creeze vreo obligație. Şi nici ea cu siguranță nu îmbrățişase această idee. Dar un

instinct anume, care de-a lungul timpului îi salvase viața de atîtea ori, îl avertiza că acum nu era momentul potrivit ca să-i spună exact ceea ce simțea el.

Ea mai avea încă multe de învățat. Ar fi ajutat-o el, dar ea avea mai multă nevoie de încredere în propriile forțe decît el. Trebuia să-şi recunoască propria putere şi să ajungă să aibă încredere în ea pentru a face față realității aşa cum făcuse față pericolelor de pînă acum. Şi dacă reuşea să descopere cît de puternică era oare atunci îl va mai dori, va mai avea nevoie oare de el? Durerea acestei întrebări îi sfîşie sufletul cu o forță nebănuită de parcă o sabie ascuțită i-ar fi atins brusc un organ vital. El ar fi ajutat-o fără să clipească în lunga ei bătălie cu realitatea, dar oare el putea lupta ca s-o păstreze?

Punîndu-i capul pe pernă, o acoperi cu păturile şi se ridică privind-o. Nu putea s-o piardă tocmai acum cînd o găsise după atîta vreme.

– Nu vreau să-ți fac vreun rău ca să te păstrez, dar cum să trăiesc dacă tu ajungi la concluzia că nu mă vrei? şopti el cu disperare în glas şi în priviri.

Se întoarse cu spatele la silueta din pat care rămase tăcută în continuare. N-avea altă şansă decît să aştepte, să spere şi să se roage. Nu se prea pricepea în nici una din aceste variante dar de dragul ei era dispus să învețe, îşi zise el în timp ce ieşea din dormitor, inchizînd uşa în urma lui.

Ham era în bucătărie, spălînd vasele cînd apăru Kit. Uriaşul îi aruncă o privire scurtă peste umăr,

după care reveni la îndeletnicirea sa.

– Se simte bine?

Kit îşi umplu ceaşca din nou cu cafea dar fără coniac de data asta.

– Doarme. Drumul n-a fost deloc uşor pentru ea.

– E tare delicată. I-a trebuit curaj, nu glumă să se angajeze la aşa ceva. Oricît de voinic eşti dumneata, chiar dacă ai fi vrut s-o cari, nu cred că ai fi reuşit mare lucru pe o asemenea vreme,

Făcu un semn cu mîna către fereastra prin care se vedea zăpada ce cădea abundent în rafale viscolite de vînt.

– Nu vă pot duce în oraş pînă mîine dimineaţă, dar te invit să te simţi ca acasă.

Aruncă o privire încruntată către telefonul care nu funcţiona.

– Şi dacă afurisitul ăla de aparat o să-şi revină ne vom simţi cu toţii mai bine.

Kit verifică receptorul constatînd că e mut aşa cum era de cînd se defectase.

– Noelle are o soră însărcinată în ultima lună.

– O chestie ca asta poate declanşa o naştere dacă femeia devine prea tensionată, murmură el în timp ce termina de spălat şi ultima farfurie pe care o puse la uscat. Se întoarse şi se sprijini de chiuvetă. Mai ai nevoie de ceva?

Kit clătină din cap.

– Nu. Şi aşa ai făcut destule.

Ham zîmbi.

– Nu, n-am făcut, dar dacă vrei să crezi asta n-ai decît. Se îndreptă către uşă. Am ceva de lucru.

Dacă ai nevoie de mine mă găseşti în camera din spate. E aproape de dormitorul unde se odihneşte femeia dar nu am să intru acolo. Poţi să încui uşa dacă vrei. N-am să mă simt jignit.

– Nu te aştepţi să am încredere în dumneata, nu?

– N-ai de ce să ai. Iar ea e o femeie frumoasă. Un bărbat ca mine ar putea-o ţine indiferent cît s-ar zbate.

Ochii lui Kit se îngustară. Ham îl privi aşteptînd.

– Cine eşti?

Ham zîmbi.

– Ţi-a trebuit cam mult timp.

– Răspunde la întrebare.

– Ei bine, băiete, sînt un om care a văzut prea multe din ceea ce un om civilizat poate face celor mai slabi ca el. Am fost poliţist. Întîi la moravuri şi apoi la criminalistică. Chestii urîte: violuri, crime, copii bătuţi, oameni tăiaţi bucăţi ca nişte animale. Asta m-a făcut să-mi deschidă pofta pentru singurătate. Într-o zi pur şi simplu m-am ridicat şi am plecat. A fost mai uşor decît credeam. De atunci sînt aici. Acum îi caut pe netoţii care rătăcesc prin zonă. Numai tu şi cu ea n-aţi făcut parte din această categorie. Întotdeauna mi-a plăcut curajul atît la bărbaţi cît şi la femei. N-aş vrea ca vreunul dintre voi să mai treacă prin ceea ce aţi trecut în ultimele zile. Ridică din umerii lui masivi, apoi făcu semn cu mîna către telefon. Îţi urez succes cu trăsnaia asta. Am să mai încerc încă o dată celularul ca să am conştiinţa împăcată. Pînă la urmă unul din ele trebuie să ne ajute

să luăm legătura cu lumea civilizată.

După cele zise, se întoarse şi dispăru.

Kit rămase privind lung după el. În mod ciudat credea ceea ce îi povestise despre trecutul lui. E adevărat că se uitase la Noelle dar nu într-un mod amenințător.

Kit îşi frecă ceafa obosit dîndu-şi seama că Ham mai avea dreptate într-o privință. Era momentul să se relaxeze un pic. Ce era mai greu trecuse, exact lucrul de care încercă să convingă şi familia lui Noelle, după zece minute cînd în sfîrşit veni tonul la telefon şi reuşi să-i sune pe cei de acasă.

Legătura era bună dar ştia că la fel se întîmplase şi mai devreme cînd convorbirea se întrerupsese. Nu îndrăzni să piardă secunde prețioase încercînd să o trezească pe Noelle pentru ca nu cumva legătura să se întrerupă iar.

– Cum adică a mers pe jos cu tine? îl întrebă Geoffrey. Eşti sigur că vorbeşti despre fiica mea?

Kit se încordă simțind neîncrederea din tonul interlocutorului său. Nu implica numai faptul că Noelle nu era capabilă să supraviețuiască unor asemenea condiții ci că era absolut convins că acesta era adevărul.

– Păi are părul negru, ochi de culoarea panseluțelor şi e înaltă cam de un metru şaizeci.

– Şi trăieşte într-o lume a ei, adăugă Geoffrey cu emoție în glas, continunînd după aceea pe un ton mai normal. Unde e acum?

– Doarme. A trebuit să-l sunăm mai întîi pe şeful echipei de salvare dar cînd să sunăm acasă la ea

sau la mine, telefonul s-a întreurpt. Abia acum a început să funcţioneze din nou.

Geoffrey oftă adînc, simţindu-se prea uşurat ca să-i mai pese acum de un telefon care nu funcţionează.

– Înţeleg. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce-aţi trecut amîndoi. Ştiu că trebuie să-ţi mulţumim că ai adus-o pe Noelle teafără şi nevătămată pînă acolo. Se simte bine?

Kit ridică din umeri jenat de laudele pe care simţea că nu le merită în totalitate. Nu putea uita femeia care-l tîrîse departe de ceea ce considerase că putea fi o explozie şi care revenise totuşi de mai multe ori în acel loc periculos ca să aducă atît de necesarele provizii.

– E obosită. Dar în rest e bine. Necazul e că sîntem înzăpeziţi aici. N-o să putem pleca pînă mîine dimineaţă, cel puţin. Pe urmă ne îndreptăm direct către Denver, spuse el la sfîrşit.

– Poţi aranja pentru ea să ajungă la aeroport? O să trimit avionul corporaţiei s-o aştepte acolo ca s-o aducă acasă.

– Nu ştiu ce are de gînd Noelle, sublinie Kit uimit de cît de repede tatăl ei hotăra în locul ei ce avea de făcut.

Nici măcar nu întrebase dacă Noelle voia sau nu să vină acasă sau cum se va simţi cînd va fi nevoită să zboare din nou.

– Nu sînt sigur cum se va simţi din nou într-un avion.

Geoffrey bombăni o înjurătură.

– Nu m-am gîndit la asta, recunoscu el obosit. Mama ei nu e în apele ei. Are nevoie de Noelle. N-ai de unde să ştii dar una din fetele noastre e însărcinată şi azi-dimineaţă a început să aibă contracţii false speriindu-ne pe toţi. Asta împreună cu ce i s-a întîmplat lui Noelle i-au pus capac soţiei mele. Oftă din nou adînc. Vrei, te rog, să-i spui să ne sune cînd se trezeşte?

– Nu va fi nevoie să-i amintesc eu, zise el abia reuşind să-şi stăpînească furia în faţa aluziilor că Noelle n-avea destulă judecată pentru a şti ce are de făcut.

– Poate că nu în legătură cu asta, recunoscu Geoffrey. Nu prea cred că am reuşit să mă fac prea bine înţeles. Acceptă totuşi mulţumirile noastre pentru că ne-ai adus fata teafără şi nevătămată înapoi. Dacă te pot ajuta cu ceva...

El lăsă special fraza neterminată.

– Mulţumesc pentru gîndurile frumoase, dar Noelle are şi ea un merit la fel de mare ca şi mine pentru că am reuşit să ajungem sănătoşi aici.

Degetele lui Kit se încleştară pe receptor în timp ce spatele îi era rigid din cauza efortului de a-şi păstra calmul.

– Dacă telefonul funcţionează o să vă sune peste cîteva ore, adăugă el, apoi închise.

Rămase cu mîna pe receptor, respirînd adînc ca să se calmeze. Nici măcar nu bănuise că se putea înfuria atît de tare. Ridică mîinile observîndu-le cum îi tremură uşor. În viaţa lui nu simţise atît de acut nevoia să lovească pe cineva. La naiba, Noelle în-

cepuse să joace teatru cînd era mult prea mică pentru a fi în stare să procedeze altfel. Oare de ce ceilalți oameni apropiați de ea nu observaseră ceea ce pentru el era atît de limpede? Nici măcar nu-şi putea imagina ce însemnaseră toți aceştia pentru ea cînd trebuise în permanență să fie făptura blîndă şi distrată cu care se obişnuiseră ei.

Problema devenea mult mai complexă. Nu ştia care era cel mai potrivit lucru de făcut într-o asemenea situație, dar ştia cu siguranță că el n-o va părăsi şi că va face tot ce-i va sta în putință ca nici Noelle să nu renunțe tocmai acum la noua identitate descoperită. Cu gîndul acesta în minte, ridică receptorul formînd numărul de acasă al părinților lui.

După un minut, furia încercată mai devreme datorită situației lui Noelle dispăru ca prin farmec cînd descoperi că familia lui credea că el murise în accidentul de avion.

– Cum se poate aşa ceva? Credeam că echipa de salvare v-a anunțat cînd a găsit epava avionului, întrebă el mînios.

– Au sunat într-adevăr, fiule, răspunse mama lui printre lacrimi. Dar legătura era foarte proastă. Tot ce-am înțeles a fost că nu te-au putut scoate dinăuntru, că avionul se prăbuşise şi apoi ceva în legătură cu fapul că nu mai rămăsese nimic.

Ea suspină de cîteva ori folosindu-şi batista ca să-şi steargă ochii.

– Al doilea telefon n-a fost nici el de ajutor. Am înțeles cu chiu cu vai că ai fi plecat de acolo dar nu mai eram sigură. Apoi legătura s-a întrerupt. Tatăl şi

sora ta s-au dus la poliție ca să vadă dacă pot găsi pe cineva care să verifice care este realitatea.

– Fir-ar să fie, mamă! Nici nu știu ce să mai spun. Kit își trecu nervos degetele prin păr.

Prăbușirea avionului îl făcuse să se simtă neajutorat de mai multe ori decît dorea să-și amintească.

– Cel care a sunat a doua oară nu te-a lăsat să-i pui întrebări?

– N-a fost timp, mărturisi ea disperată.

– Nu plînge. Sînt bine. Zău. N-am decît o zgîrietură mică la cap și un umăr scrîntit care aproape că nu mă mai doare deloc.

– Ești sigur?

El zîmbi chiar dacă ea nu-l putea vedea.

– Categoric. M-am lovit la cap cînd ne-am prăbușit, dar Noelle m-a scos afară din avion și pe urmă a scos și proviziile.

– Zău? rîse mama lui, ceea ce făcu ca vocea să-i sune neașteptat de tînără. Dar în fotografiile din ziar arată așa de micuță. E bogată, știai?

– E micuță și bogată, da.

– Îți place, zise ea cu glas blînd.

Vocea lui se înduioșă de asemenea.

– Da. Chiar mai mult de atît.

– Ea știe?

El rîse.

– Nu încă. Mai am de pus niște lucruri la punct mai întîi.

– Sper că n-ai să-ți asumi iar vreun risc din acela nebunesc de-al tău, nu? întrebă ea suspicioasă.

– Probabil. Dar cred că ție și întregii familii o să vă placă de ea.

Brusc auzi un zgomot și se întoarse către ușa de la bucătărie crezînd că s-a întors Ham. Dar nu era Ham. Era Noelle, somnoroasă și rumenă în obraji de pe urma somnului. El ridică brațul. Ea se apropie în tăcere lipindu-se de el. Kit se apleacă depunînd o sărutare pe părul ei întunecat și mătăsos.

– Trebuie să închid acum, mamă. Noelle are nevoie și ea de telefon.

– Cînd vii acasă? întrebă ea grăbită.

– Lasă-mă o zi să trec pe la birou și pe urmă vin cu avionul acasă să mă vezi că sînt încă întreg.

– Nici măcar să nu glumești pe tema asta, protestă ea cu spaimă în glas, aducîndu-și aminte că-l crezuse mort.

El redeveni imediat serios.

– Sînt bine, mamă, zău.

– Te iubesc, dragul meu, șopti ea înainte de a închide.

Kit puse receptorul în furcă și o trase pe Noelle în fața lui.

– N-ai dormit prea mult, murmură el, zicîndu-și în gînd că totuși somnul oricît de scurt fusese îi prinsese foarte bine.

Încă i se mai citea oboseala pe chip dar mult mai puțin ca înainte.

Ea se sprijini de el.

– Cred că m-am obișnuit să te simt aproape, răspunse ea încet.

Cuvintele erau prea sărace pentru a explica sen-

zația de pustietate pe care o simțise cînd se trezise într-un pat necunoscut. La început se speriase, dar după aceea își amintise că el fusese cel care o dusese acolo.

Kit îi ridică bărbia zîmbindu-i cînd îi văzu sinceritatea ce reprezenta mult mai mult decît i-ar fi oferit oricare altă femeie fără a-i cere ceva în schimb.

– Şi mie mi-ai lipsit. Şi eu m-am obişnuit să te am în preajmă.

O sărută cu blîndețe, conştient că momentele lor de singurătate şi intimitate se sfîrşiseră odată cu prezența lui Ham în casă.

Noelle luă foc cînd îi simți buzele. Părea că trecuse o eternitate de cînd n-o mai sărutase şi n-o mai ținuse în brațe fără să-i vadă cineva.

Îşi încolăci brațele în jurul gîtului lui, trăgîndu-l în jos şi lipindu-se de el. Acasă. Acesta era cuvîntul. În brațe la el se simțea acasă.

Kit îşi ridică fruntea în cele din urmă, respirînd cu greutate cu ochii licărind de dorință.

– Prințesă, eşti o adevărată vrăjitoare. Nu mă mai satur de tine.

Îi pipăi trupul cu mîinile, acesta fiind singurul mod de apropiere pe care şi-l putea permite în clipa de față.

– Spune-mi că ai să rămîi cu mine, o îndemnă el cu o şoaptă răguşită încălcînd pentru prima dată în viața lui o promisiune pe care şi-o făcuse. Cînd ne întoarcem vino să stai împreună cu mine.

Noelle îi citi dorința din ochi şi hotărîrea de a o convinge să-i accepte propunerea.

Kit îi văzu îndoiala de pe chip şi-şi blestemă în gînd propria prostie. Dorise să aştepte ca să-i dea timp să se obişnuiască cu ideea. Şi în loc de asta făcuse o gafă de proporţii acum. Cînd ea deschise gura să-i răspundă el îi acoperi buzele cu palma.

– Nu. Nu-mi răspunde acum. N-ar fi trebuit să te grăbesc. Am promis că n-am s-o fac. Am vrut să te las să mă vezi şi în altă lumină decît cea a pericolului şi a nevoii care ne-a obligat să fim împreună. N-am vrut să profit de tine sau de această situaţie.

Propriul dezgust faţă de cele spuse mai devreme o duru pe Noelle la fel de tare ca şi absenţa iubirii din oferta lui. Sperase. Preţ de o secundă avusese această speranţă nebunească că şi el o iubea la fel de mult cît îl iubea ea. Sentimentele ei erau atît de puternice încît i se părea imposibil ca ale lui să fie altfel.

Dar în ochii lui nu se citea decît dezgustul faţă de propria-i gafă. În plus exista pasiunea care trezise în ea un foc lăuntric pe care nu crezuse că va ajunge să-l cunoască vreodată sau să-i supravieţuiască după ce-i cunoscuse căldura arzătoare.

Atît de mult şi totuşi atît de puţin. Era tentată să accepte. Ispita era atît de mare. Dar dorinţa fără a fi susţinută de dragoste va dispărea în timp. Şi apoi el va pleca. Abandonul. Cea mai mare spaimă a ei apăruse din nou şi trebuia ori să-l accepte ori să-l piardă pe Kit împreună cu tot ceea ce el i-ar putea oferi.

Îi atinse mîna cuprinzîndu-l de încheietură pentru a-şi elibera buzele.

– Vreau să spun da, şopti ea privindu-l.

Uşurarea ce se citea în ochii lui aproape că o făcu să uite partea a doua a răspunsului ei.

– Dar nu pot.

Uşurarea fu brusc înlocuită de valul uriaş al dezamăgirii. Se simţi vinovată dar îi era imposibil să-şi retragă cuvintele.

– Nu vrei, şopti el răguşit, închizînd ochii în faţa adevărului rostit de ea. Crezi că am să te părăsesc.

– Ştiu foarte bine că nu-mi poţi promite că n-ai s-o faci. Nimeni nu poate promite aşa ceva. El deschise ochii privind-o încruntat.

– Deci pentru că nu există nici o garanţie în afară de cuvîntul meu, nici măcar nu vrei să încerci, nu?

– Ba vreau să încerc. Nu înţelegi cît mă costă să recunosc sau măcar să mă gîndesc la aşa ceva? Vreau să încerc, Kit. Îmi doresc asta din tot sufletul. Nu ajunge atît deocamdată?

Pulsul ce se zbătea sub palma ei îi marca bătăile inimii. Fără să-şi dea seama, inima ei bătea la unison cu a lui. Chiar şi în această mică privinţă se simţeau legaţi împreună.

– Şi cum ai să încerci?

– Am să te văd. Am să stau cu tine uneori.

Încercă să ridice din umeri într-un gest care nu avea nimic de a face cu indiferenţa.

– Adică totul redus la jumătate.

Şopti înciudat un blestem succint şi grafic.

– Şi pe urmă?

– Nu ştiu. Tu ştii? îi replică ea.

Folosindu-şi mîna liberă, îi cuprinse obrazul.

– Am trăit mult timp cu temerile mele, păzită de apărarea pe care mi-am construit-o ca să mă pot trezi în fiecare dimineață fără să urlu şi fără să-mi doresc ceea ce nu puteam avea. Mi-am creat lumea mea de basm pentru că realitatea era prea crudă.

Zîmbi tristă dar în mod ciudat adevărul nu durea chiar atît de mult.

– Apoi ai apărut tu şi mi-ai arătat cum ar putea fi. Dar asta s-a întîmplat într-o lume care nu era nici cea reală, nici cea de basm. Trebuie să fiu sigură că te pot aduce pe tine şi mă pot aduce şi pe mine ca să fim împreună în lumea reală de care întotdeauna mi-a fost teamă.

Îşi desprinse o clipă privirea din ochii lui cercetători şi se uită în lături.

– Ştii că nimeni nu m-a întrebat niciodată nimic despre poveştile şi fanteziile mele? Dacă eu eram cu adevărat într-o altă dimensiune sau cine eram eu cu adevărat?

Kit se încruntă, pe moment nedumerit de schimbarea subiectului de discuție.

– Cine eşti?

– O variantă feminină a vrăjitorului Merlin. Țes tot felul de farmece şi visez visuri de glorie şi de onoare precum şi tot felul de lucruri ce se pot rezolva pe cele mai bune căi.

Îşi întoarse ochii către el cu toate fanteziile ei prezente în privire, însă iluminate acum de flacăra inteligenței care fusese dintotdeauna prezentă în mintea ei. De data aceasta zîmbetul ei conținea o

autoironie care era dureros de privit din afară.

Kit ar fi vrut în clipa aceea s-o smulgă din visare promiţîndu-i că lumea ei va fi mereu aceea pe care şi-o va dori. Însă nu putea. Viaţa fusese creată în prea multe forme şi variante ca să poată fi strînsă într-o unică chintesenţă, indiferent cît de perfect gîndită.

– Deci te-ai modelat după tiparul celui mai mare vrăjitor al tuturor timpurilor, zise el îndepărtîndu-şi orice urmă de dorinţă din voce. Pentru o femeie care se îndoieşte de propria-i putere, aceasta e o alegere interesantă.

Ea clipi nedumerită şi surprinsă de replică.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta, murmură ea după cîteva clipe. Eu am considerat doar că, fiind cea mai puternică, atunci nu mi se putea întîmpla nimic din ceea ce n-aş fi dorit.

– Şi aşa a şi fost.

Ea încuviinţă tăcută, întrebîndu-se de ce oare avea senzaţia că se trădase pe ea însăşi. Îl privi atentă pe Kit dar pe chipul lui nu se citea aceeaşi concluzie.

– Şi acum ce facem? îl întrebă ea încet.

– Te doresc prea mult ca să te părăsesc. Şi ţi-am promis că n-o voi face niciodată. Timpul pe care mi-l ceri tu nu-mi aparţine dar este al tău dacă-l doreşti.

Îi atinse buzele, conturîndu-i-le cu vîrful degetelor, privindu-le cum se întredeschid şi simţindu-le căldura.

– Întotdeauna am considerat că singurul motiv

pentru care Merlin nu şi-a putut îndeplini dorinţele a fost faptul că a fost trădat. Eu n-am să te trădez. Privi în violetul adînc al ochilor ei, cercetîndu-i sufletul.

Noelle nu se gîndise vreodată că va găsi pe cineva care s-o înţeleagă atît de bine. Kit făcea mai mult decît să încerce. Îi oferea, împărtăşindu-i propria poveste.

Kit îşi retrase mîna şi ridică receptorul.

– Sună-i pe părinţii tăi.

Îi puse telefonul în mînă.

Noelle privi în jos către această legătură dintre momentul prezent, trecutul şi viitorul ei. Cînd ridică ochii din nou, el încă aştepta cu aceeaşi răbdare cu care o făcuse de la bun început.

– Rămîi cu mine, şopti ea.

El zîmbi simţind cuvintele cum se strecoară încercînd să vindece măcar o parte din rana sufletească. Era totuşi un început care reprezenta mai mult decît sperase şi mai puţin decît se rugase să primească.

Capitolul 14

– Mi se pare ciudat că i-am luat patul lui Ham, şopti Noelle în întuneric.

Kit stătea pe spate ţinînd pe umăr capul ei.

– N-aveam de ales. Nu există decît un dormitor cu un singur pat. Măcar canapeaua pe care va dormi e destul de mare pentru că altfel m-aş fi simţit tare prost.

Ea rîse încet savurînd intimitatea nopţii tăcute şi a încăperii cu uşa zăvorîtă.

– Mă bucur că am cîştigat disputa legată de locul de pe podea unde voiai să dormi, murmură ea întinzîndu-se leneşă lîngă el.

Făcuseră dragoste încet, atenţi să nu se dea de gol faţă de gazda lor, deşi lui Ham oricum nu i-ar fi păsat de ceea ce făceau ei. Ei ar fi trebuit să-i fie somn, dar nu-şi dorea nimic altceva decît să stea în braţele lui Kit, savurîndu-i apropierea.

El o apropie şi mai mult de el.

– Poate că te-am lăsat intenţionat să cîştigi, răspunse el zîmbind.

Noelle îşi ridică fruntea încercînd să-l zărească prin întuneric.

– Aşa ai făcut? întrebă ea.

– N-am să-ţi spun niciodată.

Trecîndu-şi degetele peste pieptul lui îl trase uşor de părul scurt şi mătăsos. El îi acoperi mîna ducînd-o apoi la buze.

– Stai cuminte.

– Şi dacă nu vreau?

Fără vreun avertisment, Kit se răsuci prinzînd-o pe Noelle sub el.

– Atunci s-o pedepsesc pe domniţa asta rea, şopti el sărutîndu-i obrazul şi gîtul. Pielea asta a ta este o tentaţie delicioasă, adăugă el răguşit lipindu-şi buzele de locul unde îi simţea pulsul bătînd în ritmul pe care îl învăţase el. Trupul ei se mişca împreună cu al lui de parcă nu şi-ar mai fi dorit în veci un alt iubit şi n-ar mai fi avut niciodată nevoie de atingerea altcuiva. O ţinu strîns la piept sperînd din tot sufletul că viitorul îi va dovedi că are dreptate în această privinţă. Preţ de o clipă fu tentat să ceară ceea ce nu i se cuvenea. Ar fi vrut să poată distruge toate ceasurile din lume pentru ca această clipă să nu poată fi măsurată, iar momentul de faţă să rămînă pe veci acelaşi, astfel încît ziua de mîine să n-o poată întina pe cea de azi.

Noelle îi simţi brusca încordare a trupului. Îl ţinu aproape absorbinbu-i durerea al cărei izvor era ea. Dacă ar fi putut să-şi şteargă trecutul ar fi făcut-o din tot sufletul de dragul lui.

– Am să fac în aşa fel încît să fie bine, şopti ea.

Nu ştiu cum, dar am să încerc.

Kit ridică fruntea ca s-o privească. Noaptea îi ascundea trăsăturile, dar glasul ei era o adevărată rază de lumină.

– Asta-i o promisiune, Noelle?

– Da. O promisiune din partea mea pentru tine. Îi atinse uşor faţa cu vîrfurile degetelor simţindu-i zîmbetul care-i destindea trăsăturile.

– Fă dragoste cu mine.

Kit se rostogoli pe spate luînd-o cu el.

– Am o idee mai bună. Fă tu dragoste cu mine.

Noelle se încordă o clipă auzind provocarea şi rugămintea bărbatului care o învăţase ce înseamnă pasiunea. Ar fi putut constitui o hotărîre foarte dificilă. Dar pînă la urmă se dovedi ceva la fel de uşor ca un sărut pentru că nu trebui să facă altceva decît să-i mîngîie trupul oferindu-i plăcerea pe care o primise şi ea. Iar cînd somnul veni să pecetluiască restul nopţii, zîmbetul ei exprima mai mult decît pasiune. Exista o imensă satisfacţie dublată de puterea femeii în care se transformase între timp datorită lui Kit care se dovedise destul bărbat pentru a o ajuta să-şi atingă acest ţel.

– Se pare că am reuşit, murmură Ham, intrînd cu camioneta în parcarea din aeroportul de la Denver. Şi am ajuns şi cu o oră mai devreme. Sînteţi siguri că nu vreţi să rămîn împreună cu voi pînă cînd nu soseşte avionul acela?

Noelle îl lăsă pe Kit să-i răspundă la întrebare în timp ce ea privea în jur căutînd din ochi avionul

tatălui ei. În ciuda vizibilității reduse, nu-i trebui mult pînă cînd zări silueta argintie cu negru a avionului pe care se putea citi sigla corporației *St. James*.

– Nu va trebui să aşteptăm. Avionul se află deja aici, îi murmură ea lui Kit arătîndu-i aparatul aflat de pistă.

Kit simți cum îl cuprinde încordarea. Nu-şi dăduse seama cît de greu va fi s-o lase să plece.

Chiar dacă îşi repeta întruna că va fi doar pentru o scurtă perioadă efectul nu era cel scontat.

– Eşti sigură?

Ea încuviință, în timp ce Ham înainta cu maşina cît mai aproape de intrarea în terminal.

Îngrămădită cum stătea între Kit şi Ham, avînd pe după umeri brațul lui Kit, îi trebui ceva timp pînă să coboare din camionetă. Se întoarse ca să-i mulțumească lui Ham, dar el făcu un semn de dispreț din mînă.

– Plecați mai repede din frigul ăsta. Ne-am spus tot ce aveam să ne spunem. E destul.

Trase uşa şi plecă fără a-şi mai lua rămas bun.

Kit o luă de braț conducînd-o înăuntru la căldură.

– Are dreptate.

– Dar e un tip ciudat, adăugă ea, mergînd repede ca să țină pasul cu el.

El zîmbi uşor.

– Mie îmi plac ciudățeniile.

Noelle rîse întorcînd capul pentru a-i împărtăşi amuzamentul. Înainte de a apuca să-i mai spună ceva, îşi auzi numele strigat de un glas vesel.

Se răsuci iute, iar ochii i se luminară văzînd-o pe

tînăra roşcată şi sexy care alerga către ea.

– Silke! strigă ea, desprinzîndu-se de Kit şi înaintînd pentru a-şi întîmpina sora.

Silke o îmbrăţişă strîns pe Noelle în timp ce o potopea cu întrebări. Killian ajunse alături de cele două femei îmbrăţişate aproape odată cu Kit. Îi întinse mîna bărbatului care o redase pe Noelle teafără şi nevătămată familiei.

– Tu trebuie să fii Kit Banyon, murmură el.

Kit îi strîns mîna studiindu-l pe bărbatul care-l privea atît de intens.

– Iar tu eşti...

– Killian Carpenter. Sînt soţul lui Silke, una dintre surorile St. James.

El făcu semn către soţia lui care nu le dădea nici o atenţie deocamdată celor doi bărbaţi.

– Şi cumnatul lui Noelle.

Se uită la Kit.

– Întreaga familie m-a însărcinat să-ţi spun că de mult apreciem ceea ce ai făcut.

Kit se încruntă.

– I-am spus şi lui Geoffrey că a fost un efort comun. E foarte adevărat ceea ce spun.

Killian nu zise nimic cîteva clipe sesizînd mînia abia ascunsă din glasul lui Kit. Pînă cînd pomenise despre mulţumiri Kit fusese prietenos.

Înainte de a apuca să facă vreun comentariu, Silke îi dădu drumul lui Noelle şi se întoarse către Kit repetînd aproape cuvînt cu cuvînt cele spuse mai devreme de Killian.

Kit îi acceptă mulţumirile blestemînd în gînd

privirea din ochii lui Noelle. Aproape că o vedea cum intră pe nesimțite la loc în pielea personajului al cărui rol îl jucase atîta vreme față de familia ei. Nici *unul dintre cei doi nu-şi dădea seama că ea nu e* făptura distrată pe care o întîlnise el prima dată, femeia pe care continuau să o descrie prin comentariile lor legate de prăbuşirea avionului. Mînia față de familia lui Noelle se răsfrînse şi asupra ei înseşi cînd o văzu că nu încearcă deloc să le explice ceea ce făcuse chiar şi atunci cînd Silke o întrebă direct. Kit o făcu el în cele din urmă, dar îşi dădu seama că Silke nu-l credea.

Killian era puțin mai greu de citit.

La un moment dat crezu că desluşeşte în privirea lui o licărire speculativă, dar nu putea fi sigur.

– Acum trebuie să plecăm, interveni Killian cînd Silke reuşi în cele din urmă să primească răspunsuri la aproape toate întrebările pe care le pusese. Vremea se va înrăutăți curînd. Mama ta e cu nervii la pămînt, Caprice e pe punctul de a naşte, aşa că trebuie să ne grăbim.

Killian o luă de braț pe Silke conducînd-o către uşa ce dădea spre locul unde se afla avionul.

– Trebuie să ne îmbarcăm, Noelle.

Silke se încruntă la ideea de a o lăsa singură pe Noelle în zona terminalului oricît de puțin circulată era. Noelle, ştiau cu toții că era în stare să se rătăcească şi într-o parcare.

– N-ar trebui să... vru să spună ea dar soțul ei o înşfăcă de braț luînd-o aproape pe sus.

Noelle oftă adînc privind în urma perechii care

se îndepărta văzînd-o pe Silke care continua să obiecteze.

– Mă întreb ce variantă ai să alegi, prințesă, murmură Kit uitîndu-se la ea cum îi urmărea cu privirea.

Noelle îşi întoarse ochii spre el cu sprîncenele ridicate.

– Ce vrei să spui?

– N-ai decît s-o faci pe distrata cu ei, dar nu şi cu mine. Mie mi-ai arătat mult prea multe ca să mai cred aşa ceva.

Privi către uşa prin care dispăruseră cei doi, apoi îşi întoarse ochii la femeia pe care o iubea. Ar fi vrut s-o scuture. Ar fi vrut s-o ia în brațe şi să-i spună că nu dădea doi bani pe părerea familiei ei despre ea sau cum de ajunseseră să aibă o părere atît de greşită față de personalitatea ei. Ar fi vrut s-o ascundă pe Noelle undeva astfel încît nici unul dintre ei să nu trebuiască să facă față unei situații care dura de ani de zile. Dar nu putea face nimic din toate astea. Acesta era războiul ei şi numai ea era în masură să-l cîştige sau să-l piardă.

Noelle îi cercetă chipul pe care descoperi pentru prima dată teama. Îi atinse brațul şi-i simți încordarea de oțel a muşchilor.

– Ce s-a întîmplat?

– I-ai lăsat să te trateze exact ca înainte. Văd cum eşti pe punctul de a-ți închide din nou porțile. Poate că aş fi acceptat acest lucru dacă ar fi fost vorba despre un alt bărbat, dar asta e familia ta.

Noelle oftă adînc ştiind că el are dreptate, dar

dîndu-şi seama că şi ea avea.

– Şi ce vrei să fac? Să urlu că m-am schimbat? În primul rînd ce ar dovedi asta? Şi în al doilea, cred că familia mea are destule pe cap în momentul ăsta ca să mai vin şi eu pe deasupra cu nu ştiu ce criză catastrofală de personalitate.

– Deci ai de gînd să joci în continuare acest joc deşi acum ştii foarte bine care sînt riscurile?

– Şi care sînt alea, Kit? se întoarse ea brusc către el, ţinîndu-şi în continuare mîna pe braţul lui.

Privirea lui o ardea.

– Eu mă întorc la familia mea, iar tu te întorci la afacerile şi la familia ta.

– Ţi-am zis doar că am să vin la Philadelphia de îndată ce îi liniştesc pe toţi că sînt teafăr.

– Pentru ce?

El se încruntă neputînd să creadă că ea nu înţelegea.

– Pentru tine, bineînţeles. Te-am rugat să vii să stai cu mine. N-ai să scapi prefăcîndu-te că ai uitat.

– Nici nu încerc să fac asta.

Kit o cuprinse de umeri.

– Atunci ce faci? Refuzi?

Ea clătină din cap, iar părul îi acoperi chipul ca o perdea neagră de catifea.

– Nu. Eu vreau să fiu împreună cu tine.

– Şi eu vreau să fiu cu tine.

O luă în braţe, strîngînd-o la piept pentru a-şi alunga teama de viitorul la care nu se aşteptase şi cu care nu era sigur că poate lupta.

– Dar vreau să am lîngă mine o femeie întreagă,

femeia care a avut curajul şi prezenţa de spirit să scoată un bărbat rănit dintr-un avion prăbuşit, care a fost în stare să străbată un ţinut sălbatic fără nimic altceva decît încrederea în propriile-i forţe şi în mine, femeia care a înfruntat toate obstacolele fără a se plînge nici măcar o dată şi femeia care arde ca o torţă vie în braţele mele. Nu vreau să stau alături de o femeie care le oferă doar rămăşiţe celor care o iubesc. Vreau totul, Noelle. Vreau să fii a mea cu trup şi suflet, aşa cum voi fi şi eu pentru tine.

O scutură de umeri ca să fie sigur că l-a înţeles.

– Te iubesc. Şi cred că şi tu mă iubeşti. Nu cred că mi te-ai fi dăruit dacă n-ai fi fost îndrăgostită de mine. Spune-mi că mă înşel.

Nu intenţionase să facă o confruntare acum. Voise s-o lase să plece acasă ca să-şi revină de pe urma pericolului care-i ţinuse prizonieri atîta timp. Crezuse că dispune de suficient autocontrol ca s-o lase să plece fără a-i cere aşa ceva. Se înşelase însă în toate privinţele.

Noelle rămase nemişcată în braţele lui, uluită de vorbele lui şi de emoţia ce încălzise atmosfera din jurul lor pînă la incandescenţă.

– Mă iubeşti? şopti ea cercetîndu-i chipul pentru afla adevărul, speriată cumplit cînd zări întipărită pe faţa lui intensitatea sentimentului ce ieşise la iveală.

– Da.

El aşteptă, simţind cum îi îngheaţă sîngele în vene cînd îşi dădu seama că ea nu-i va mai spune nimic. Îşi simţea inima ca un sloi de gheaţă zărindu-i inteligenţa ce se îndepărta, făcînd loc aerului vag

din priviri pe care ajunsese să-l urască atît de mult.

– Să nu cumva să îndrăzneşti! strigă el furios, simţind cum îi fuge pămîntul de sub picioare.

Noelle aproape că nici nu-l auzi. Cînd i se oferise de dragul pasiunii fusese conştientă că exista un anumit grad de siguranţă. O aventură nu putea avea o garanţie permanentă. Ştiuse ce înseamnă asta şi acceptase situaţia. Chiar şi cînd descoperise că-l iubeşte mai avea încă libertatea de a şti că nu trebuia să depindă de obligaţia ca şi el s-o iubeacsă la rîndul lui. Îi fusese suficientă emoţia proprie pe care o trăia. Într-o aventură nu exista abandon ci doar un sfîrşit natural al unei relaţii efemere. Dar dragoste! Asta însemna obligaţie. Şi încă una permanentă. Fără nici un fel de garanţie. Cînd cineva te iubea asta nu însemna şi că va rămîne alături de tine pentru totdeauna. Cînd te iubea cineva trebuia să oferi la rîndul tău dragoste pînă cînd durerea sosea ca un spectru făcînd să dispară plăcerea şi pacea din suflet. Cînd te iubea cineva trebuia să-i deschizi porţile sufletului aşteptînd apoi să vezi dacă el va alege să rămînă sau să plece.

– Uită-te în ochii mei, Noelle.

Kit o scutură cu putere, blestemînd în gînd cînd o văzu cum priveşte prin el, nemaiaflîndu-se în preajma lui.

– Uită-te în ochii mei!

Abia reuşi să-şi menţină scăzut glasul ca să nu se uite toată lumea la ei.

Ea îl părăsea chiar acum, iar el nu putea face nimic ca s-o oprească. Nu o putea reţine prin cu-

vinte. Atingerea lui nu o chema înapoi din trecutul care o învățase că în dragoste nu poți avea niciodată încredere. În clipa aceea îi blestemă pe toți cei care-i demonstraseră că iubirea nu e veşnică.

Noelle clipi. Furia n-o atinse, dar durerea da. Ridică mîna către obrazul lui pe care începuse să-i crească barba. Îi oferise atît de mult. Nu era vina lui că ea nu putea uita.

– Te rog. N-am vrut să te rănesc. Te iubesc şi eu. Din nevoia de a-l mîngîia îi mărturisise adevărul. Kit îi simți declarația din creştet pînă în tălpi.

Dacă ar fi fost o altă femeie ar fi simțit că a cîştigat bătălia, dar pe ea o cunoştea deja mult prea bine ca să se lase înşelat de glasul ei blînd şi tandru ca o mîngîiere.

– Dar?

O clipă Noelle închise ochii din pricina a ceea ce trebuia să facă.

– Nu pot.

Kit nu se lăsă. Ajunsese mult prea aproape acum ca să mai poată da înapoi. Indiferent de ce va urma, nu avea de gînd să se lase învins de fantomele trecului.

– Ce nu poți?

Noelle deschise ochii. Datorită acestui bărbat reuşise să ajungă atît de departe, dar nu era suficient.

– Nu pot trăi alături de tine dacă mă iubeşti.

El învățase să nu se aştepte la lucruri obişnuite din partea lui Noelle, dar afirmația ei îl lăsă perplex.

– De ce? o întrebă el direct şi fără menajamente.

Ea clătină din cap cu ochii umbriți de triste amintiri.

Pentru o clipă el simți că se îneacă de furie. Apoi nevoia de a afla adevărul îl împinse să-i vorbească cu toată sinceritatea de care era capabil.

– Pentru că am să-ți cer prea mult? Pentru că n-am să te las să- mi oferi doar ce vrei tu?

El o cunoştea bine, chiar încă prea bine.

– Poate, răspunse ea vag, retrăgîndu-se cînd simți prima senzație de durere.

Trupul i se încordă, neobişnuit cu un asemenea asalt chinuitor.

Kit îi simți rigiditatea şi o trase către el acoperindu-i gura cu un sărut mistuitor în care se afla adunată întreaga emoție pe care ea refuza să o împartă cu el. Kit nu-şi reținu nimic: nici furia, nici pasiunea. Mîinile o lipiră de trupul lui parcă dorind să-şi imprime forma asupra ei, iar cînd îşi ridică fruntea şi-i văzu ochii blînzi şi goi simți din plin lovitura ca o lamă de cuțit ce-i străpungea inima. Nu mai avu nici timpul şi nici dorința de a se feri din calea ei. Continuă s-o țină îmbrățişată, acceptînd rana mortală care-i nimici voința, energia şi furia lăsînd în urma ei doar un întuneric rece. Mîinile îi căzură neputincioase pe lîngă corp, eliberînd-o şi acceptînd iadul pe care nu-l văzuse arzînd.

– Du-te, prințesă. Întoarce-te în regatul tău de basm şi de fantasme.

Făcu un pas, depărtîndu-se de ea, cu speranța încă în suflet cu toate că ştia că totul e în van. Cînd o văzu că rămîne pe loc ştiu ce are de făcut. Ea

întotdeauna crezuse că el o va părăsi. Chiar îşi planificase acest lucru plecînd într-o aventură în care doar pasiunea îi ţinuse legaţi unul de altul. Şi aceasta era trădarea ei. Îi acceptase promisiunea, dar credea în continuare o minciună.

Kit o mai privi o dată lung întipărindu-şi-o în minte aşa cum o văzuse prima dată, puţin rătăcită în lumea reală, frumoasă şi totuşi neatinsă de necazurile vieţii.

Pentru un timp foarte scrut el reuşise să-i cunoască adevăratul potenţial ce arsese la flacăra pasiunii ei, şoptindu-şi dragostea şi dăruindu-se aşa cum nu i se mai dăruise niciodată vreunei alte femei. Nu va putea uita niciodată acest lucuru, dar va trebui să trăiască de-acum încolo cu regretul că nu fusese îndeajuns de bărbat ca s-o ţină alături de el în lumea lui.

Încet, simţindu-se mai bătrîn ca munţii, se întoarse cu spatele fără a se opri cînd îi auzi exclamaţia de durere şi plecă. Strigătul ei uşor îl urmări pînă în gerul de afară, blestemîndu-şi visurile şi speranţele împreună cu tot ceea ce ar fi putut fi.

Noelle îl privi pe Kit plecînd ca prin ceaţă, copleşită de durere. Atîrnase de o frînghie între cer şi pămînt cînd descoperise că- l iubeşte. Crezuse că asta era suficient. Nu se gîndise nici o clipă, nu-şi permisese să se gîndească la faptul că avea nevoie de mai mult. Fusese atît de sigură că nu mai putea iubi pe nimeni altcineva cu această intensitate pe care o descoperise cînd el practic îi ţinuse viaţa în mîinile lui. Crezuse că e destul. Crezuse că el îi

oferă doar pasiune şi încredere şi din prostie nu mai văzuse nimic altceva. Iar acum Kit plătea preţul trecutului ei. Privi uşa închizîndu-se în urma lui şi simţi pustietatea propriului viitor cum o învăluie ca un linţoliu cenuşiu.

Se întoarse şi porni către avionul care aştepta s-o conducă la familia care o iubea, departe de bărbatul care o învăţase cît îl poate costa dragostea faţă de ea. Aproape că nici nu-şi dădu seama cînd urcă în avion şi se aşeză vizavi de Silke sau cînd Killian încuie uşa în spatele ei, dînd ordin pilotului să decoleze.

– Noelle, ce s-a întîmplat? o întrebă Silke luîndu-i mîna rece ca gheaţa între palmele ei.

Silke îi atinse lacrimile de pe obaz, readucînd-o pe Noelle la realitate şi făcînd-o să-şi dea seama că plîngea încet.

Noelle privi către sora ei pe care n-o lăsase niciodată să se apropie prea mult de ea ca s-o cunoască. Ochii lui Silke erau plini de îngrijorare, mînie şi sute de întrebări. Atingerea ei era blîndă şi iubitoare.

– Ţi-a zis Kit ceva? Te-a supărat cumva? o întrebă Silke pe un ton de îngrijorare amestecat cu furie.

Ridică ochii către Killian cînd acesta reveni în cabină.

– Killian, Kit i-a făcut ceva lui Noelle şi ea nu poate să-mi spună ce.

Noelle clătină din cap.

– Nu, şopti ea reuşind în sfîrşit să rostească

vorbele ce-şi croiau drum cu greu acum cînd îşi dădea seama că pierduse datorită nevoii ei de a se apăra împotriva celor pe care-i iubea de teamă de a nu fi părăsită.

Silke o privi încruntîndu-se.

– Cum adică nu? La naiba, văd că plîngi. Ce ți-a zis omul ăla? Nu-mi pasă dacă te-a salvat, nu are dreptul să te facă să suferi.

Noelle strînse mîinile lui Silke pentru a prinde curaj ca să spună ceea ce trebuia.

– Kit nu m-a supărat sau cel puțin nu în felul la care te gîndeşti tu. Eu m-am supărat pe mine şi în felul ăsta l-am rănit şi pe el.

Silke vru să spună ceva, dar mîna lui Killian de pe umărul ei o făcu să tacă. Noelle privi în ochii cumnatului ei şi găsi acolo puterea ce se aflase în permanență pentru sora ei, o putere pe care ea intenționat nu o văzuse pînă acum decît la modul superficial. Încă o persoană din viața ei pe care o ținuse la distanță. Dar nu era prea tîrziu, îşi reaminti ea.

– Vă iubesc. Pe amîndoi, zise ea cu glas blînd folosind doar pentru a doua oară în viața ei de adult aceleaşi cuvinte de a-şi exprima dragostea. În clipa cînd rosti aceste vorbe aproape că putu simți fizic cum temerile trecutului îşi pierd puterea asupra ei. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz şi mai repede, dar nu-i păsa.

Silke o privi cu gura căscată.

– Tu ne iubeşti? Pe noi?

Simți şi ea lacrimi în ochi. De-atîta timp îşi dorea

să se apropie de această soră mai mică ce era în stare să picteze atîta frumusețe. Dar Noelle nu o lăsase niciodată. Silke îi înțelesese nevoia de a se proteja pentru a nu ajunge să simtă prea mult față de ceilalți. Dar ea îşi dorise foarte mult ca lucrurile să stea altfel în privința lor.

Trăgînd aer adînc în piept, Noelle se aplecă şi o sărută pe Silke pe obraz.

– Foarte mult.

Se retrase puțin, zîmbind uşor cînd o văzu pe Silke cum îşi atinge obrazul cu degete tremurînde.

– Şi să-ți mai spun ceva. N-am crezut niciodată poveştile alea publicate despre tine în ziare. Nu ştiu ce-ai făcut în ultimii ani cînd ai fost cu grupul ăla de tineri aiuriți, dar în nici un caz nu putea fi adevărat ceea ce părea la prima vedere.

Şocul ce se putea citi pe fața lui Silke meritase din plin efortul lui Noelle de a face ea primul pas.

– Ce ți s-a întîmîmplat în accidentul ăsta? o întrebă Silke neajutorată.

Lacrimile lui Noelle se uscară încet.

– Am căzut din cer. Nu mai era nimeni cu noi. Kit era inconştient. Avionul pierdea combustibil, iar afară era un ger de crăpau pietrele. Nu-l puteam lăsa să moară şi nici eu nu voiam să mor. Aşa că am luat măsuri.

– Deci el a spus adevărul în legătură cu ce-ai făcut tu?

Uluirea lui Silke se simțea în fiecare cuvînt rostit. Noelle rîse încet, simțind cum îşi recăpătă puterile pe măsură ce împărtăşea cele trăite cu oamenii pe

care-i iubea. Fusese o proastă că se temuse de acest cuvînt care însemna iubire.

– Oh, da. Kit nu minte nici măcar ca să mă apere.

– Îl iubeşti.

Glasul adînc al lui Killian le luă prin surprindere pe cele două femei, dar numai Noelle îi răspunse.

– Mai mult decît în viața mea, dar frica a fost mai puternică.

– El ştie că-l iubeşti? întrebă Killian.

– I-am zis, dar am spus mai multe.

Clătină din cap.

– Asta ne-a necăjit pe amîndoi. Mai întîi trebuie să mă întorc. Trebuie la început să rezolv ceea ce am de rezolvat acasă şi abia după aceea pot merge la el sau să-l las pe el să vină la mine.

– Nu crezi că are şi el dreptul să cunoască amănuntele astea?

Noelle se încruntă mirată de această idee. Oare făcea din nou aceeaşi greşeală îndepărtîndu-i pe cei pe care-i iubea? Ea se gîndise doar din punctul ei de vedere la ceea ce trebuia să facă pentru a-şi rezolva problemele din trecut ca să se poată apoi duce la Kit eliberată de toți demonii ce o hăituiseră pînă acum.

– Nu ştiu, murmură ea.

– E greu să înveți să ai încredere în ceilalți, spuse încet Silke. Nu-mi plăcea deloc să-mi expun gîndurile în fața celorlalți. Şi încă îmi mai este greu şi acum.

Noelle îi întîlni privirea apreciindu-i sinceritatea şi

încercarea de a se apropia de ea.

– L-am rănit, repetă ea cu glas răguşit amintindu-şi cu teamă de momentul neplăcut pe care-l trăise cu puţin timp în urmă.

– Iar el s-ar putea să nu te lase să te apropii de el acum.

Silke îi acoperi cu palma mîna lui Killian ce se odihnea pe umărul ei.

– Merită riscul, zise ea privind către bărbatul pe care-l iubea.

Noelle privi şi ea către Killian. Kit era la fel de puternic ca şi Killian avînd acelaşi amestec de duritate şi blîndeţe.

Silke avusese curajul să încerce. Crezuse în ea şi în dragostea ei faţă de acest bărbat. Noelle trase aer adînc în piept şi se hotărî. Îl iubea pe Kit. Nu va renunţa la el doar pentru că-i era teamă de ceea ce o aştepta în viitor. Adevărata încredere, cea care urma să dureze o viaţă întreagă, trebuia să înceapă de undeva.

– Cum putem întoarce avionul ăsta înapoi? întrebă ea uitîndu-se către Killian.

El ridică din sprîncene.

– Acum?

– Noelle! exclamă Silke simţind pentru prima dată în viaţa ei că nu-şi mai găseşte cuvintele.

Noelle aruncă o privire către sora ei dorind să se facă înţeleasă.

– Trebuie să mă întorc. Îl iubesc, iar el crede că nu-l iubesc suficient ca să risc să rămîn cu el.

Nu avea de gînd să implore. Încheiase pentru

totdeauna capitolul din viața ei în care nu se manifestase la adevărata ei valoare. Dacă va trebui să se tîrască înapoi pînă la Philadelphia o va face fără să clipească pentru ea şi pentru Kit.

Killian începu să zîmbească văzîndu-le pe cele două femei cum se priveau.

– Renunță, draga mea Silke. Se va întoarce la el oricum, fie că o vom ajuta sau nu.

Silke se încruntă la el:

– N-am spus că n-ar trebui s-o facă. Încerc doar să mă obişnuiesc cu această nouă persoană în care s-a transformat sora mea.

Ochii ei şireți zîmbeau către el.

– Abia aştept să văd ce figură vor face mama şi tata cînd îşi vor da seama cine şi ce a reuşit să străbată sălbăticia aceea slături de Kit. Am senzația că familia noastră nu va mai fi niciodată la fel.

Privi din nou către Noelle.

– Te ducem înapoi, nici o grijă.

Noelle se sprijini cu spatele de spătarul scaunului.

– Iar eu mă voi ocupa de rest, zise ea cu fermitate, voi doar duceți-mă înapoi la Denver.

Noelle privi lung la clădirea elegantă din fața ei. După hîrtiuța pe care o avea în mînă şi pe care Kit scrisese adresele şi numerele de telefon de acasă, de la serviciu şi de la părinții lui, biroul lui se afla la etajul al treilea. Băgă hîrtiuța de care nu mai avea nevoie în buzunar şi se apropie de uşă. Holul de la intrare era la fel de elegant ca şi exteriorul clădirii,

dar ea aproape că nici nu observă. Privea fix la liftul care o va duce atît de aproape de Kit. Pe uşa care dădea în birourile lui era scris cu litere aurite numele lui. Apăsă clanţa şi intră. O femeie tînără ridică fruntea privind-o întrebător.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aş vrea să-l văd pe Kit, vă rog, zise ea încet privind către uşa închisă în spatele căreia se afla probabil biroul principal.

Nici măcar nu-i auzea vocea, dar ştia că se află acolo. Nu ştia cum, dar îi putea simţi pur şi simplu prezenţa. Zîmbi uşor în sinea ei. Aproape că fusese în stare din cauza prostiei să renunţe la acest sentiment minunat pe care-l încerca ştiind că de-acum încolo nu va mai fi singură.

– Îmi pare rău; dar nu este disponibil dacă nu aveţi o întîlnire programată, murmură secretara politicoasă.

Noelle se uită la ea.

– Pe mine mă va primi, zise ea hotărîtă.

Femeia o privi uimită de răspuns.

– Nu pot să...

Noelle o întrerupse blînd, dar cu fermitate.

– Spuneţi-i că Noelle e aici.

Secretara o privi lung, apoi se ridică îndreptîndu-se către uşă. Privi încă o dată peste umăr, evident intrigată pentru că nu-şi dădea seama de ce o ascultă.

Noelle îi susţinu privirea. Ştia ce voia şi nu avea intenţia să plece fără a-l vedea pe Kit. Aşteptă răbdătoare fără a număra secundele ce treceau după

ce secretara intrase în biroul lui. Apoi femeia apăru din nou cu o expresie de surprindere şi curiozitate întipărită pe chip.

– Puteţi intra, murmură ea, ţinînd uşa deschisă pentru Noelle.

Noelle îi atinse braţul.

– Vă mulţumesc.

Femeia zîmbi nedumerită.

– Cu plăcere.

Noelle rîse încet şi păşi pragul biroului lui Kit. Încă zîmbea cînd se apropie de el. În ochii lui nu se putea citi nimic din ceea ce gîndea.

Se ridică atunci cînd ea intră, dar în afară de acest gest pe chipul lui nu exista nici o emoţie.

Noelle nu se opri continuînd să se apropie de el.

– Am nevoie de tine, zise ea cînd ajunse în faţa lui. În viaţă, în pat, în inimă şi-n gîndurile mele. Te-am lăsat să pleci o dată de lîngă mine. Mai rău decît atît, eu te-am alungat. Dar îţi promit că asta nu se va mai întîmpla niciodată.

Kit o privea fix savurînd cu o plăcere enormă, lumina hotărîtă din adîncul ochilor ei violeţi. Niciodată nu o văzuse arătînd atît de frumoasă şi de sigură pe ea. Deci nu urcase în avionul acela. Acest lucru îi crea o neaşteptată stare de euforie de care însă nu îndrăznea să se bucure pe deplin.

– Am fost sigur că ai să pleci.

– Am plecat! Dar l-am convins pe Killian să întoarcă avionul şi să mă aducă înapoi. Silke încă n-a reuşit să-şi revină din şoc.

El ridică dintr-o sprînceană.

– L-ai convins pe cumnatul tău să întoarcă avionul? E drept, nu-l cunoştea prea bine pe Killian, dar oricum nu-i făcuse impresia unui om care să accepte prea uşor ordinele altora.

Ea rîse şi ocoli biroul.

– Da.

Îşi încolăci braţele în jurul taliei lui simţind nevoia căldurii şi puterii emanate de trupul lui. El era o parte din ea acum şi nu avea de gînd să renunţe la el niciodată.

– Pari la fel de uimit ca şi Silke deşi dintre toţi care mă cunosc tu ar trebui să ştii mai bine care este adevărul. Doar eu te-am tîrît afară din epava aia, nu?

Kit o trase şi mai aproape. Călătorise din iad în paradis pe parcursul unei singure dimineţi. Era o călătorie lungă şi imposibil de străbătut fără dificultăţi, pentru un bărbat, dar el era dispus s-o parcurgă de încă o sută de ori doar pentru a trăi această clipă sublimă.

– Ai făcut mai mult decît atît, prinţesă. Mi-ai furat inima.

Ea zîmbi deloc tulburată de glasul lui adînc şi masculin.

– Mi se pare un schimb cinstit. Şi tu mi-ai furat-o pe a mea.

– Şi am de gînd s-o păstrez.

Ea îşi ridică buzele pentru sărutul lui.

– Aşa să faci. N-am de gînd să te mai las să pleci vreodată. Am vorbit serios mai devreme. Dacă mă accepţi acum să ştii că este pentru totdeauna.

N-am nevoie de un petec de hîrtie, dar am nevoie de tine.

– O să ai şi hîrtia semnată, parafată şi sigilată.

Se apleca şi o sărută lung, bucuros că în sfîrşit prinţesa lui deschisese poarta castelului ei fermecat invitîndu-l înăuntru pentru totdeauna să rămînă alături, să se încălzească la flacăra pasiunii ei şi să lupte împotriva demonilor care o stăpîniseră atîta timp.

– Te iubesc, şopti ridicînd fruntea şi scăldîndu-se în frumuseţea ochilor ei de ametist.

- Noelle zîmbi atingîndu-i uşor buzele şi privindu-l cu toată dragostea de care era în stare.

– Şi eu te iubesc. Cît de repede poţi să termini ceea ce ai de făcut aici?

– De ce?

– Trebuie să mergem acasă la tine ca să te vadă toată lumea că eşti întreg, să le-o prezinţi pe viitoarea ta soţie şi apoi să ajungem repede la Philadelphia înainte de a naşte sora mea.

Ochii lui Kit îi jucau veseli în cap plini de o ciudată satisfacţie. În cele din urmă femeia pe care o iubea devenise propriul ei stăpîn. Nu mai exista nimic vag în comportamentul lui Noelle.

– Aşa trebuie să facem, nu?

Ea îl sărută veselă cu ochii strălucind de bucurie şi încîntare simţindu-se în largul ei.

– Obligatoriu, viitorule soţ.

Kit o ridică în braţe sărutînd-o pătimaş, după care o aşeză pe colţul biroului.

– Presupun că ţi-ai făcut şi planul de deplasare

după care ne vom învîrti prin ţară.

Chiar în timp ce vorbea cu ea, apăsă tastele telefonului pentru a face cea de-a treia convorbire de pe listă înainte de a fi liber să plece.

– Avionul ne aşteaptă. Am vobit cu Caprice şi i-am zis să nu nască pînă cînd nu ajung şi eu lîngă ea, iar pe Killian şi pe Silke i-am trimis acasă la mine să-mi ia nişte haine. M-am săturat de astea.

Se uită încruntată către pantalonii cu care era îmbrăcată.

– Şi cu mine cum rămîne?

– Nu pot lua singură chiar toate hotărîrile.

– Nu înţeleg de ce nu. Din cîte văd te descurci foarte bine.

Noelle nu mai apucă să-i răspundă pentru că el începu să vorbească la telefon. Încruntată, Noelle evaluă situaţia. Brusc începu să rîdă. Se aplecă şi-i băgă lui Kit mîna în buzunar, ignorîndu-i tresărirea şi nedumerirea cu care o privea şi-i luă cheile. Alese una pe care o consideră ca fiind de la apartamentul lui şi-l văzu făcîndu-i semn că nu s-a înşelat în timp ce continua să vobească la telefon. Ea îi zîmbi, se dădu jos de pe birou şi se îndreptă către uşă. Nu-şi imaginase că putea fi atît de distractiv să iei hotărîri. Secretara rămase la fel de uimită ca şi Kit cînd primi lista de instrucţiuni. Noelle se întoarse în biroul lui Kit chiar în clipa cînd el îşi încheie convorbirea.

– De fapt, spune-mi şi mie, ce faci?

– Am trimis pe cineva acasă la tine să-ţi împacheteze cîteva lucruri.

Se aşeză în braţe la el şi-l luă de gît.

– Sper că nu pe secretara mea, zise el speriat. Am şi eu limitele mele şi nu permit altor femei, în afară de tine, să-mi umble prin lenjeria intimă.

Ea rîse.

– Nu, e vorba despre directorul magazinului tău sportiv. Secretara ta mi-a zis că sînteţi prieteni, aşa că că-i va trimite lui cheia întrucît e la doar cîteva blocuri distanţă de tine ca să putem pleca imediat ce-ţi termini treburile aici.

Kit clătină din cap încă şocat de schimbarea ce intervenise în comportamentul ei.

– Cred că ţi-am pus o poreclă greşită. Ar fi trebuit să-ţi spun „generalul", murmură el după care o îmbrăţişă strîns, sprijinindu-i capul pe umăr. Stai cuminte cîteva clipe şi lasă-mă să mă obişnuiesc cu acestă nouă persoană care ai devenit.

Îi trecu degetele prin păr şi-i ridică faţa pentru a o săruta.

Noelle oftă înfiorată. Trecutul dispăruse. Acum era liberă să iubească şi să fie iubită. Kit o învăţase că e destul de puternică pentru a putea fi ceea ce dorea să fie.

Epilog

Vîntul lunii decembrie mîngîia ramurile copacilor cu degete mai blînde decît de obicei. Zăpada acoperea pămîntul ca un covor alb de catifea pentru a întîmpina cum se cuvine sărbătoarea Crăciunului. Țurțurii de gheață ce atîrnau la streşinile caselor semănau cu nişte ghirlande de cristal ce se potriveau de minune cu luminițele colorate ale bradului aflat în fața ferestrelor imense. Soarele strălucea trimițîndu-şi razele într-un mănunchi de lumină chiar deasupra casei de parcă însuşi cerul dorea să-i binecuvînteze pe toți cei aflați înăuntru.

Brusc zgomotul pneurilor de maşină întrerupseră scena idilică. Uşa de culoare verde închis a casei se deschise în aceeaşi clipă în care maşina opri pe aleea din față. Mai mulți oameni ieşiră din maşină şi din casă. Se auziră rîsete, glasuri vesele, urări de sărbătoare, iar cei prezenți se îmbrățişară.

– Ah, nu se poate iarăşi, gemu Caprice, privind la abdomenul uşor rotunjit al lui Noelle.

Chiar în clipa cînd rostea cuvintele, ochii îi sclipiră şireți. Se întoarse către sora ei mai mică,

Leora, femeia şatenă de lîngă ea care de asemenea era însărcinată.

– Vă rog, nici una dintre voi să nu cumva să se atingă de mine. Dare m-a amenințat cu moartea dacă-i mai fac vreun copil. Încă nu şi-a revenit după cei doi din ultimii doi ani.

Noelle îi zîmbi lui Caprice după care o luă de mijloc pe Leora. Toate trei se întoarseră către Silke care se legăna venind spre ele, clătinînd din cap de parcă n-ar fi avut intenția să abordeze acest subiect. Însă licărirea şireată din ochi o dădu de gol în timp ce-şi lovea uşor cu palma abdomenul proeminent.

– Măcar eu şi cu Killian ne planificăm familia cu mai puțină viteză, sublinie ea hotărîtă.

Privi peste umăr spre locul unde soțul ei se afla împreună cu ceilalți cumnați discutînd. Rîdeau şi glumeau veseli împreună.

– Lui Kit nu prea pare să-i pese că va fi din nou tată în mai puțin de doi ani.

Privi la Noelle, apoi la Leora.

– Şi Max văd că s-a obişnuit şi el cu ideea destul de bine.

Leora izbucni în rîs, atrăgîndu-i atenția soțului ei care i e alătură repede ca să vadă despre ce e vorba.

– Parcă mi-am auzit numele.

Fără a aştepta vreun răspuns, se aplecă şi-şi sărută soția. Leora se înroşi la față. Max zîmbi.

– Văd că încă nu şi-a pierdut timiditatea. Probabil că e ceva la mijloc la care eu nu mă prea pricep.

Celelalte trei femei începură să rîdă în timp ce soții lor se apropiară şi ei.

– Credeam că Geoffrey şi Lorraine sînt cu voi. Şi acum dacă mă gîndesc bine, unde sînt copiii? întrebă Kit, trăgînd-o pe Noelle la pieptul lui şi cuprinzîndu-i mijlocul. Cînd îi atinse abdomenul simți prin haină mişcarea copilului.

O clipă pe chipul lui se putură citi clar sentimentele pe care le avea față de femeia pe care o iubea. Dar nimeni din cei prezenți nu-l tachină pentru că fiecare dintre ei simțea acelaşi lucru față de perechea sa.

– Unde în altă parte dacă nu împreună cu bunicii lor, murmură Dare.

– Trebuiau să treacă prin oraş ca să ia ceva, adăugă Killian înconjurînd cu dragoste unerii soției lui însărcinate.

Noelle ridică din sprîncene.

– Ce anume?

Caprice ridică din umeri.

– Nu ştiu. Amîndoi păreau foarte misterioşi.

Aruncă o privire către Leora.

– Mama întotdeauna îți spune mai multe ție, tu ştii?

Leora clătină din cap, apoi privi către soțul ei.

– Nici eu nu ştiu.

Restul grupului se întoarse către Dare care nu zicea nimic stînd în spatele lui Caprice ca o gardă de corp.

– Ei? întrebă Kit văzînd că nici celălalt nu avea de gînd să spună nimic.

– Nu e secretul meu.

Caprice se răsuci iute către soțul ei.

– Tu știi! îl acuză ea.

El rîse, apoi o luă în brațe și porni către casă.

– Nu știu cum vă simțiți voi, dar mie nu mi-ar strica un foc zdravăn. Iarna nu se numără printre preferințele mele.

Bărbații rămași pe loc schimbară o privire. Femeile încercară să se desprindă de lîngă ei, dar nici una nu reuși să se miște îndeajuns de repede. Imediat soții își ridicară soțiile în brațe îndreptîndu-se cu toții către casă printre țipete și rîsete.

Dare se afla în sufragerie cînd intrară și celelalte cupluri, ținîndu-și soția roșie la față pe genunchi, în timp ce ea îi făcea observație.

Noelle își încolăci brațele în jurul gîtului lui Kit sprijinindu-se de trupul lui cald în timp ce el se așeză cu ea în brațe pe canapea. Privi în jur și văzu toată casa plină de oameni pe care-i iubea. Acesta era cel de-al treilea Crăciun pe care-l petrecea împreună cu Kit și în fiecare an se simțise și mai bine decît în cel precedent pentru că numărul celor pe care-i iubea creștea an de an direct proporțional cu numărul nepoților și nepoatelor pe care-i avea din partea surorilor ei. Dare și Caprice aveau doi copii de doi ani și respectiv de un an. Silke și Killian urmau în curînd să-l aibă pe primul, la fel ca Max și Leora. Zîmbi ușor în sinea ei. Ea și cu Kit le-o luaseră înainte la toți. Aveau un băiețel și în curînd vor avea două fetițe.

– Să știi că te-am văzut, îi șopti Kit strîngînd-o

uşor la piept.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Sînt fericită. Tu m-ai făcut mai fericită decît mi-am închipuit vreodată că aş putea fi.

Îşi lipi buzele de pieptul lui şi-şi dădu seama că nici unul dintre cei prezenţi nu se dezbrăcase de haine. Toţi începură să rîdă cînd ea privi în jur.

Killian care tocmai îşi săruta soţia, ridică fruntea.

– Ce tot faci acolo, Kit? Ar fi trebuit pînă aum să ştii cum s-o faci să tacă.

Kit îi ridică bărbia lui Noelle.

– N-am încotro, prinţesă.

Ea îl trase de haină cu ochii plini de şiretenie.

– Nici măcar unul dintre voi nu s-a gîndit mai întîi că trebuie să ne scoatem paltoanele. Cel puţin eu ştiu că luna de miere încă nu s-a terminat.

În spatele ei le auzi pe surorile ei rîzînd în hohote printre bombănenile bărbaţilor şi fîşîitul hainelor scoase. Din cauza gălăgiei nimeni nu auzi sosirea vehiculului şi şoaptele de emoţie ale copiilor şi ale bunicilor sau clinchetul clopoţeilor argintii de la sanie. Dar toţi îl auziră pe Moş Crăciun strigînd:

– Ho! Ho! Ho!

Se făcu brusc linişte.

– Este ceea ce cred eu? întrebă Noelle alunecînd din braţele lui Kit şi grăbindu-se către fereastră. Reuşi să ajungă înainte celorlalţi doar pentru că se afla mai departe.

În zăpadă se afla o sanie roşie strălucitoare cu opt reni. Hamurile erau roşii şi argintii, iar pe ele se aflau agăţaţi clopoţei ce sunau la cea mai mică miş-

care a renilor. Coarnele lor frumoase erau îndreptate spre cer, în timp ce alături de ei se afla un bărbat voinic cu barbă albă, îmbrăcat în Moş Crăciun. Din nou îşi dădu capul pe spate scoţînd acel strigăt tradiţional, în timp ce Lorraine în haina ei de blană şi Geoffrey cu paltonul lui elegant ţineau uşor fiecare în braţe cîte un copil. Amîndoi băteau uşor din palme în timp ce nepoţii priveau uimiţi cu ochi mari la minunea din faţa lor. Geoffrey le făcu semn cu mîna să iasă din casă.

– Nu-mi vine să cred, *murmură Caprice în timp* ca Dare o ajuta să-şi pună haina la loc.

Ochii lui Noelle străluceau de o nerăbdare copilărească.

– Ar trebui să încăpem cu toţii într-o sanie aşa de mare, zise ea cu emoţie în glas.

Fără a se uita cum îşi încheie haina, după ce termină repede, dădu să plece. Kit se îmbrăcă şi el, apoi o opri pe Noelle ca s-o încheie cum trebuie. Prinţesa lui se schimbase mult în cei trei ani de cînd erau căsătoriţi, dar în această privinţă rămăsese la fel. Dacă nu era el atent, ea ar fi arătat la fel de parcă s-ar fi îmbrăcat pe întuneric. Aşteptă pînă Kit o încheie ca lumea, apoi fugi către uşă.

– Mă duc să-l aduc pe Ryan. Mă întorc imediat. Să nu îndrăznească cineva să urce în sania aceea pînă nu vin şi eu.

– Te simţi bine, Silke? o întrebă Killian pe soţia lui privind-o atent.

Dintre toţi, ea era singura care nu le împărtăşea entuziasmul şi asta era ceva anormal la ea.

Silke se sili să-i zîmbească.

– Da. Numai că bebeluşul nostru e mai neastîmpărat ca de obicei. Probabil că e grăbit să cunoască grupul ăsta de nebunatici.

Îi atinse uşor obrazul.

– Mereu îmi fac griji.

– Ştiu, dar de data asta n-ai motive.

– Eu o aştept pe Noelle, zise Kit în timp ce ei se îndreptau către uşă.

Abia termină de rostit cuvintele că Noelle apăru coborînd grăbită scările cu fiul lor în braţe învelit cu o pătură care să-l apere de frig. Merseră împreună să li se alăture celorlalţi şi în cîteva minute urcară cu toţii în sanie, acoperindu-şi picioarele cu o cergă miţoasă. Ochii copiilor străluceau de încîntare, la fel ca şi cei ai celor mari cînd renii se opintiră trăgînd sania încet pornind la drum prin zăpadă.

– Ce te-a făcut să te gîndeşti la asta, mamă? o întrebă încet Leora cuibărindu-se la pieptul lui Max.

– Ţi-aduci aminte de povestea pe care ne-a spus-o Noelle anul trecut de Crăciun?

Noelle se strînse lîngă Kit în timp ce toţi ceilalţi încuviinţară privind către ea.

– Kit mi-a spus după aceea că va încerca să facă rost pentru Noelle de o sanie cu reni pentru Crăciun. Geoffrey şi cu mine ne-am gîndit să-i dăm o mînă de ajutor.

Zîmbi cu dragoste către fetele ei şi către soţii lor pe care-i iubea ca pe copiii ei şi apoi se întoarse către soţul ei recunoscătoare pentru ceea ce reuşiseră să le ofere împreună copiilor lor.

Noelle îşi privi soţul emoţionată.

– Tu ai făcut asta?

– Împreună, o corectă el blînd.

Ochii lui Noelle se umplură de lacrimi privind către părinţii ei care continuaseră să o iubească la fel, indiferent de schimbările prin care trecuse ea pe parcurs. Întinse mîinile către ei ca să le mulţumească, dar în clipa aceea Silke scoase un geamăt puternic de durere.

Strigătul lui Killian făcu aerul din jur să vibreze

– Cred că bebeluşul vrea să se nască mai devreme, şopti Silke cu chipul palid.

– Opreşte sania şi întoarce, strigă Noelle înainte ca altcineva să apuce să se gîndească la asta. Toţi bărbaţii jos, ca să-i facem mai mult loc lui Silke.

Se uită la Kit.

– Cît de departe sîntem de casă?

– Cam la trei mile, murmură el în timp ce cobora din sanie în zăpadă împreună cu ceilalţi bărbaţi.

– E bine cel puţin că nu sînt aproape cincizeci, bombăni Noelle, acoperind-o pe Silke cu pătura pe care o împărţise pînă atunci cu Kit.

Îl căută din ochi pe Dare.

– Oh, perfect, tocmai voiam să te rog să-i anunţi pe cei de-acasă că venim.

El îi zîmbi vesel în timp ce-şi folosea celularul pe care-l purta în permanenţă asupra lui.

– Cobor şi eu, zise Caprice. Killian, urcă în locul meu.

Nimeni nu mai avut timp să obiecteze pentru că Silke avu din nou o contracţie, de data asta mai

puternică decît prima. Silke îl strînse de mînă pe Killian, în timp ce cu cealaltă îi cuprinse palma lui Noelle.

– Ar trebui să ne grăbim, Kill. Nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziție, murmură Noelle.

Două nașteri o lămuriseră destul de bine cît de repede se putea petrece totul.

– O să trimitem sania înapoi după voi, zise ea privind către Kit de care n-ar fi vrut să se despartă în aceste momente.

Lumina din ochii lui exprima admirație și înțelegere. Zîmbi atingîndu-i obrazul cu vîrful degetelor.

– Prințesa mea, generalul, șopti el, după care sania plecă, lăsîndu-l pe loc cu ochii ațintiți asupra ei exprimînd din priviri toată dragostea pe care o simțea față de ea.

– Încă un copil care se naște în decembrie, murmură Lorraine urmărindu-și fiica ce urma să dea naștere unei alte vieți. Aruncă o privire către cer și divinitatea de acolo ce făcea posibil un asemenea miracol aici pe pămînt. Oriunde există viață există întotdeauna și posibilitatea de a fi dragoste, speranță și bucurie. Ea fusese binecuvîntată cu toate aceste trei daruri, iar acum le vedea răspîndite în jurul ei și la cei pe care-i iubea. Viața era bună, frumoasă și încărcată de iubire, la fel ca și steaua din vîrful bradului de Crăciun.

SFÎRȘIT